

JESU KRISTI KIRKE AV SISTE DAGERS HELLIGE • NOVEMBER 2013

Liahona

**Taler fra
generalkonferansen**

**Kirkens medlemstall
når 15 millioner**

**Heltidsmisjonær-styrken
hopper til mer enn 80 000**

GENGITT MED TILLATELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

Gileads balsam, av Annie Henrie

“Er det da ingen balsam i Gilead?” (Jeremia 8:22)... Kjærlighet er den balsam som bringer helbredelse for sjelen... [Sønnen], vår Herre Jesus Kristus, ga sitt liv for at vi kan få evig liv, så stor var hans kjærlighet til sin Fader og til oss” (Thomas S. Monson, “En dør som heter kjærlighet,” Lys over Norge, jan. 1988, 62).

MØTET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konferansen
President Thomas S. Monson
- 6 Generalkonferansen:
Styrker tro og vitnesbyrd
Eldste Robert D. Hales
- 9 Vær saktmodig og ydmyk av hjertet
Eldste Ulisses Soares
- 12 Vet vi hva vi har?
Carole M. Stephens
- 15 Se fremover og ha tro
Eldste Edward Dube
- 17 Himmelenes luker
Eldste David A. Bednar
- 21 Kom og bli med oss
President Dieter F. Uchtdorf

MØTET LØRDAG ETTERMIDDAG

- 25 Oppholdelse av Kirkens funksjonærer
President Henry B. Eyring
- 26 Nøkkelen til åndelig beskyttelse
President Boyd K. Packer
- 29 Kvinners moralske styrke
Eldste D. Todd Christofferson
- 33 Vi må fremskynde Herrens slagplan!
Eldste S. Gifford Nielsen
- 35 Små og enkle ting
Eldste Arnulfo Valenzuela
- 37 Vil du bli frisk?
Eldste Timothy J. Dyches
- 40 Som et knust kar
Eldste Jeffrey R. Holland
- 43 Sett din lit til Herren
Eldste M. Russell Ballard

PRESTEDØMSMØTET

- 46 Læresetningene og prinsippene
i trosartiklene
Eldste L. Tom Perry
- 49 Dere er ikke lenger fremmede
Biskop Gérald Caussé
- 52 Kalt av Ham til å forkynne hans ord
Eldste Randy D. Funk
- 55 Du kan klare det nå!
President Dieter F. Uchtdorf
- 58 Forbind sårene deres
President Henry B. Eyring
- 61 Sanne hyrder
President Thomas S. Monson

MØTET SØNDAG FORMIDDAG

- 69 Til mine barnebarn
President Henry B. Eyring
- 72 Ingen andre guder
Eldste Dallin H. Oaks
- 76 Omvend dere
Bonnie L. Oscarson
- 79 Styrke til å holde ut
Eldste Richard J. Maynes
- 82 Personlig styrke gjennom
Jesu Kristi forsoning
Eldste Richard G. Scott
- 85 "Jeg vil ikke slippe deg og
ikke forlate deg"
President Thomas S. Monson

MØTET SØNDAG ETTERMIDDAG

- 88 Jeremias klagesanger:
Vær på vakt mot treldom
Eldste Quentin L. Cook
- 92 Kraft i prestedømmet
Eldste Neil L. Andersen
- 96 Undervis med kraft og
myndighet fra Gud
David M. McConkie
- 99 Hold alltid fast
Eldste Kevin S. Hamilton
- 102 Se opp
Eldste Adrián Ochoa
- 104 Kom nærmere Gud
Eldste Terence M. Vinson
- 106 Avgjørelser for evigheten
Eldste Russell M. Nelson
- 110 Til vi ses igjen
President Thomas S. Monson

HJELPEFORENINGENS FELLESMØTE

- 111 Kraft, glede og kjærlighet
ved å holde pakter
Linda K. Burton
- 115 Vi har grunn til å glede oss
Carole M. Stephens
- 118 Gjør krav på velsignelsene
ved dine pakter
Linda S. Reeves
- 121 Vi går aldri alene
President Thomas S. Monson

- 64 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke
av Siste Dagers Hellige
- 124 Hjelpeorganisasjonenes
presidentskap på generalplan
- 125 Fortegnelse over historier
- 126 Nytt fra Kirken

Oversikt over den 183. halvårslige generalkonferanse

LØRDAG FORMIDDAG, 5. OKTOBER 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Kent F. Richards.
Avslutningsbønn: Matthew O. Richardson.
Musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: "Hvor herlig og stort," *Salmer*, nr. 151; "Vi gledes og frydes," *Salmer*, nr. 3; "Israel, Israel, Gud deg kaller," *Salmer*, nr. 6, arr. Wilberg, ikke utgitt; "Det er solskinn i min sjel i dag," *Salmer*, nr. 177; "Hold alle budene," *Barnas sangbok*, 68, arr. Murphy, ikke utgitt; "Kom, vårt folk, takknemlig vær," *Salmer*, nr. 46, arr. Wilberg, utg. Oxford.

LØRDAG ETTERMIDDAG, 5. OKTOBER 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Eldste Paul V. Johnson.
Avslutningsbønn: Carol F. McConkie.
Musikk ved et familiekor fra staver i Roy, Kanestved, Hooper og West Haven, Utah; Jane Fjeldsted, dirigent, Linda Margetts, organist: "On This Day of Joy and Gladness," *Hymns*, nr. 64, arr. Fjeldsted/Margetts, ikke utgitt; "Jeg vet Jesus elsker meg," barnas program på nadverdsmøtet 2010, av Bell og Creamer, arr. Fjeldsted/Margetts, ikke utgitt; "Press Forward, Saints," *Hymns*, nr. 81; "Det er skjønnhet her på jord," *Salmer*, nr. 153, arr. Fjeldsted/Margetts, ikke utgitt.

PRESTEDØMSMØTET, LØRDAG KVELD, 5. OKTOBER 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: Eldste Paul E. Koelliker.
Avslutningsbønn: Eldste Walter F. González.
Musikk ved et kor av Det aronske prestedømme fra staver i Murray, Utah; Kelly DeHaan, dirigent, Richard Elliott, organist: "Sing Praise to Him," *Hymns*, nr. 70, arr. Kempton, ikke utgitt; "Like Ten Thousand Legions Marching," *Hymns*, nr. 253, arr. Elliott, ikke utgitt; "Gjør hva er rett," *Salmer*, nr. 133; "Fedrenes Gud, allmektig som du er," *Salmer*, nr. 32, arr. Huff, ikke utgitt.

SØNDAG FORMIDDAG, 6. OKTOBER 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Dieter F. Uchtdorf.
Åpningsbønn: Cheryl A. Esplin.
Avslutningsbønn: Eldste Francisco J. Viñas.
Musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Clay Christiansen og Richard Elliott, organister: "Hvor det er skjønt, min Herre Gud," *Salmer*, nr. 80; "Se, Herren konge er," *Salmer*, nr. 43; "Mester, se uværet truer," *Salmer*, nr. 81, arr. Wilberg, ikke utgitt; "I verden trenges tapre menn," *Salmer*, nr. 174; "O Divine Redeemer," av Gounod; "Ha takk for profeten du sendte," *Salmer*, nr. 17, arr. Wilberg, ikke utgitt.

SØNDAG ETTERMIDDAG, 6. OKTOBER 2013

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: President Henry B. Eyring.
Åpningsbønn: David L. Beck.
Avslutningsbønn: Eldste Claudio R. M. Costa.
Musikk ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe, organist: "De som bygger opp nasjonen," *Salmer*, nr. 25, arr. Wilberg, utg. av Jackman; "Når han kommer igjen," *Barnas sangbok*, 46-47, arr. Murphy, ikke utgitt; "Vi er kalt," *Salmer*, nr. 164; "O, bli hos meg, det aften er," *Salmer*, nr. 51, arr. Wilberg, ikke utgitt.

LØRDAG KVELD, 28. SEPTEMBER 2013, HJELPEFORENINGENS FELLESMØTE

Presidium: President Thomas S. Monson.
Leder: Linda K. Burton.
Åpningsbønn: Laraine Swenson.
Avslutningsbønn: Ana De Agostini.
Musikk ved et Hjelpeforenings-kor fra opplæringscenteret for misjonærer i Provo; Emily Wadley, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: "Snart Israels Forløser," *Salmer*, nr. 5; "Gå frem med tro," *Salmer*, nr. 166; "Som søstre i Sion," *Salmer*, nr. 194, arr. Sally DeFord, ikke utgitt; "Kan hende det er på fjellets sti," *Salmer*, nr. 165, flerstemmig arr. Wadley, ikke utgitt; "Mer hellighet gi meg," *Salmer*, nr. 79, arr. Lyon, utg. av Jackman.

TALER FRA KONFERANSEN

Du finner taler fra generalkonferansen på mange språk på Internett på conference.lds.org. Velg så språk. Lyddopptak fra konferansen skal normalt også være tilgjengelig ved distribusjonssentrene innen 2 måneder etter konferansen.

BUDSKAP FOR HJEMMELÆRERE OG BESØKENDE LÆRERINNER

Som budskap for hjemmelærere og besøkende lærerinner velger du den talen som best dekker behovene til dem du besøker.

OMSLAGSSIDEN

Forsiden: Foto: Cody Bell.

Siste omslagsside: Foto: Cody Bell.

FOTOGRAFIER FRA KONFERANSEN

Bilder fra generalkonferansen i Salt Lake City ble tatt av Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Collin King, John Luke, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith og Byron Warner; i Arraiján, Panama, av Josué Peña; i Brasília, Brasil, av Tomé Siqueira; i Cavite, Filippinene, av Danilo Soleta; i Colleyville, Texas, USA, av Mark Mabry; i Foz do Iguaçu, Brasil, av Lincoln Parmezan de Melo; i Guatemala City, Guatemala, av Don Searle; i Lima, Peru, av Stephanie Navarette; i London, England, av Preston Judy; i Lyon, Frankrike, av Carolyn Carter; i Panama City, Panama, av Josué Peña; i Roma, Italia, av Massimo Criscione og i Santiago, Chile, av Cristian F. Castro Marin.

**NOVEMBER 2013 ÅRG. 77 NR. 11
LIAHONA 10791 170**

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Rådgivere: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Administrerende direktør: David T. Warner

Director of Family and Member Support:

Vincent A. Vaughn

Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg

Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: R. Val Johnson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Writing and Editing Team: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilderedaktør: Tadd R. Peterson

Design Team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjonsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Forhåndstrykk: Jeff L. Martin

Trykkerisjef: Craig K. Sedgwick

Distribusjonssjef: Stephen R. Christiansen

Øversettelse: Statsautorisert translatør Petter Svanevik

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rcstockholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 64 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til Liahona, Rm. 2420,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024,

USA; e-post til: liahona@ldschurch.org; eller på internett:

liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass» eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk, kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisks, tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk, tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshallsk, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt.

Trykt i USA.

Tekst og bildemateriale i *Liahona* kan kopieres til ikke-kommersielt bruk i kirken eller i hjemmet. Bildemateriale kan ikke kopieres hvis det er påført anmerking om at kopiering ikke er tillatt. Spørsmål om opphavsrett rettes til Intellectual Property Office, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 77 No. 11. LIAHONA (USPS 311) Norwegian (ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines,

P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

OVERSIKT OVER TALERE

Andersen, Neil L., 92
Ballard, M. Russell, 43
Bednar, David A., 17
Burton, Linda K., 111
Caussé, Gérald, 49
Christofferson, D. Todd, 29
Cook, Quentin L., 88
Dube, Edward, 15
Dyches, Timothy J., 37
Eyring, Henry B., 25, 58, 69
Funk, Randy D., 52
Hales, Robert D., 6
Hamilton, Kevin S., 99
Holland, Jeffrey R., 40
Maynes, Richard J., 79
McConkie, David M., 96
Monson, Thomas S., 4, 61, 85, 110, 121
Nelson, Russell M., 106
Nielsen, S. Gifford, 33
Oaks, Dallin H., 72
Ochoa, Adrián, 102
Oscarson, Bonnie L., 76
Packer, Boyd K., 26
Perry, L. Tom, 46
Reeves, Linda S., 118
Scott, Richard G., 82
Soares, Ulisses, 9
Stephens, Carole M., 12, 115
Uchtdorf, Dieter F., 21, 55
Valenzuela, Arnulfo, 35
Vinson, Terence M., 104

EMNEOVERSIKT

Aktivisering, 12, 21, 35
Bud, 72
Bønn, 121
Den hellige ånd, 96
Depresjon, 40
De siste dager, 26
Dødelig legeme, 106
Ekteskap, 69, 72, 106
Familie, 29, 69, 72, 88, 106
Felleskap, 15, 49
Felleskapsfremmende arbeid, 21, 49
Forberedelse, 102
Fred, 26
Frelsesplanen, 72
Generalkonferanse, 6, 110
Handlefrihet, 106
Helbredelse, 37
Hjemmelærervirksomhet, 61
Inspirasjon, 6, 58
Israels hus, 88
Jesu Kristi forsoning, 52, 55, 69, 82, 118
Jesus Kristus, 9, 15, 37, 82, 102, 111
Joseph Smith, 96, 102
Kall i Kirken, 15, 69
Kirkens ledere, 25
Kirkens møter, 15, 99
Kirkens vekst, 4
Kjærlighet, 12, 35, 43, 49, 69, 104, 111, 121
Kvinner, 29
Kynhet, 29, 72
Lykke, 69, 85
Makt, 92, 96
Medfølelse, 40
Medier, 102
Mirakler, 43
Misjonærarbeid, 4, 33, 35, 43, 52

Misjonærer, 33
Mormons bok, 82
Morsrollen, 29, 72
Motgang, 40, 55, 79, 85, 104, 118, 121
Nadverd, 99, 118
Nestekjærlighet, 58
Offer, 76
Omvendelse, 26, 52, 55, 82, 118
Omvendelse til evangeliet, 76
Ordinanser, 92, 115
Pakter, 12, 82, 99, 111, 115, 118
Prestedømme, 46, 58, 92, 115
Profeter, 6
Religionsfrihet, 88
Rettferdighet, 79
Sabbaten, 99
Saktmodighet, 9
Selvbeherskelse, 9
Skriftene, 26
Skriftstudium, 46, 96, 121
Takknemlighet, 85
Templer, 17, 115, 118
Tiende, 17
Tilgivelse, 37
Tilhørighet, 21
Tjeneste, 12, 58, 61, 82, 96, 111
Trelldom, 88
Tro, 15, 21, 43, 104
Trosartiklene, 46
Undervisning, 96
Utholdenhet, 40, 79, 85, 99
Velsignelser, 17
Vitnesbyrd, 76, 79, 102
Vår himmelske Fader, 69

Av president Thomas S. Monson

Velkommen til konferansen

Jeg ber om at vi må bli fylt med Herrens ånd mens vi lytter og lærer.

Det er så godt, mine kjære brødre og søstre, å møtes igjen. Det er like over 183 år siden Kirken ble organisert av profeten Joseph Smith, under ledelse av Herren. På det møtet, 6. april 1830, var det seks medlemmer av Kirken tilstede.¹

Jeg er glad for å bekjentgjøre at for to uker siden nådde Kirkens medlemstall 15 millioner. Kirken fortsetter å vokse jevnt og trutt, og å endre stadig flere menneskers liv hvert år. Den sprer seg over hele jorden etter hvert som vår misjonærstyrke oppsøker dem som leter etter sannheten.

Det har knapt gått et år siden jeg bekjentgjorde senkningen av alderskravet for misjonærtjeneste. Siden den gang har antall heltidsmisjonærer i tjeneste økt fra 58 500 i oktober 2012 til 80 333 i dag. For en enorm og inspirerende respons vi har vært vitne til!

Den hellige skrift inneholder ingen proklamasjon mer relevant, intet ansvar mer forpliktende, ingen instruksjon mer direkte enn påbudet som ble gitt av den oppstandne

Herre da han viste seg i Galilea for de elleve disipler. Han sa: "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet dere døver dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn."² Profeten Joseph Smith erklærte: "Etter alt som er blitt sagt, er den største og mest betydningsfulle forpliktelse å forkynne evangeliet."³ Noen av dere som er her i dag, husker fortsatt disse ordene av president David O. McKay, som formulerte det kjente "Ethvert medlem en misjonær!"⁴

Jeg tilføyer mine ord til deres. Nå er tiden inne for medlemmer og misjonærer til å komme sammen, til å samarbeide, til å arbeide i Herrens vingård for å bringe sjeler til ham. Han har utarbeidet hjelpemidler for oss til å dele evangeliet med andre på en rekke måter, og han vil hjelpe oss i vårt arbeid hvis vi vil handle i tro for å utføre hans verk.

For å bidra til å opprettholde vår stadig økende misjonærstyrke, har jeg tidligere bedt våre medlemmer bidra så mye de kan til menighetens

misjonærfond eller til Kirkens misjonærfond. Responsen på denne anmodningen har vært gledelig, og har bidratt til å støtte tusenvis av misjonærer hvis omstendigheter ikke tillater dem å forsørge seg selv. Takk for deres generøse bidrag. Behovet for hjelp er kontinuerlig

for å kunne fortsette å hjelpe dem som har et stort ønske om å tjene, men som ikke selv har midlene til å gjøre det.

Mine brødre og søstre, vi har kommet hit for å bli undervist og inspirert. Dere vil få høre mange taler om mange forskjellige emner

i evangeliet de neste to dagene. De menn og kvinner som skal tale til dere, har søkt himmelens hjelp med de budskapene de skal gi oss.

Jeg ber om at vi må bli fylt med Herrens ånd mens vi lytter og lærer. I Jesu Kristi, vår Frelasers navn, amen. ■

NOTER

1. Selv om så mange som 20–30 personer var tilstede den dagen Kirken ble organisert, ble seks offisielt oppført som organiserende medlemmer.
2. Matteus 28:19.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 330.
4. David O. McKay, i Conference Report, april 1959, 122.

Av **eldste Robert D. Hales**
i De tolv apostilers quorum

Generalkonferansen: Styrker tro og vitnesbyrd

Vi trenger virkelig generalkonferansen! Gjennom konferanser blir vår tro styrket og vårt vitnesbyrd dypere.

Takk, president Monson, for din undervisning og ditt eksempel på Kristus-lignende tjeneste, og din befaling til oss alle om å være misjonærer. Vi ber alltid for deg.

I vår evangelieutdeling omtalte Frelseren Jesus Kristus en forsamling av hellige som “*min generalkonferanse*.”¹

Uansett hvor vi er i denne verden, uansett hvordan vi mottar disse møtene, vitner jeg om at vi er samlet til *hans* konferanse. Jeg vitner også om at vi vil høre hans ord, for han har sagt: “Enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme.”²

Konferanser har alltid vært en del av Jesu Kristi sanne kirke. Adam samlet sine etterkommere og profeterte om kommende ting. Moses samlet Israels barn og lærte dem budene han hadde mottatt. Frelseren underviste folkemengder som var forsamlet både i det hellige land og på det amerikanske kontinent. Peter samlet troende i Jerusalem. Den første generalkonferansen i disse siste dager ble

sammenkalt bare to måneder etter at Kirken ble organisert, og konferanser har fortsatt til denne dag.

Disse konferansene er alltid under ledelse av Herren, veiledet av hans Ånd.³ Vi får ikke tildelt bestemte emner. Gjennom uker og måneder, ofte gjennom søvnløse netter, venter vi på Herren. Gjennom faste, bønn, studium og fordypning finner vi budskapet som *han* ønsker at vi skal gi.

Noen vil kanskje spørre: “Hvorfor kommer ikke inspirasjonen enklere og raskere?” Herren lærte Oliver Cowdery: “Du må tenke det ut i ditt sinn, så må du adspørre meg om det er riktig.”⁴ Konferansebudskapene kommer til oss etter bønn og forberedelse, gjennom Den hellige ånd.

Dette prinsippet gjelder for alle medlemmer av Kirken, når vi forbereder oss til å delta på menighets-, stavs- og generalkonferanser. Vi studerer i vårt sinn hva vi trenger og ønsker av vår himmelske Fader, og vi ber om å kunne forstå og anvende det vi blir lært. Når konferansen nærmer seg, ofrer vi andre aktiviteter

for å “legge til side de ting som er av denne verden, og søke etter de ting som tilhører en bedre.”⁵ Så samler vi våre familier for å høre Herrens ord, slik kong Benjamins folk gjorde.⁶

Barn og unge elsker å bli inkludert. Vi gjør en alvorlig feil hvis vi antar at konferansen overgår deres intellekt og åndelige følsomhet. Unge medlemmer av Kirken, jeg lover at hvis dere vil lytte, vil dere føle Ånden velle frem i dere. Herren vil fortelle dere hva han ønsker at dere skal gjøre med livet deres.

På konferanser kan vi motta Herrens ord som er ment bare for oss. Ett medlem vitnet: “Da jeg lyttet til talen din, ble jeg forbløffet... Talen din var personlig åpenbaring direkte fra Herren til min familie. Jeg har aldri opplevd en så sterk tilkjenning av Ånden i mitt liv som de minuttene da Den hellige ånd talte direkte til meg.”

En annen sa: “Jeg har aldri før følt så sterkt at en tale ble holdt til meg.”

Dette er mulig fordi Den hellige ånd bringer Herrens ord til vårt hjerte i en form vi kan forstå.⁷ Når jeg tar notater under konferansen, skriver jeg ikke alltid nøyaktig det taleren sier. Jeg noterer den personlige veiledningen Ånden gir meg.

Det som *sies* er ikke så viktig som det vi *hører* og det vi *føler*.⁸ Det er derfor vi gjør en innsats for å oppleve konferansen i en ramme der Åndens milde, lave røst tydelig kan høres, føles og forstås.

Vi trenger virkelig generalkonferansen! Gjennom konferanser blir vår tro styrket og vårt vitnesbyrd dypere. Og når vi blir omvendt, styrker vi hverandre til å stå sterkt blant de brennende piler i disse siste dager.⁹

De siste tiårene har Kirken i stor grad blitt spart for de forferdelige misforståelsene og forfølgelsene som

de tidlige hellige opplevde. Det vil ikke alltid være slik. Verden beveger seg bort fra Herren raskere og lenger enn noen gang før. Motstanderen har blitt sluppet løs på jorden. Vi ser, hører, leser, studerer og deler profetenes ord for å være forberedt og beskyttet. For eksempel ble “Familien – En erklæring til verden” gitt lenge før vi opplevde utfordringene som familien nå står overfor. “Den levende Kristus – Apostlenes vitnesbyrd” ble utarbeidet i forkant av når vi vil trenge det mest.

Vi vet kanskje ikke alle grunnene til at profetene og andre talere tar opp visse emner under konferansen, men Herren gjør det. President Harold B. Lee lærte oss: “Den eneste sikkerheten vi har som medlemmer av denne kirken, er å... gi akt på de ord og befalinger Herren vil gi gjennom sin profet. Det vil være enkelte ting som krever tålmodighet og tro. Dere vil kanskje ikke like det som kommer fra Kirkens autoritet. Det kan gå på tvers av deres [personlige] syn. Det kan gå på tvers av deres samfunnsoppfatning. Det kan virke inn på noe av deres sosiale liv. Men hvis dere lytter til dette med tålmodighet og tro, som om det kom fra Herrens egen munn, har dere løfte om at ‘helvetes porter ikke [skal] få makt over dere... og Gud Herren vil drive mørkets makter bort fra dere og få himlene til å ryste til deres gavn og til sitt navns ære’ (L&p 21:6).”¹⁰

Hvordan visste president Lee hva vi ville stå overfor i vår tid? Han visste det fordi han var en profet, seer og åpenbarer. Og hvis vi lytter og adlyder profetene nå, også de som skal tale på denne konferansen, vil vi bli styrket og beskyttet.

De største velsignelser ved generalkonferansen kommer til oss etter at konferansen er over. Husk mønsteret

som ofte er nevnt i Skriftene: Vi samles for å høre Herrens ord, og vi drar hjem for å etterleve dem.

Da kong Benjamin hadde undervist sitt folk, “oppløste han mengden, og de vendte tilbake til sine egne hjem, hver og en med sin familie.”¹¹ På hans tid gjorde kong Limhi det samme.¹² Etter å ha betjent folket ved templet i landet Overflod, ba Frelseren folket innstendig: “Gå derfor hjem og overvei de ting jeg har sagt, og be til Faderen i mitt navn så dere kan forstå, og bered deres sinn til i morgen, og jeg kommer til dere igjen.”¹³

Vi tar imot Frelserens innbydelse når vi grunner og ber for å forstå det vi har blitt undervist, og så går og gjør hans vilje. Husk president Spencer W. Kimballs ord: “Jeg har bestemt meg for at når jeg kommer hjem fra denne [general]konferansen... er det mange områder av mitt liv som jeg kan fullkommengjøre. Jeg har laget en liste i hodet mitt over dem, og jeg har tenkt å sette i gang så snart vi er ferdige.”¹⁴ President Monson sa nylig: “Jeg oppfordrer dere til å lese talene... og grunne på budskapene de inneholder. Jeg har oppdaget i mitt eget liv at jeg får enda mer ut av disse inspirerte talene når jeg studerer dem i større dybde.”¹⁵

I tillegg til å oppfordre oss til å studere Skriftene enkeltvis og som familie, vil vår himmelske Fader at vi regelmessig studerer og anvender det vi har lært på konferansen. Jeg vitner om at de som setter sin lit til Herren og gir akt på dette rådet i tro, vil få stor styrke til å velsigne seg selv og sin familie i generasjoner fremover.

Vår himmelske Fader har beredt veien. På denne konferansen kan 97 prosent av Kirken høre disse budskapene på sitt eget språk. Millioner av medlemmer i 197 land vil se denne konferansen på 95 språk. I løpet av bare to eller tre dager vil budskapene dukke opp på LDS.org på engelsk, og i løpet av en uke vil de begynne å bli tilgjengelig på 52 språk. Nå får vi de trykte eksemplarene i Kirkens tidskrifter innen tre uker etter generalkonferansen. Vi behøver ikke lenger vente i flere måneder på at talene skal komme i posten. På en datamaskin, telefon eller annen elektronisk enhet kan vi lese, lytte til, se og dele profetenes læresetninger. Når som helst, hvor som helst, kan vi øke vår kunnskap, styrke vår tro og vårt vitnesbyrd, beskytte vår familie og lede dem trygt hjem.

Budskapene fra denne konferansen vil også bli vevd inn i

undervisningsmateriellet for ungdom på Internett. Foreldre, dere kan få tilgang til ungdomsleksjonene på LDS.org. Finn ut hva barna lærer, og gjør det til gjenstand for deres eget studium, familiesamtaler, familiens hjemmeaften, familieråd og personlige samtaler med hvert av barna angående hva de trenger å undervises hver for seg.

Jeg oppfordrer alle medlemmer til å bruke ressursene på Kirkens nettsider og mobil-apper. De blir kontinuerlig videreutviklet så de blir enklere å bruke og mer relevante for vårt liv. På LDS.org vil dere finne ressurser som hjelper dere å studere evangeliet, styrke hjem og familie og utføre deres kall. Dere kan også finne forfedre som trenger tempelordinanser, og ressurser for å hjelpe dere i arbeidet med å frelse sjeler, herunder å dele evangeliet. Foreldre kan ta ledelsen i å forberede sine barn til dåpen, prestedømmet, heltidsmisjoner og templet. De kan hjelpe oss å følge den snevre og smale sti i form av templets ordnanser og pakter, og kvalifisere oss til det evige livs velsignelser.

På forrige konferanse i april, på prestedømmet, fortalte jeg om da

min far tegnet et bilde av en ridder i rustning for å lære meg om å ta på Guds fulle rustning og den åndelige beskyttelse den gir.

Etter møtet fortalte en far sin familie hva han hadde lært. Deres unge sønn Jason ble inspirert, og søkte på LDS.org for å høre budskapet selv. Noen dager senere kom han til familiens hjemmeaften for å dele leksjonen med sine brødre og søstre. Her er han.

Et enkelt konferansebudskap, inspirert av Herren, mottatt av et barn, ble undervist til en familie på en personlig og effektiv måte. Jeg elsker hans rettferdighetens brynje. Jeg elsker hans troens skjold som hindrer motstanderens brennende

Jason i "Guds fulle rustning".

piler. Dette er velsignelsene ved konferansen.

Mine brødre og søstre, jeg bærer mitt spesielle vitnesbyrd om at Herren Jesus Kristus lever og står i spissen for denne kirken. Dette er *hans* generalkonferanse. Jeg lover dere i hans navn at hvis dere ber med et oppriktig ønske om å høre deres himmelske Faders røst i denne konferansens budskap, vil dere oppdage at han har talt til dere for å hjelpe dere, styrke dere og lede dere hjem til hans nærhet. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 124:88; uthevelse tilføyd.
2. Lære og pakter 1:38.
3. Se Lære og pakter 46:2.
4. Lære og pakter 9:8.
5. Lære og pakter 25:10.
6. Se Mosiah 2:5.
7. Se 2 Nephi 33:1.
8. Se Spencer W. Kimball, i Conference Report, områdekonferanse på Tonga i 1976, 27.
9. Se Lukas 22:31–32.
10. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Harold B. Lee* (2000), 84–85.
11. Mosiah 6:3.
12. Se Mosiah 8:4.
13. 3 Nephi 17:3.
14. Spencer W. Kimball, "Spoken from Their Hearts," *Ensign*, nov. 1975, 111.
15. Thomas S. Monson, "Gud vær med deg til vi ses igjen," *Liahona*, nov. 2012, 110.

Av eldste Ulisses Soares
i De syttis presidentskap

Vær saktmodig og ydmyk av hjertet

Å være saktmodig betyr ikke svakhet, men det betyr å utvise godhet og vennlighet.

Mormon sa at en mann ikke kan "ha tro og håp uten å være saktmodig og ydmyk av hjertet."¹ Han tilføyde at uten slike egenskaper er "tro og håp forgjeves, for ingen er antagelig for Gud unntatt den som er saktmodig og ydmyk av hjertet."²

Saktmodighet er et kjennetegn på dem som er "gudfryktig, rettferdig, ydmyk, lærevillig og tålmodig i lidelse."³ De som har denne egenskapen, er villige til å følge Jesus Kristus, og deres væremåte er rolig, medgjørlig, tolerant og underdanig.

Apostelen Paulus forkynte at ydmykhet er en frukt av Ånden.⁴ Derfor kan den lettest oppnås dersom vi vil "vandre i Ånden."⁵ Og for å vandre i Ånden må vår livsførsel utstråle rett-skaffenhet for Herren.

Når vi påtar oss Kristi navn, er det forventet at vi gjør vårt ytterste for å etterligne hans egenskaper og endre vår karakter for å bli mer lik ham hver dag. Frelseren formante sine disipler og sa: "Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen."⁶ Hvis vi kommer til Kristus, fornekter oss all ugudelighet og elsker Gud, vil dagen komme da vi ved Kristi nåde kan bli fullkomne i ham.⁷

"Kristus-lignende egenskaper er gaver fra Gud. [Disse egenskapene] blir en del av oss når vi bruker handlefriheten i rettferdighet... [Vi skulle] ha et ønske om å behage Gud og innse hvilke svakheter [vi] har, og vær[e] villig[e] til og ivrig[e] etter å forbedre [oss]."⁸

Saktmodighet er helt nødvendig for å bli mer lik Kristus. Uten den vil vi ikke kunne utvikle andre viktige dyder. Å være saktmodig betyr ikke svakhet, men det betyr å utvise godhet og vennlighet, styrke, ro, sunn egenverd og selvkontroll.

Saktmodighet var en av de mest fremtredende egenskapene i Frelserens liv. Han sa selv til sine disipler: "Lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet."⁹

Vi er velsignet ved å være født med saktmodighetens frø i vårt hjerte. Vi må forstå at det ikke er mulig å dyrke og utvikle dette frøet på et øyeblikk. Det er en prosess som tar tid. Kristus ber oss "hver dag ta [vårt] kors opp,"¹⁰ noe som betyr at det må være et konstant fokus og ønske.

President Lorenzo Snow, den femte profet i vår evangelieutdeling, sa: "Det er vår plikt å prøve å være

fullkomne... å forbedre oss hver dag og se på vår kurs forrige uke og gjøre ting bedre denne uken, gjøre ting bedre i dag enn vi gjorde dem i går."¹¹ Første trinn til å bli saktmodig er altså å bli bedre dag for dag. Hver dag må vi prøve å være bedre enn den forrige, idet vi beveger oss fremover gjennom denne prosessen.

President Snow tilføyde:

"Vi har våre små dårskaper og våre svakheter. Vi skulle prøve å overvinne dem så fort som mulig, og vi skulle innprente denne følelsen i våre barns hjerter, så... de må lære å te seg passende for ham i alle omstendigheter.

Dersom mannen kan leve én dag sammen med sin hustru uten å krangle eller uten å behandle noen uvennlig eller uten å bedrøve Guds ånd på noe vis, er... han fullkommen [så langt]. La ham så prøve å være på samme måte dagen etter. Men om han skulle mislykkes med dette dagen etter, er det ingen grunn til at han ikke skulle lykkes med det den tredje dagen."¹²

Når han anerkjenner vår hengivenhet og utholdenhet, vil Herren gi oss det som vi ikke er i stand til å oppnå på grunn av våre ufullkommenheter og menneskelige svakheter.

Et annet viktig skritt for å bli saktmodig er å lære å styre vårt temperament. Fordi det naturlige mennesket finnes i oss alle, og fordi vi lever i en verden full av press, kan det å styre vårt temperament bli en av de største utfordringene i vårt liv. Tenk etter hvordan du reagerer når noen ikke retter seg etter dine ønsker i samme øyeblikk som du ønsker det. Hva med når folk er uenige med dine oppfatninger, selv om du er helt sikker på at de representerer den rette løsningen på et problem? Hvordan reagerer du når noen fornærmer deg, kritiserer dine anstrengelser eller

bare er uvennlig fordi han eller hun er i dårlig humør? I disse øyeblikkene og i andre vanskelige situasjoner må vi lære å styre vårt temperament og formidle våre følelser med tålmodighet og mild overtalelse. Dette er aller viktigst i vårt hjem og i vårt forhold til vår evige ledsager. I løpet av de 31 årene jeg har vært gift med kjæresten min, har hun ofte gitt meg milde påminnelser om dette når vi har møtt livets urovekkende utfordringer.

Blant instruksjonene som finnes i hans andre brev til Timoteus, sa apostelen Paulus:

“Men en Herrens tjener må ikke ligge i strid, men være vennlig mot alle, i stand til å lære andre, villig til å tåle ondt.

Med saktmodighet skal han tilrettevise dem som sier imot, om Gud da kunne gi dem omvendelse, så de kunne kjenne sannheten,

og våkne opp av sin rus.”¹³

Ved å styre våre reaksjoner, være rolige og måteholdne og unngå

strid, vil vi begynne å kvalifisere oss til saktmodighetens gave. President Henry B. Eyring sa en gang: “Dette er en høy norm for oss, men når vi med tro styrer vårt sinne og legger bånd på vår stolthet, gir Den hellige ånd sin godkjenning, og hellige løfter og pakter blir sikre.”¹⁴

Et annet skritt for å oppnå saktmodighet er å bli ydmyk. Herren befalte Thomas B. Marsh gjennom profeten Joseph Smith: “Vær du ydmyk; og Herren, din Gud, skal lede deg ved hånden, og gi deg svar på dine bønner.”¹⁵

Jeg tror, brødre og søstre, at bare de som er ydmyke, er i stand til å erkjenne og forstå Herrens svar på deres bønner. De ydmyke er lærevilige, erkjenner hvor avhengige de er av Gud og ønsker å underkaste seg hans vilje. De ydmyke er saktmodige og har evnen til å påvirke andre også til å være det. Guds løfte til de ydmyke er at han vil lede dem ved hånden. Jeg tror virkelig at vi vil unngå omveier og

sorg i vårt liv så lenge vi vandrer hånd i hånd med Herren.

Et av de vakreste eksemplene på saktmodighet i vår tid som jeg kjenner til, er bror Moses Mahlangu. Hans omvendelse begynte i 1964, da han fikk et eksemplar av Mormons bok. Han ble fascinert da han leste denne boken, men det var ikke før tidlig på 70-tallet at han så Kirkens skilt på en bygning i Johannesburg, Syd-Afrika da han gikk langs en gate. Bror Mahlangu ble fascinert og gikk inn i bygningen for å lære mer om Kirken. Han fikk vennlig beskjed om at han ikke kunne delta på møtene eller bli døpt, fordi landets lover ikke tillot det den gangen.

Bror Mahlangu aksepterte denne beslutningen med saktmodighet, ydmykhet og uten bitterhet, men han fortsatte å ha et sterkt ønske om å lære mer om Kirken. Han spurte Kirkens ledere om de kunne la ett av møtetuets vinduer stå åpent under søndagens møter, slik at han kunne sitte ute og

lytte til møtene. I flere år deltok bror Mahlangus familie og venner regelmessig i Kirken “gjennom vinduet”. En dag i 1980 ble de fortalt at de kunne gå i Kirken og også bli døpt. For en strålende dag det var for bror Mahlangu.

Senere organiserte Kirken en gren i hans nabolag i Soweto. Dette var bare mulig på grunn av den besluttsomhet, tapperhet og trofasthet folk som bror Mahlangu viste, som var trofast i så mange år under vanskelige omstendigheter.

En av bror Mahlangus venner som hadde sluttet seg til Kirken på samme tid, fortalte meg denne historien da jeg besøkte Soweto stav. Da vi avsluttet samtalen, ga han meg en klem. I det øyeblikket, brødre og søstre, følte jeg meg omsluttet av Frelserens kjærlige armer. Saktmodighet utstrålte fra denne gode mannens øyne. Med et hjerte fullt av godhet og dyp takknemlighet, spurte han om jeg kunne fortelle president Thomas S. Monson hvor takknemlig og velsignet han og mange andre var fordi de hadde det sanne evangelium i sitt liv. Bror Mahlangu og hans venns eksempel på saktmodighet påvirket virkelig manges liv til det bedre – spesielt mitt.

Brødre og søstre, jeg tror Frelseren Jesus Kristus er det ypperste eksempel på saktmodighet. Selv under de siste øyeblikk av sitt jordiske liv, da han ble urettferdig anklaget og dømt, smertelig bar sitt kors opp til Golgata, ble spottet og fordømt av sine fiender, forlatt av mange som kjente ham og hadde vært vitne til hans mirakler, og ble naglet til korset.

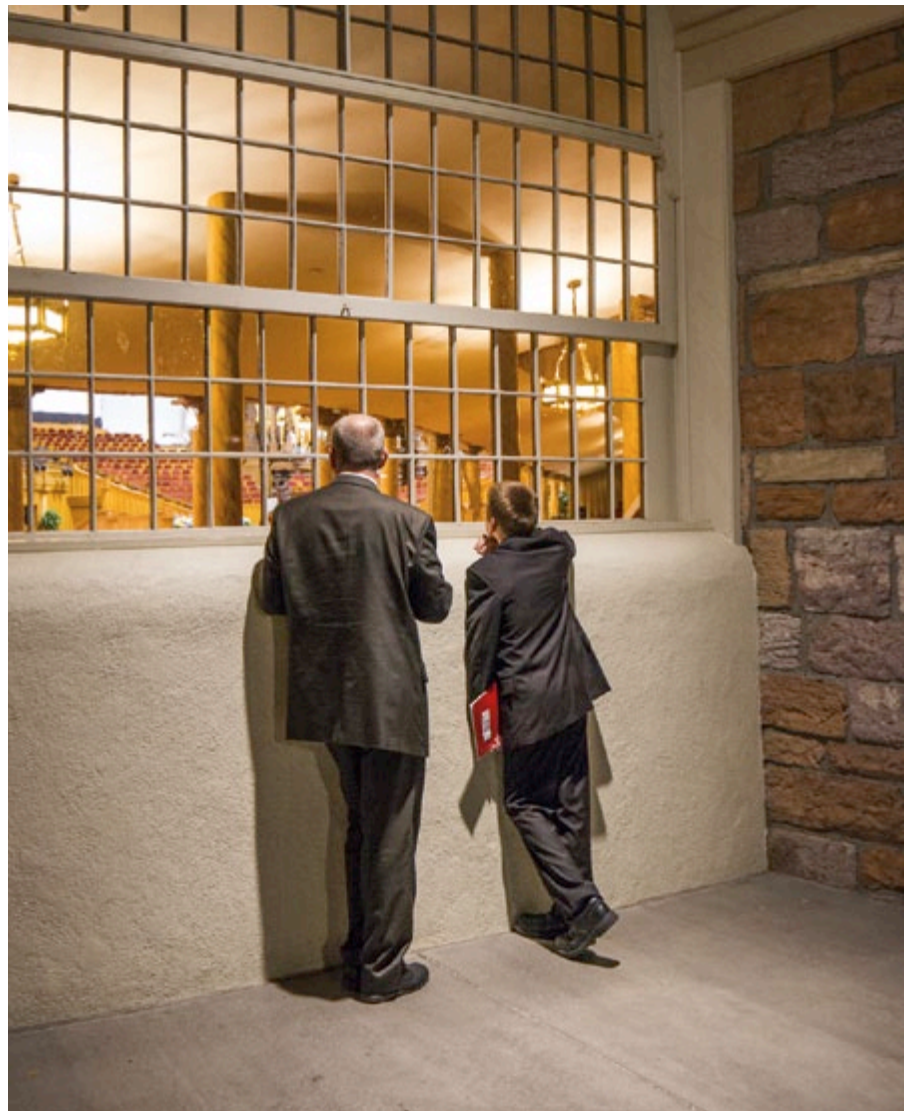
Selv etter de mest intense fysiske lidelser henvendte Herren seg til sin Fader og sa fra dypet av sitt saktmodige og ydmyke hjerte: “Far, forlat dem, for de vet ikke hva de gjør.”¹⁶ Kristus opplevde ekstrem fysisk og åndelig lidelse, og ga oss derved

mulighet til å endre vår åndelige karakter og bli saktmodige som ham.

Jeg bærer vitnesbyrd om at Jesus Kristus er vår Frelser. Jeg vitner om at takket være hans kjærlighet, kan vi forandre oss. Det er mulig å legge våre svakheter bak oss. Det er mulig å avvise de onde innflytelsene i vårt liv, styre vårt sinne, bli ydmyke og utvikle vår Frelsers egenskaper. Han viste oss veien. Han ga oss det fullkomne eksempel og befalte hver og en av oss å bli som han er. Han innbyr oss til å følge ham, følge hans eksempel og bli ham lik. Om disse sannheter bærer jeg vitnesbyrd, i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Moroni 7:43.
2. Moroni 7:44.
3. Veiledning til Skriftene, “Saktmodig, saktmodighet,” scriptures.lds.org.
4. Se Galaterne 5:22–23.
5. Galaterne 5:25.
6. Matteus 5:48.
7. Moroni 10:32.
8. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 115.
9. Matteus 11:29.
10. Lukas 9:23.
11. Lorenzo Snow, i Conference Report, april 1898, 13.
12. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Lorenzo Snow* (2012), 100, 101.
13. 2 Timoteus 2:24–26.
14. Henry B. Eyring, “Familier under pakt,” *Liahona*, mai 2012, 65.
15. Lære og pakter 112:10.
16. Lukas 23:34.

Av Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Vet vi hva vi har?

Prestedømmets ordinanser og pakter gir tilgang til fyllden av de velsignelser som er lovet oss av Gud, noe som gjøres mulig ved Frelserens forsoning.

“Familien – En erklæring til verden” uttaler Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum: “Alle mennesker – menn og kvinner – er skapt i Guds bilde. Hver især er en elsket ånd, sønn eller datter av himmelske foreldre, og har som sådan en guddommelig natur og et guddommelig potensial.”¹ For å oppnå dette guddommelige potensial, trenger enhver sønn og datter av Gud prestedømmets ordinanser og pakter.

Vi trenger dåpen. Når vi blir nedsenket i dåpens vann, lover vi å ta på oss Kristi navn, alltid minnes ham, holde hans bud og tjene ham til enden, så vi alltid kan ha hans Ånd hos oss.²

Vi trenger Den hellige ånds gave. Gjennom denne ordinansen kan vi få tilgang til Åndens konstante veiledning. President Wilford Woodruff sa: “Enhver mann eller kvinne som noensinne har kommet inn i Guds kirke og er blitt døpt til syndenes forlatelse, har rett til åpenbaring, rett til Guds ånd, så den skal hjelpe dem i deres arbeid, i deres omsorg for sine barn og når de veileder sine barn og dem som de er kalt til å presidere over. Den hellige ånd er ikke begrenset til menn, heller ikke til apostler eller profeter. Den tilhører enhver

trofast mann og kvinne og ethvert barn som er gammelt nok til å motta Kristi evangelium.”³

Vi trenger å motta tempelbegavelsen. Eldste M. Russell Ballard har sagt: “Når menn og kvinner drar til templet, blir begge begavet med den samme kraft, som pr definisjon er prestedømmets kraft... Begavelsen er bokstavelig talt en gave av kraft.”⁴

Vi trenger beseglingsordinansen, som fører til evig liv, “den største av alle Guds gaver.”⁵ Denne prestedømsordinansen mottas kun av en mann og en kvinne sammen. Eldste Russell M. Nelson har sagt: “Prestedømsmyndighet er gjengitt for at familier kan bli beseglet for evigheten.”⁶

Vi trenger anledningen til å fornye våre pakter hver uke når vi tar del i nadverden. Siste-dagers profeter og apostler har sagt at når vi verdig tar del i nadverden, kan vi fornye ikke bare vår dåpspakt, men “alle pakter vi har inngått med Herren.”⁷

Disse prestedømsordinansene og paktene gir tilgang til fyllden av de velsignelser som er lovet oss av Gud, noe som gjøres mulig ved Frelserens forsoning. De utrunder Guds sønner og døtre med kraft, Guds kraft,⁸ og gir oss muligheten til å motta evig liv – å vende tilbake til Guds nærhet og

leve sammen med ham i hans evige familie.

Jeg ble nylig med noen prestedømsledere for å besøke hjemmene til fire kvinner i Honduras. Disse søstrene og deres familier trengte prestedømmets nøkler og myndighet, prestedømmets ordinanser og pakter, og prestedømmets kraft og velsignelser.

Vi besøkte en kjær søster som er gift og har to flotte barn. Hun er trofast og aktiv i Kirken, og hun lærer sine barn å velge det rette. Ektemannen støtter hennes aktivitet i Kirken, men han er ikke medlem. Deres familie er sterk, men for å nyte større styrke, trenger de ytterligere prestedømsvelsignelser. De trenger at faren mottar ordinansene dåp og Den hellige ånds gave og får overdratt prestedømmet. De trenger den prestedømskraft som kan komme gjennom begavelsen og beseglingen.

Vårt neste besøk var hjemme hos to enslige søstre, kvinner med stor tro. Én søster har en sønn som forbereder seg til å reise på misjon. Den andre søsteren får behandling for kreft. I tider med motløshet og fortvilelse husker de Frelserens forsoning og blir fylt med tro og håp. De trenger begge de ytterligere velsignelser og den kraft som er tilgjengelig gjennom tempelordinanser. Vi oppfordret dem til å bli med den fremtidige misjonæren i deres hjem og forberede seg til å motta disse ordinansene.

Vårt siste besøk var hjemme hos en søster hvis mann nylig døde i en tragisk ulykke. Som ny konvertitt til Kirken, hadde hun ikke forstått at hun kunne motta sin egen begavelse og bli beseglet til sin mann. Da vi lærte henne at disse velsignelsene kunne være tilgjengelig for henne og hennes avdøde mann, ble hun fylt med håp. Nå som hun vet at hennes familie kan bli beseglet gjennom templets

ordinanser og pakter, har hun tro og beslutsomhet til å møte kommende prøvelser.

Denne enkens sønn forbereder seg til å motta Det aronske prestedømme. Hans ordinasjon vil være til stor velsignelse for henne og hennes familie. De vil ha en prestedømsbærer i sitt hjem.

Da jeg møtte disse trofaste kvinnene i Honduras, kunne jeg se at de anstrengte seg for å holde familiene sine aktive i evangeliet. De uttrykte takknemlighet for paktslojale medlemmer av menigheten som kjærlig

våket over dem og hjalp dem å ivareta sine timelige og åndelige behov. Hver av disse søstrene hadde imidlertid behov som ikke hadde blitt fullstendig oppfylt.

I hvert av de tre hjemmene vi besøkte, spurte en klok prestedømsleder hver søster om hun hadde fått en prestedømsvelsignelse. Hver gang var svaret nei. Hver søster ba om og fikk en prestedømsvelsignelse den dagen. Hver av dem gråt da de uttrykte takknemlighet for den trøst, veiledning, oppmuntring og inspirasjon som kom

fra deres himmelske Fader gjennom en verdig prestedømsbærer.

Disse søstrene inspirerte meg. De viste ærbødighet for Gud og hans kraft og myndighet. Jeg var også takknemlig for prestedømslederne som besøkte disse hjemmene sammen med meg. Da vi dro fra hvert hjem, rådførte vi oss med hverandre om hvordan vi kunne hjelpe disse familiene å motta ordinansene de trengte for å komme videre på paktens vei og styrke sitt hjem.

Det finnes i dag et stort behov for at menn og kvinner utvikler respekt for hverandre som sønner og døtre av Gud, og ærbødighet for vår Fader i himmelen og hans prestedømme – hans kraft og myndighet.

Han har en plan for oss, og når vi utøver vår tro og tillit til hans plan, vil vår ærbødighet for ham og for hans prestedømmes kraft og myndighet styrkes.

Under det verdensomspennende lederopplæringsmøtet *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet*, lærte vi at søstre som ikke har prestedømsbærere i sitt hjem, aldri må føle seg alene. De blir velsignet og styrket ved de ordinanser de har mottatt og de pakter de holder. De skulle ikke nøle med å ta kontakt når de trenger hjelp. Eldste M. Russell Ballard sa at enhver kvinne i Kirken trenger å vite at hun har en biskop, en eldstenes quorumpresident, en hjemmelærer og andre verdige prestedømsbærere hun kan stole på vil komme og hjelpe henne og, som Sister Rosemary M. Wixom tilføyde, for å “gi en velsignelse.”⁹

Eldste Ballard sa også: “Vår Fader i himmelen er raus med sin kraft. Alle menn og alle kvinner har tilgang til denne kraften for å få hjelp i vårt eget liv. Alle som har inngått hellige pakter med Herren, og som overholder disse paktene, er berettiget til å motta

personlig åpenbaring, bli velsignet ved englers betjening og kommunisere med Gud.”¹⁰

Vi trenger alle hverandre. Guds sønner trenger Guds døtre, og Guds døtre trenger Guds sønner.

Vi har ulike gaver og forskjellige sterke sider. Første Korinterbrev kapittel 12 understreker behovet for at sønner og døtre av Gud, hver og en av oss, oppfyller våre individuelle roller og ansvar i henhold til Herrens plan til nytte for alle.¹¹

Guds sønner, vet dere hvem dere er? Vet dere hva dere har? Er dere verdige til å utøve prestedømmet og motta prestedømmets kraft og velsignelser? Ivaretar dere med glede deres roller og ansvar for å styrke hjemmene som fedre, bestefedre, sønner, brødre og onkler? Viser dere respekt for kvinner, kvinnelighet og morsrollen?

Guds døtre, vet vi hvem vi er? Vet vi hva vi har? Er vi verdige til å kunne motta prestedømmets kraft og velsignelser? Mottar vi de gaver som gis oss, med takknemlighet, imøtekommenhet og verdighet? Ivaretar vi med glede våre roller og ansvar for å styrke hjemmene som mødre, bestemødre, døtre, søstre og tanter? Viser vi respekt for menn, manndom og farsrollen?

Har vi, som paktens sønner og døtre, tro på vår himmelske Fader og hans evige plan for oss? Har vi tro på Jesus Kristus og hans forsoning? Tror vi at vi har en guddommelig natur og fremtid? Og i vår innsats for å oppnå denne fremtiden og motta alt som Faderen har,¹² forstår vi viktigheten av å motta prestedømsordinanser og inngå, holde og fornye våre pakter med Herren?

Vi er elskede ånder, sønner eller døtre av himmelske foreldre, med en guddommelig natur og fremtid. Vår Frelser Jesus Kristus elsket oss nok til å gi sitt liv for oss. Hans forsoning åpner veien videre til vårt himmelske hjem, gjennom prestedømmets hellige ordinanser og pakter.

Disse prestedømsordinansene og paktene ble gjengitt til jorden gjennom profeten Joseph Smith, og i dag innehar president Thomas S. Monson alle prestedømmets nøkler på jorden.

Eldste D. Todd Christofferson har sagt: “I Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige finnes prestedømsmyndighet til å forrette ordinansene ved hvilke vi kan inngå bindende pakter med vår himmelske Fader i hans hellige Sønnns navn... Gud vil holde sine løfter til dere når

dere overholder deres pakter med ham.”¹³

Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
2. Se Moroni 4:3; 6:3.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* (2004), 49.
4. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight” (andakt ved Brigham Young Universitys utdanningsuke, aug. 20, 2013); speeches.byu.edu.
5. Lære og pakter 14:7; se også Lære og pakter 131:1–4.
6. Russell M. Nelson, “Plei ditt ekteskap,” *Liahona*, mai 2006, 37; eller i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 134.
7. Delbert L. Stapley, i Conference Report, okt. 1965, 14; sitert i L. Tom Perry, “Når vi nå tar nadverden,” *Liahona*, mai 2006, 41; se også *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), 220.
8. Se Lære og pakter 109:22.
9. Se M. Russell Ballard og Rosemary M. Wixom, “Prestedømmets velsignelser i alle hjem,” i *Styrk familien og Kirken gjennom prestedømmet* (verdensomspennende opplæring for ledere, 2013); lds.org/broadcasts.
10. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight”; speeches.byu.edu.
11. Se også Lære og pakter 46:9, 12.
12. Se Lære og pakter 84:38.
13. D. Todd Christofferson, “Kraften i pakter,” *Liahona*, mai 2009, 22.

Av eldste Edward Dube

i De sytti

Se fremover og ha tro

I Herrens øyne handler det ikke så mye om hva vi har gjort eller hvor vi har vært, men mye mer om hvor vi er villige til å gå.

Da jeg var ung og arbeidet ute på åkeren sammen med min mor, lærte hun meg en av livets viktigste lærdommer. Det var sent på formiddagen, solen var oppe og vi hadde hakket i det jeg syntes var svært lang tid. Jeg stoppet opp for å se tilbake på det vi hadde gjort, og sa til mor: "Se på alt vi har gjort!" Mor svarte ikke. Jeg trodde at hun ikke hadde hørt meg, så jeg gjentok det jeg hadde sagt litt høyere. Hun svarte fortsatt ikke. Jeg gjentok det igjen, enda litt høyere. Til slutt snudde hun seg mot meg og sa: "Edward, se deg aldri tilbake. Se fremover på hva vi fortsatt har å gjøre."

Mine kjære brødre og søstre, den pakt vi inngikk med Herren da vi ble døpt, om å "stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder [vi] måtte være" (Mosiah 18:9), er en livslang forpliktelse. President Dieter F. Uchtdorf har sagt: "De som har gått ned i dåpens vann og har mottatt Den hellige ånds gave, har satt sine føtter på disippelens vei og blir pålagt å følge stødig og trofast i vår Frelsers fotspor" ("Hellige i alle tider," *Liahona*, sep. 2013, 5). Gjennom sine tjenere kaller Herren oss til å tjene i forskjellige kall, som vi mottar med fullt engasjement. Når vi har blitt avløst

og kalt til en annen oppgave, aksepterer vi det med glede idet vi vet, slik våre forfedre visste, at "i Herrens tjeneste er det ikke viktig hvor du tjener, bare hvordan" (J. Reuben Clark jr., i Conference Report, april 1951, 154).

Med andre ord, når en stavspresident eller biskop blir avløst, aksepterer han med glede sin avløsning, og når han blir kalt til å tjene på en hvilken som helst måte som Herren, gjennom sine tjenere, "finner gavnlige" (Mosiah 3:19), lar han ikke sin tidligere erfaring overskygge ham, og han ser heller ikke tilbake og tenker at han har tjent nok. Han er "ikke [trett] av å gjøre godt", for han vet at han "legger grunnvollen til et stort verk," i visshet om at slike anstrengelser vel-signer mennesker for evigheten. "Ut av små ting kommer det som er stort" (L&p 64:33).

Vi skulle alle "arbeide ivrig for en god sak, og gjøre mange ting av egen fri vilje og tilveiebringe mye rettferdighet" (L&p 58:27).

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum har sagt: "Det er meningen at vi skal lære av fortiden, men ikke leve i den. Vi ser oss tilbake for å dra lærdom av gode erfaringer, ikke for å gjenoppleve det som er forbi. Når vi har lært det vi trenger

å lære og tatt med oss det beste av det vi har erfart, skulle vi se fremover og huske at *tro alltid er rettet mot fremtiden*" ("Det beste har ennå ikke hendt," *Liahona*, jan. 2010, 18).

Selv om min mors undervisning om å se fremover var rettet mot det synlige ugresset i åkeren, var denne utfordringen liten i forhold til hva de tidlige hellige gjennomgikk. Eldste Joseph B. Wirthlin beskrev denne opplevelsen så godt: "I 1846 forlot mer enn 10 000 mennesker den blomstrende byen Nauvoo, som hadde blitt bygget på bredden av Mississippielven. Med tro på profetiske ledere forlot de første medlemmene 'Den vakre by' og la ut i ødemarken ved Amerikas koloniseringsgrense. De visste ikke nøyaktig hvor de skulle, hvor mange mil som lå foran dem, hvor lang tid reisen ville ta, eller hva fremtiden hadde i vente for dem. Men de *visste* at de ble ledet av Herren og hans tjenere" ("Våre fedres tro," *Lys over Norge*, juli 1996, 3).

De visste hvordan det var å se fremover og tro. 15 år tidligere var noen av disse medlemmene tilstede da en åpenbaring ble mottatt:

"For sannelig sier jeg dere, vel-signet er den som holder mine bud, enten i liv eller død, og den som er trofast i trengsel, skal få større lønn i himmelens rike.

Dere kan ikke med deres naturlige øyne i øyeblikket se hvilken plan deres Gud har med det som skal komme heretter, og den herlighet som skal følge etter stor trengsel" (L&p 58:2-3).

Vi kan også se fremover og tro. Vi kan ta imot vår Herres invitasjon, som med utstrakte, åpne hender inviterer oss:

"Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett” (Matteus 11:28–30).

Vår kjære profet, president Thomas S. Monson, hans rådgivere og De tolv apostlers quorum har oppfordret oss alle til å delta i arbeidet med å frelse sjeler. Nye konvertitter, ungdom, unge voksne, de som er pensjonert fra sine yrker, og heltidsmisjonærer, må stå sammen om å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler.

President Boyd K. Packer, president for De tolv apostlers quorum, så en gang en drakamp med okser, der

han utledet en analogi. Han sa om denne opplevelsen: “En trekjelke ble lastet med sementblokker – nesten fem tonn... Målet var at oksene skulle flytte kjelken tre fot [91 cm]... Jeg la merke til et godt tilpasset par svært store, spraglete, blågrå dyr... [de] store blå oksene fra tidligere tider.”

Om resultatet av konkurransen sa han: “Det ene spannet etter det andre ble slått ut... De store blå oksene kvalifiserte seg ikke engang! To små, ubestemmelige dyr, som ikke engang var like store, flyttet kjelken alle tre gangene.”

Han fikk deretter en forklaring på det overraskende utfallet: “De store blå var større og sterkere og bedre

tilpasset i størrelse enn det andre spannet. Men de små oksene hadde bedre samarbeid og koordinasjon. De dro åket sammen. Begge dyrene rykket fremover på nøyaktig samme tid, og kraften beveget lasten” (“Equally Yoked Together,” tale under et seminar for regionalrepresentanter, 3. april 1975; i *Teaching Seminary: Preservice Readings* [2004], 30).

Når vi ser fremover og har tro, trenger vi denne samme laginnsatsen for å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler, idet vi innbyr andre til å komme til Kristus. Hver for oss må vi følge rådet fra president Dieter F. Uchtdorf om å “stå tett sammen og løfte der vi står” (“Løft der dere

står,” *Liahona*, nov. 2008, 56). Vi kan utnytte våre muligheter fullt ut, akkurat som eldste L. Tom Perry i De tolv apostlers quorum sa: “Når jeg reiser over hele Kirken, blir jeg forundret over alle de positive tingene som skjer. Men jeg føler aldri at vi, som folk, utnytter våre muligheter fullt ut. Min oppfatning er at vi ikke alltid samarbeider, at vi fortsatt er for interessert i egne ambisjoner om æresbevisninger og fremgang, og viser for lite interesse for det felles mål å bygge Guds rike” (“Forenet i oppbyggingen av Guds rike,” *Lys over Norge*, juli 1987, 29).

Måtte vi alle forenes om det felles mål “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv” (Moses 1:39).

Vår Frelser Jesus Kristus, som ser fra begynnelsen til enden, visste utmerket godt hva som ventet ham på veien til Getsemane og Golgata, da han erklærte: “Ingen som legger sin hånd på plogen og ser seg tilbake, er skikket for Guds rike” (Lukas 9:62). I Herrens øyne handler det ikke så mye om hva vi har gjort eller hvor vi har vært, men mye mer om hvor vi er villige til å gå.

Våre styrende prinsipper ble lært oss av profeten Joseph Smith: “De fundamentale prinsipper i vår religion er apostlenes og profetenes vitnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, ble begravet, oppsto på den tredje dag og fór opp til himmelen; og alt annet som henhører til vår religion, er bare supplement til dette” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 49).

Jeg vitner om at når vi følger vår Frelser Jesu Kristi eksempel og løfter armen i rett vinkel for å oppholde vår kjære profet, president Thomas S. Monson, vil vi finne fred, trygghet og glede, og vi skal “ete det gode i [landet] i disse siste dager” (L&P 64:34). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste David A. Bednar
i De tolv apostlers quorum

Himmelens luker

Vi blir velsignet både timelig og åndelig når vi etterlever tiendeloven.

Jeg vil beskrive to viktige lærdommer om tiendeloven. Den første lærdommen fokuserer på de velsignelser som kommer til enkeltpersoner og familier når de trofast adlyder dette budet. Den andre lærdommen understreker hvor viktig tiende er for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges vekst over hele verden. Jeg ber om at Den hellige ånd vil bekrefte for hver av oss at prinsippene jeg drøfter, er sanne.

Lærdom nummer 1 – Betydelige, men udefinerbare velsignelser

Søster Bednars mor er en trofast kvinne og en inspirert husmor. Helt siden starten av sitt ekteskap har hun ført omhyggelige opptegnelser over husstandens økonomi. I flere tiår har hun samvittighetsfullt redegjort for familiens inntekter og utgifter ved hjelp av svært enkle regnskapsbøker. Den informasjon hun har samlet i årenes løp, er omfattende og informativ.

Da søster Bednar var ung kvinne, brukte hennes mor dataene i regnskapsbøkene til å understreke grunnleggende prinsipper for fremtidsrettet livsførsel og forsvarlig forvaltning av hjemmet. En dag da de sammen gjennomgikk forskjellige utgiftskategorier, bemerket moren et interessant mønster. Familiens kostnader til legebesøk

og medisiner var langt lavere enn man kunne forvente. Hun forbandt så denne oppdagelsen med Jesu Kristi evangelium og forklarte datteren en mektig sannhet: Når vi etterlever tiendeloven, får vi ofte betydelige, men udefinerbare velsignelser som ikke alltid er det vi forventer, og lett kan overses. Familien hadde ikke fått noen plutselige eller åpenbare tilskudd til husstandens inntekter. I stedet hadde en kjærlig himmelsk Fader skjenket enkle velsignelser på tilsynelatende ordinære måter. Søster Bednar har alltid husket denne viktige lærdommen fra sin mor om den hjelp som kommer til oss gjennom himmelens luker, som lovet av Malaki i Det gamle testamente (se Malaki 3:10).

Når vi underviser og vitner om tiendeloven, legger vi ofte vekt på de umiddelbare, dramatiske og lett gjenkjennelige timelige velsignelsene vi mottar. Og slike velsignelser forekommer virkelig. Men noen av de forskjellige velsignelsene vi mottar når vi er lydige mot dette budet, er betydelige, men udefinerbare. Slike velsignelser kan bare skjernes hvis vi er åndelig oppmerksomme og årvåke (se 1 Korinterbrev 2:14).

Billedspråket med himmelens “lucker” (eller vinduer) som brukes av Malaki, er ytterst lærerikt. Vinduer

slipper naturlig lys inn i en bygning. På samme måte strømmer åndelig opplysning og perspektiv gjennom himmelens luker og inn i vårt liv når vi etterlever tiendeloven.

En udefinerbar, men betydelig velsignelse vi mottar, er for eksempel den åndelige gaven takknemlighet, som gjør at vi verdsetter det vi har, og begrenser hva vi ønsker oss. En takknemlig person er rik på tilfredshet. En utakknemlig person lider i den fattigdom som endeløs misnøye skaper (se Lukas 12:15).

Vi trenger og ber om hjelp til å finne passende arbeid. Troens øyne og ører (se Ether 12:19) trengs imidlertid for å gjenkjenne den åndelige gave som forbedret dømmekraft er, som kan gi oss evnen til å oppdage jobbmuligheter som mange andre kan overse – eller velsignelsen ved større viljestyrke til å lete mer intenst og lengre etter en stilling enn andre kanskje er i stand til eller villig til å gjøre. Vi ønsker og forventer kanskje et jobbtilbud, men den velsignelse vi mottar gjennom himmelens luker, kan være større evne til å handle og endre våre egne omstendigheter, istedenfor å forvente at

våre omstendigheter endres av noen eller noe.

Vi kan med rette ønske og arbeide for å få en lønnsøkning i vårt arbeid for bedre å kunne sørge for livets nødvendigheter. Troens øyne og ører trengs imidlertid for å legge merke til en økt åndelig og timelig evne (se Lukas 2:52) til å gjøre mer med mindre, en sterkere evne til å prioritere og forenkle, og en forbedret evne til å ta godt vare på de materielle eiendeler vi allerede har anskaffet. Vi ønsker og forventer kanskje høyere lønn, men den velsignelse vi mottar gjennom himmelens luker, kan være større evne til å handle og endre våre egne omstendigheter, istedenfor å forvente at våre omstendigheter endres av noen eller noe.

De unge soldatene i Mormons bok (se Alma 53; 56–58) ba innstendig om at Gud ville styrke dem og befri dem fra sine fienders hender. Interessant nok medførte ikke svarene på disse bønnene flere våpen eller et økt antall soldater. I stedet ga Gud disse trofaste krigerne forsikring om at han ville befri dem, fred i sjelen og stor tro på og håp om sin utfrielse i ham (se Alma 58:11). Dermed fattet Helamans sønner mot,

ble fast bestemt på å seire, og rykket frem med all kraft mot lamanittene (se Alma 58:12–13). Trygghet, fred, tro og håp virker kanskje i utgangspunktet ikke som de velsignelser soldater i strid ønsker seg, men det var nettopp de velsignelsene disse tapre unge mennene trengte for å streve fremover og seire både fysisk og åndelig.

Noen ganger kan vi be Gud om å lykkes, og han gir oss fysisk og psykisk utholdenhet. Vi kan be om velstand, og vi får utvidet perspektiv og større tålmodighet, eller vi ønsker vekst og blir velsignet med nådens gave. Han kan skjenke oss overbevisning og selvtillit når vi gjør vårt ytterste for å oppnå verdige mål. Og når vi ber om lindring fra fysiske, psykiske og åndelige vanskeligheter, kan han øke vår besluttsomhet og standhaftighet.

Jeg lover at når dere og jeg overholder og etterlever tiendeloven, vil virkelig himmelens luker bli åpnet og åndelige og timelige velsignelser bli utøst i rikelig mål (se Malaki 3:10). Vi vil også huske Herrens erklæring:

“For mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier, sier Herren.

For som himmelen er høyere enn jorden, slik er mine veier høyere enn deres veier, og mine tanker høyere enn deres tanker” (Jesaja 55:8–9).

Jeg vitner om at når vi er åndelig oppmerksomme og årvåkne, vil vi bli velsignet med øyne som ser klarere, ører som hører mer regelmessig, og hjerter som forstår mer fullstendig hans veiers betydning og udefinerbarhet, hans tanker og hans velsignelser i vårt liv.

Lærdom nummer 2 – Herrens måte er enkel

Før jeg ble kalt som medlem av De tolv's quorum, leste jeg mange ganger

i Lære og pakter om rådet som skal kontrollere og utbetale hellige tiendemidler. Rådet for disponering av tiendemidler ble etablert ved åpenbaring og består av Det første presidentskap, De tolv apostlers quorum og Det presiderende biskopsråd (se L&p 120). Da jeg i desember 2004 forberedte meg til å delta på mitt første møte i dette rådet, ventet jeg spent på en høyst bemerkelsesverdig læringsmulighet.

Jeg husker fortsatt det jeg opplevde og følte i dette rådet. Jeg fikk større forståelse og respekt for Herrens lover for enkeltpersoners, familiers og Kirkens økonomi. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges grunnleggende økonomiske program – for både inntekt og utbetalinger – er definert i kapittel 119 og 120 i Lære og pakter. To utsagn i disse åpenbaringene danner grunnlaget for Kirkens økonomiske anliggender.

I kapittel 119 står det ganske enkelt at alle medlemmer skal “innbetale én tiendedel av hele sin årlige inntekt. Og dette skal være en fastsatt lov for dem for evig... sier Herren” (vers 4).

Med hensyn til utbetaling av tiendemidler har Herren sagt: “Den skal disponeres av et råd som består av Det første presidentskap i min kirke, av biskopen og hans råd, og av mitt høyråd, og ved min egen røst til dem, sier Herren” (L&p 120:1). “Biskopen og hans råd” og “mitt høyråd” som omtales i denne åpenbaringen, er i dag kjent som henholdsvis Det presiderende biskopsråd og De tolv apostlers quorum. Disse hellige midlene brukes i en raskt voksende kirke til åndelig å velsigne enkeltpersoner og familier ved å bygge og vedlikeholde templer og møtelyder, støtte misjonærarbeid, oversette og publisere Skriftene, fremme slektsforskning, finansiere skoler og religionsundervisning, og til å utføre mange andre kirkeoppgaver

som anvist av Herrens ordinerte tjenere.

Jeg undrer meg over disse to åpenbaringenes klarhet og kortfattethet, sammenlignet med de kompliserte økonomiske retningslinjer og administrative fremgangsmåter som benyttes i så mange organisasjoner og statsapparater rundt om i verden. Hvordan kan de timelige anliggender i en så stor organisasjon som Jesu Kristi gjenopprettede kirke, fungere over hele verden ved hjelp av slike kortfattede instruksjoner? For meg er svaret ganske enkelt: Dette er Herrens verk, han er i stand til å utføre sitt eget verk (se 2 Nephi 27:20), og Frelseren

inspirerer og veileder sine tjenere når de anvender hans retningslinjer og arbeider for hans sak.

På dette første rådsmøtet ble jeg imponert over hvor enkle de prinsippene var som veiledet våre overveielser og beslutninger. I Kirkens økonomiske drift overholdes to grunnleggende og uforanderlige prinsipper. For det første lever Kirken innenfor sine midler og bruker ikke mer enn den mottar. For det annet settes en del av den årlige inntekten til side som en reserve ved uforutsette og uventede behov. I flere tiår har Kirken lært sine medlemmer prinsippet om å sette av ekstra mat, brensel og penger

til å kunne håndtere kriser som kan oppstå. Kirken som institusjon følger ganske enkelt de samme prinsipper som medlemmene gjentatte ganger blir undervist i.

Under resten av møtet ønsket jeg at alle medlemmer av Kirken kunne iakttå hvor enkel, klar, ryddig, kjærlig og effektiv Herrens egen metode (se L&p 104:16) for å lede Kirkens timelege anliggender er. Jeg har nå deltatt i Rådet for disponering av tiendemidler i mange år. Min takknemlighet og ærbødighet for Herrens mønster har vokst for hvert år, og erfaringene har blitt enda dypere.

Mitt hjerte svulmer av kjærlighet og beundring for de trofaste og lydige medlemmer av denne Kirken fra alle nasjoner, slekter, tungemål og folk. Når jeg reiser over hele verden, lærer jeg om deres håp og drømmer, deres varierte levekår og omstendigheter, og deres kamper. Jeg har deltatt på Kirkens møter sammen med dere og besøkt noen av deres hjem. Deres tro styrker min tro. Deres hengivenhet gjør meg mer hengiven. Og deres rettskaffenhet og villige lydighet mot tiendeloven inspirerer meg til å bli en bedre mann, ektemann, far og leder

i Kirken. Jeg husker og tenker på dere hver gang jeg deltar i Rådet for disponering av tiendemidler. Takk for deres rettskaffenhet og deres trofaste overholdelse av deres pakter.

Lederne i Herrens gjenopprettede kirke føler et stort ansvar for på riktig måte å ivareta de hellige offergavene fra Kirkens medlemmer. Vi er fullt klar over hvor hellig enkens skjerv er.

“Og Jesus satte seg rett imot tempelkisten, og så på hvordan folket la penger i kisten. Og mange rike gav mye.

Da kom det en fattig enke og la to skjerver – det er én øre.

Og han kalte til seg sine disipler og sa til dem. Sannelig sier jeg dere: Denne fattige enken har gitt mer enn alle de andre som la i tempelkisten.

For de ga alle av sin overflod, men hun ga av sin fattigdom alt det hun eide, alt det hun hadde å leve av” (Markus 12:41–44).

Jeg vet av egen erfaring at Rådet for disponering av tiendemidler er nøye med å ta vare på enkens skjerv. Jeg vil uttrykke takknemlighet til president Thomas S. Monson og hans rådgivere for deres effektive lederskap i denne hellige forvaltning. Og

jeg erkjenner Herrens røst (se L&p 120:1) og hånd som støtter hans ordinerte tjenere i å ivareta plikten til å representere ham.

En oppfordring og et vitnesbyrd

Ærlig tiendebetaling er mye mer enn bare en plikt, det er et viktig skritt i prosessen med personlig helliggjørelse. Dere som betaler tiende, jeg berømmer dere.

Dere som i dag ikke etterlever tiendeloven, vil dere vurdere deres kurs og omvende dere? Jeg vitner om at ved lydighet mot denne loven fra Herren, vil himmelens luker bli åpnet for dere. Vær så snill å ikke utsette deres omvendelsesdag.

Jeg vitner om at åndelige og timelege velsignelser blir oss til del når vi etterlever tiendeloven. Jeg bærer vitnesbyrd om at slike velsignelser ofte er betydelige, men udefinerbare. Jeg erklærer også at Herrens enkle måte som er så tydelig i hans kirkes timelege anliggender, gir oss mønstre som kan veilede oss som enkeltpersoner og familier. Jeg ber om at hver enkelt av oss må lære og dra nytte av disse viktige lærdommene, i vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Kom og bli med oss

Uavhengig av omstendigheter, personlig bakgrunn eller styrken av deres vitnesbyrd, er det plass til dere i denne Kirken.

Det var en gang en mann som drømte at han var i en stor sal der alle verdens religioner var samlet. Han innså at hver religion hadde mye som virket ønskelig og aktverdig.

Han møtte et hyggelig par som representerte Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og spurte: "Hva krever dere av deres medlemmer?"

"Vi krever ingenting," svarte de. "Men Herren ber oss vie alt."

Paret forklarte videre om kall i Kirken, hjemmelærere og besøkende lærerinner, heltidsmisjoner, ukentlige familiens hjemmeaftener, tempelarbeid, velferd og humanitærtjeneste, og oppgaver som lærer.

"Betaler dere folk for alt arbeidet de gjør?" spurte mannen.

"Å, nei," forklarte ekteparet. "De gir frivillig av sin tid."

"Dessuten," fortsatte paret, "hver sjette måned vier Kirkens medlemmer en helg til å delta eller se på generalkonferansen i 10 timer."

"Ti timer med taler?" undret mannen.

"Hva med deres ukentlige kirke-møter? Hvor lange er de?"

"Tre timer hver søndag!"

"Du store," sa mannen. "Gjør medlemmer av deres kirke faktisk det dere har sagt?"

"Det og mer til. Vi har ikke engang nevnt slektshistorie, ungdomsleirer, andakter, skriftstudium, lederopp-læring, ungdomsaktiviteter, morgenseminar, vedlikehold av Kirkens bygninger og naturligvis Herrens helselov, månedlig faste for å hjelpe de fattige, og tiende."

Mannen sa: "Nå er jeg forvirret. Hvordan kan noen ønske å slutte seg til en slik kirke?"

Paret smilte og sa: "Vi trodde aldri du skulle spørre."

Hvorfor vil noen slutte seg til en slik kirke?

I en tid da mange kirkesamfunn over hele verden opplever en betydelig nedgang i medlemstall, er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige – om enn liten sammenlignet med mange andre – et av de raskest voksende kirkesamfunn i verden. Pr september 2013 har Kirken mer enn 15 millioner medlemmer over hele verden.

Det er mange grunner til dette, men jeg skal nevne noen.

Frelserens kirke

For det første ble denne kirken gjenopprettet i vår tid av Jesus Kristus selv. Her finnes myndighet til å handle i hans navn – til å døpe

til syndenes forlatelse, til å overdra Den hellige ånds gave og besegle på jorden og i himmelen.¹

De som slutter seg til denne kirken, elsker Frelseren Jesus Kristus og ønsker å følge ham. De fryder seg over kunnskapen om at Gud taler til menneskene igjen. Når de mottar hellige prestedømsordinanser og inngår pakter med Gud, kan de føle hans kraft i sitt liv.² Når de kommer inn i det hellige tempel, føler de at de er i hans nærhet. Når de leser de hellige skrifter³ og etterlever hans profeters læresetninger, kommer de nærmere Frelseren som de elsker så høyt.

En aktiv tro

En annen grunn er at Kirken gir anledninger til å gjøre godt.

Tro på Gud er prisverdig, men folk flest ønsker å gjøre mer enn å høre på inspirerende taler eller drømme om himmelens hjem.⁴ De ønsker å omsette sin tro i praksis. De ønsker å brette opp ermene og engasjere seg i denne store sak.

Det er det som skjer når de slutter seg til oss – de får mange muligheter til å forvandle sine talenter, sin medfølelse og sin tid til gode gjerninger. Fordi vi ikke har betalte prester i våre lokale forsamlinger over hele verden, utfører våre medlemmer selv arbeidet. De kalles ved inspirasjon. Noen ganger melder vi oss frivillig, andre ganger blir vi "meldt frivillig". Vi ser ikke på oppgavene som byrder, men som anledninger til å oppfylle pakter vi med glede inngår om å tjene Gud og hans barn.

Dyrebare velsignelser

En tredje grunn til at folk slutter seg til Kirken, er at disippelens vei fører til dyrebare velsignelser.

Vi ser dåpen som starten på disippelens vei. Vår daglige vandring med

Jesus Kristus gir fred og mening i dette livet og dyp glede og evig frelse i den kommende verden.

De som følger denne veien trofast, unngår mange av livets fallgruber, sorg og savn.

De fattige i ånden og ærlige av hjertet finner kunnskapens store skatter her.

De som lider eller sørger, finner helbredelse her.

De som er tynget av synd, finner tilgivelse, frihet og hvile.

Til dem som forlater oss

Jakten på sannheten har ført millioner av mennesker til Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det er imidlertid noen som forlater kirken de en gang elsket.

Man kan spørre: "Hvorfor vil noen forlate oss hvis evangeliet er så fantastisk?"

Noen ganger kan vi anta at det er fordi de har blitt fornærmet, er late eller har syndet. Det er faktisk ikke så enkelt. Det finnes ikke bare én grunn som gjelder for alle de forskjellige omstendighetene.

Noen av våre kjære medlemmer strever i årevis med spørsmålet om de skal skille lag med Kirken.

I denne kirken som setter så stor pris på personlig handlefrihet, som ble gjenopprettet av en ung mann som stilte spørsmål og søkte svar, respekterer vi dem som oppriktig søker sannheten. Det kan knuse vårt hjerte når deres reise fører dem bort fra den kirken vi elsker og sannheten vi har funnet, men vi respekterer deres rett til å tilbe den allmechtige Gud i overensstemmelse med sin egen samvittighet, akkurat slik vi selv gjør krav på dette privilegiet.⁵

Ubesvarte spørsmål

Noen strever med ubesvarte spørsmål om ting som har blitt gjort eller sagt i fortiden. Vi erkjenner åpent at i løpet av nesten 200 år av Kirkens historie har det – i tillegg til en uavbrutt rekke inspirerende, hederlige og trosfremmende hendelser – også blitt sagt og gjort ting som kan få folk til å stille spørsmål.

Noen ganger oppstår spørsmål fordi vi rett og slett ikke har all informasjon, og vi trenger bare litt mer

tålmodighet. Når hele sannheten til slutt blir kjent, vil ting som ikke ga mening for oss før, bli oppklart til vår tilfredsstillelse.

Noen ganger er det forskjellig oppfatning om hva "faktaene" egentlig betyr. Et spørsmål som skaper tvil hos noen, kan, etter grundige undersøkelser, styrke andres tro.

Ufullkomne menneskers feil

Og for å være helt ærlig, har det hendt at medlemmer eller ledere i Kirken rett og slett har gjort feil. Det kan ha blitt sagt eller gjort ting som ikke var i harmoni med våre verdier, prinsipper eller læresetninger.

Jeg antar at Kirken bare ville vært fullkommen hvis den ble drevet av fullkomne personer. Gud er fullkommen, og hans lære er ren. Men han virker gjennom oss – hans ufullkomne barn – og ufullkomne mennesker gjør feil.

På Mormons boks tittelside leser vi: "Og hvis det skulle finnes feil, er de av mennesker. Fordøm derfor ikke det som er av Gud, så dere kan finnes plettfriske for Kristi domstol."⁶

Det er slik det alltid har vært og vil være inntil den fullkomne dag når Kristus selv regjerer på jorden.

Det er beklagelig at noen har snublet på grunn av feil som er gjort av mennesker. Men på tross av dette, er ikke det gjengitte evangeliums evige sannhet som fines i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, flekket, redusert eller ødelagt.

Som en apostel til den Herre Jesus Kristus, og som en som har sett denne kirkens rådsforsamlinger og arbeid på nært hold, bærer jeg høytidelig vitnesbyrd om at ingen avgjørelse av betydning for denne Kirken eller dens medlemmer, noensinne gjøres uten oppriktig å søke vår evige Faders inspirasjon, veiledning og godkjennelse. Dette er Jesu Kristi kirke. Gud vil ikke la sin kirke komme ut av sin fastsatte kurs eller mislykkes med å fullbyrde sin guddommelige misjon.

Det er plass til dere

Til de av dere som har skilt lag med Kirken, vil jeg si, mine kjære venner, at det ennå finnes plass til dere her.

Kom, og foren deres talenter, deres gaver og deres energi med vår. Vi vil alle bli bedre på grunn av det.

Noen vil kanskje spørre: "Men hva med min tvil?"

Det er naturlig å ha spørsmål – eikenøtten av oppriktige spørsmål har ofte spiret og vokst til en stor eik av forståelse. Det er få medlemmer av Kirken som ikke på ett eller annet tidspunkt har kjempet med alvorlige eller ømtålige spørsmål. Et av Kirkens formål er å gi næring til og dyrke troens frø – selv om det noen ganger vokser i sandjord i form av tvil og usikkerhet. Tro er å håpe på noe som ikke er sett, men som er sant.⁷

Derfor, mine kjære brødre og søstre – mine kjære venner – vær så

Guatemala City, Guatemala

snull, tvil på deres tvil før dere tviler på deres tro.⁸ Vi må aldri la tvil holde oss fanget og borte fra den guddommelige kjærlighet og fred og de dyrebare gaver som kommer ved tro på den Herre Jesus Kristus.

Noen vil kanskje si: "Jeg passer bare ikke sammen med dere i Kirken."

Hvis dere kunne sett inn i vårt hjerte, ville dere trolig ha oppdaget at dere passer bedre inn enn dere tror. Dere ville kanskje ha blitt overrasket over å se at vi har lengsler og kamper og håp omtrent som deres. Deres bakgrunn eller oppvekst kan virke forskjellig fra det dere ser hos mange siste-dagers-hellige, men det kan være en velsignelse. Brødre og søstre, kjære venner, vi trenger deres unike talenter og perspektiver. Mangfoldet av personer og folkeslag fra hele verden er en styrke i denne kirken.

Noen vil kanskje si: "Jeg tror ikke jeg kan leve opp til deres normer."

Desto større grunn til å komme! Kirken er til for å styrke de ufullkomne, de som strever, og de som er utmattet. Den er fylt av mennesker som *ønsker* av hele sitt hjerte å holde budene, selv om de ikke har *mestret* dem ennå.

Noen vil kanskje si: "Jeg kjenner et medlem av deres kirke som er en hykler. Jeg kunne aldri ha sluttet meg til en kirke med en som ham som medlem."

Hvis dere definerer *hykler* som en som ikke klarer å leve fullkomment opp til det han eller hun tror på, så er vi alle hylkere. Ingen av oss er helt så Kristus-lik som vi vet vi burde være. Men vi ønsker oppriktig å overvinne våre feil og tendensen til å synde. Av hele vårt hjerte og sjel lengter vi etter å bli bedre ved hjelp av Jesu Kristi forsoning.

Hvis dette er deres ønsker, da er det plass til dere i denne kirken, uavhengig av omstendigheter, deres personlige bakgrunn eller styrken av deres vitnesbyrd. Kom og bli med oss!

Kom og bli med oss!

Til tross for våre menneskelige ufullkomnheter, er jeg sikker på at dere vil finne mange av de fineste sjeler denne verden har å by på blant medlemmene av denne kirken. Jesu Kristi Kirke synes å tiltrekke seg de vennlige og de omsorgsfulle, de ærlige og de arbeidsomme.

Hvis dere forventer å finne fullkomne mennesker her, vil dere bli

skuffet. Men hvis dere søker Kristi rene lære, Guds ord "som leger den sårede sjel,"⁹ og Den hellige ånds helliggjørende innflytelse, vil dere finne dem her. I denne tid med avtagende tro – hvor så mange føler

seg langt unna himmelens favn – her finner dere et folk som lengter etter å kjenne og komme nærmere sin Frelser ved å tjene Gud og sine medmenesker, akkurat som dere. Kom og bli med oss!

Vil også dere gå bort?

Jeg minnes en tid i Frelserens liv da mange forlot ham.¹⁰ Jesus spurte sine tolv disipler:

"Vil også dere gå bort?"

Simon Peter svarte ham: Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord."¹¹

Det hender at vi må svare på det samme spørsmålet. Vil også vi gå bort? Eller vil vi, som Peter, holde fast ved det evige livs ord?

Hvis dere søker sannhet, mening og en måte å forvandle tro til handling, hvis dere søker tilhørighet: Kom og bli med oss!

Hvis dere har forlatt troen dere en gang omfavnet: Kom tilbake igjen. Bli med oss!

Hvis dere er fristet til å gi opp: Bli litt til. Det er plass til dere her.

Jeg ber innstendig alle som hører eller leser disse ordene: Kom og bli med oss. Kom og følg kallet fra den milde Kristus. Ta opp deres kors og følg ham.¹²

Kom og bli med oss! For her vil dere finne det som er mer verdifullt enn noe annet.

Jeg vitner om at her vil dere finne det evige livs ord, løftet om velsignet forløsning og veien til fred og lykke.

Jeg ber oppriktig om at deres egen søken etter sannhet vil gi dere et ønske om å komme og bli med oss. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Matteus 16:18–19; Helaman 10:7.
2. Se Lære og pakter 84:20.
3. Se 2 Nephi 33:10.
4. Se "Har på jorden jeg gjort noe godt i dag?" *Salmer*, nr. 173.
5. Se 11. trosartikkel.
6. Mormons boks tittelside; se Mormon 8:17.
7. Se Hebreerne 11:1; Alma 32:21.
8. Se F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), 23.
9. Jakobs bok 2:8.
10. Se Johannes 6:66.
11. Johannes 6:67–68.
12. Se Matteus 16:24.

Fremlagt av President Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Oppholdelse av Kirkens funksjonærer

Det er foreslått at vi oppholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det første presidentskap og Dieter Friedrich Uchtdorf som annenrådgiver i Det første presidentskap.

De som er enige, kan vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder Boyd Kenneth Packer som president for De tolv apostlers quorum og de følgende som medlemmer av dette quorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, kan de vise det.

Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap og De tolv apostler som profeter, seere og åpenbarere.

Alle som er enige, bes vise det.

Hvis noen er imot, viser de det ved det samme tegn.

Det er også foreslått at vi avløser eldstene John B. Dickson,

Paul E. Koelliker og F. Michael Watson som medlemmer av De syttis første quorum, og utnevner dem til emeritus-generalautoriteter.

Det er også foreslått at vi avløser eldste Kent D. Watson som medlem av De syttis annet quorum.

Vi vil likeledes anerkjenne og uttrykke takknemlighet til eldstene César H. Hooker og Craig T. Wright, som har blitt avløst som områdesyttier.

De som vil være med og takke disse brødre for deres fremragende tjeneste, bes vennligst vise det.

Det er foreslått at vi oppholder følgende som nye områdesyttier: Julio A. Angulo, Peter F. Evans og Gennady N. Podvodov.

Alle som er enige, bes vise det.

Noen imot?

Det er foreslått at vi oppholder Randall L. Ridd som annenrådgiver i Unge menns generalpresidentskap.

De som er enige, kan vise det.

De som er imot, kan vise det.

Det er foreslått at vi oppholder de øvrige generalautoriteter, områdesyttier og generalpresidentskaper for hjelpeorganisasjonene slik de nå er sammensatt.

De som er enige, bes vise det.

De som er imot, kan vise det.

Takk, brødre og søstre, for deres oppholdelse og for deres fortsatte tro, hengivenhet og bønner på våre vegne. ■

Av president Boyd K. Packer
President for De tolv apostlers quorum

Nøkkelen til åndelig beskyttelse

Fred kan slå seg ned i hjertet til hver den som vender seg til Skriftene og låser opp løftene om beskyttelse og forløsning.

For kort tid siden beseglet jeg et ungt par i templet. Dette paret hadde holdt seg verdige til å komme frem til den strålende dagen da en sønn og en datter forlater sitt ungdomshjem og blir mann og hustru. Ved denne hellige anledning var de rene og verdige. Når den tid kommer, vil de begynne å oppfostre egne barn, i samsvar med mønsteret som ble etablert av vår Fader i himmelen. Deres og fremtidige generasjoners lykke avhenger av etterlevelse av de normer som er fastsatt av Frelseren og fremsatt i hans skrifter.

Foreldre i dag lurer på om det finnes et trygt sted å oppdra barn. Det finnes et trygt sted. Det er i et evangeliesentret hjem. Vi fokuserer på familien i Kirken, og vi råder foreldre overalt til å oppdra sine barn i rettferdighet.

Apostelen Paulus profeterte og advarte: "I de siste dager skal det komme vanskelige tider.

For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, skrytende, overmodige, spottende, u lydige mot foreldre, utakknemlige, uten aktelse for det hellige,

uten naturlig kjærlighet, uforsonlige, baktalende, umåtelige, voldsomme, uten kjærlighet til det gode, svikefulle, oppfarende, oppblåste, slike som elsker sine lyster høyere enn Gud.

De har skinn av gudsfrykt, men fornekter dens kraft. Slike skal du vende deg fra."¹

Paulus profeterte også: "Onde mennesker og slike som kverver synet på folk, går frem til det verre. De fører vill og farer selv vill."²

Disse versene er en advarsel som viser hvilke mønstre vi skulle unngå. Vi må alltid være årvåkne og flittige. Vi kan gjennomgå hver av disse profetiene og sette en hake ved dem som oppdatert og relevant for verden i dag:

Farlige tider – vår tid. Vi lever i en svært usikker tid.

Pengekjære, skrytende, overmodige – alle finnes blant oss i dag.

Spottende, u lydige mot foreldre, utakknemlige, uten aktelse for det hellige, uten naturlig kjærlighet – alle av disse er godt gjort rede for.

Uforsonlige, baktalende og så videre – alt stemmer med det vi ser overalt rundt oss.

Moroni talte også om ugudeligheten i vår tid da han advarte:

"Når dere skal se disse ting komme blant dere, [skal dere] våkne til erkjennelse av deres fryktelige tilstand...

Derfor er jeg, Moroni, blitt befalt å skrive disse ting så ondskap kan bli avskaffet og så den tid kan komme da Satan ikke vil ha noen makt over menneskenes barns hjerter, men at de kan påvirkes til stadig å gjøre godt, så de kan komme til all rettferdighets kilde og bli frelst."³

Beskrivelsene som Paulus og Moroni gir av vår tid, er så nøyaktige at de ikke kan avvises. For mange kan dette være ganske foruroligende, til og med nedslående. Ikke desto mindre, når jeg tenker på fremtiden, overveldes jeg av positiv optimisme.

I Paulus åpenbaring forteller han oss, i tillegg til listen over utfordringer og problemer, også hva vi kan gjøre for å beskytte oss:

"Bli du i det du har lært og er blitt overbevist om. Du vet jo hvem du har lært det av.

Og helt fra barndommen av kjenner du De hellige skrifter, som kan gjøre deg vis til frelse ved troen på Kristus Jesus."⁴

Skriftene har nøklene til åndelig beskyttelse. De inneholder læren og lovene og ordinansene som vil bringe hvert Guds barn til et vitnesbyrd om Jesus Kristus som Frelseren og Forløseren.

Etter mange års forberedelser har det vært en enorm innsats for å produsere Skriftene på alle språk med fotnoter og krysshenvisninger. Vi ønsker å gjøre dem tilgjengelig for alle som ønsker å lære. De lærer oss hvor vi skal gå og hva vi skal gjøre. De gir oss håp og kunnskap.

For mange år siden lærte eldste S. Dilworth Young i De sytti meg noe om å lese Skriftene. En stav strevde

med gnisninger og vanskeligheter blant medlemmene, og rettledning måtte gis.

Jeg spurte president Young: "Hva skal jeg si?"

Han svarte ganske enkelt: "Be dem lese Skriftene."

Jeg spurte: "Hvilke skriftsteder?"

Han sa: "Det spiller egentlig ingen rolle. Be dem åpne Mormons bok, for eksempel, og begynne å lese. Snart vil følelsen av fred og inspirasjon komme, og en løsning vil dukke opp."

Gjør skriftlesning til en del av den vanlige rutinen, og velsignelsene vil følge. I Skriftene finner vi en advarselrøst, men også fremragende næring.

Hvis uttrykksmåten i Skriftene synes underlig til å begynne med, fortsett å lese. Snart vil dere se den skjønnhet og kraft som finnes på disse sidene.

Paulus sa: "Hele Skriften er innåndet av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning,

til opptuktelse i rettferdighet."⁵

Dere kan selv sette dette løftet på prøve.

Vi lever i farlige tider, men likevel kan vi finne håp og fred for oss selv og for vår familie. De som lever i sorg, fortvilet over muligheten for at barn kan bli reddet fra der verden har bragt dem, må aldri gi opp. "Frykt ikke, bare tro!"⁶ Rettskaffenhet er sterkere enn ugudelighet.

Barn som lærer å forstå Skriftene tidlig i livet, kommer til å vite hvilken vei de skal gå, og vil være mer tilbøyelig til å forbli på denne veien. De som går på avveier, vil ha muligheten til å vende om, og med hjelp kan de finne veien tilbake.

Mosiahs sønner kjempet mot Kirken en tid, men omvendte seg senere og gjennomgikk en dramatisk forandring. I Alma leser vi: "Disse Mosiahs sønner ... hadde vokst seg sterke i kunnskap om sannheten, for de var menn med en sunn forståelse, og de hadde gransket Skriftene flittig så de kunne kjenne Guds ord."⁷

President Joseph F. Smith var fem år gammel da hans far Hyrum ble drept i Carthage fengsel. Senere krysset Joseph slettene sammen med sin mor som var enke.

Som 15-åring ble han kalt på misjon til Hawaii. Han følte seg hjelpeløs og alene, og sa: "Jeg var svært motløs... Jeg var bare en gutt, og syntes jeg var så ussel og fattigslig, uintelligent og kunnskapsløs at jeg nesten ikke våget å se [noen] i øynene."

Mens han grunnet på sin situasjon en natt, drømte unge Joseph at han var på en reise, og skyndet seg så fort han bare kunne. Han hadde bare med seg en liten bylt. Til slutt kom han til et flott herskapshus som var hans mål. Da han nærmet seg, så han et skilt hvor det sto: "Bad." Han gikk raskt inn og vasket seg. Han åpnet sin lille bylt og fant rene, hvite klær – "noe," sa han, "som jeg ikke hadde sett på lenge." Han tok dem på og stormet til døren til bygningen.

"Jeg banket på," sa han, "døren ble åpnet, og mannen som sto der,

Panama City, Panama

var profeten Joseph Smith. Han så litt bebreidende på meg, og det første han sa var: 'Du kommer sent, Joseph.' Men likevel tok jeg mot til meg og sa:

'Ja, men jeg er ren – jeg er ren!'⁸

Slik kan det være for hver enkelt av oss.

Hvis dere er på en kurs av tro og aktivitet i Kirken, hold kursen og hold deres pakter. Fortsett frem til tiden da Herrens velsignelser vil komme til dere, og Den hellige ånd vil bli åpenbart som en drivkraft i deres liv.

Hvis dere i dag er på en kurs som peker bort fra den som er skissert i Skriftene, la meg forsikre dere om at det finnes en vei tilbake.

Jesus Kristus har foreskrevet en svært klar metode for å omvende oss og finne helbredelse i vårt liv. Kuren for de fleste feil kan finnes ved å søke tilgivelse gjennom personlig bønn. Det finnes imidlertid visse åndelige sykdommer, spesielt de som kommer av brudd på moralloven, som absolutt krever assistanse og behandling av en kvalifisert åndelig lege.

For mange år siden kom en ung kvinne og hennes aldrende far til kontoret mitt. Hun hadde reist flere hundre kilometer sammen med ham for å finne et botemiddel for den skyld han følte. Som ung mann

hadde han gjort en alvorlig feil, og i hans alderdom kom minnet tilbake. Han kunne ikke riste av seg skyldfølelsen. Han kunne ikke gå tilbake og gjøre om problemet i sin ungdom på egen hånd, men han kunne begynne der han var, og med hjelp fjerne skyldfølelsen som hadde fulgt ham i alle disse årene.

Jeg var takknemlig for at ved å lære ham prinsipper fra Mormons bok, var det som om en enorm byrde ble løftet fra skuldrene hans. Da han og hans datter kjørte den lange veien hjem, hadde den gamle mannen lagt igjen skylden for den tidligere overtredelsen.

Hvis dere "våkne[r] til erkjennelse av deres fryktelige tilstand"⁹ og vil tilbake til full åndelig helse, snakk med biskopen. Han har nøklene og kan hjelpe dere på veien til omvendelse.

Omvendelse er individuell, og det samme er tilgivelse. Herren krever bare at man vender seg bort fra synden, og "[han] vil tilgi deres misgjerninger og ikke komme i hu deres synd."¹⁰

Når omvendelsesprosessen er fullført, vil dere begynne å forstå betydningen av Jesajas løfte om forsoning: "Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur,

skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlaget, skal de bli som den hvite ull."¹¹

Akkurat som kritt kan fjernes fra en tavle, kan virkningene av vår overtredelse viskes ut med oppriktig omvendelse på grunn av Jesu Kristi forsoning. Dette løftet gjelder i alle tilfeller.

Evangeliet lærer oss å være lykkelige, å ha tro istedenfor å frykte, å finne håp og overvinne fortvilelse, å forlate mørket og vende oss mot det evige evangeliums lys.

Paulus og andre advarte mot prøvelser i vår tid og tider som ennå ikke har kommet. Men fred kan slå seg ned i hjertet til hver den som vender seg til Skriftene og låser opp løftene om beskyttelse og forløsning som blir undervist der. Vi oppfordrer alle til å vende seg til Frelseren Jesus Kristus, til hans læresetninger slik de finnes i Det gamle testamente, Det nye testamente, Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle.

Jeg bærer sikkert vitnesbyrd om Skriftene som en nøkkel til vår åndelige beskyttelse. Jeg bærer også vitnesbyrd om den helbredende kraften i Jesu Kristi forsoning, "at gjennom ham [kan] alle bli frelst."¹² Herrens Kirke er gjenopprettet på jorden. Jeg bærer vitnesbyrd om evangeliets sannhet. Jeg er et vitne om Ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Timoteus 3:1–5.
2. 2 Timoteus 3:13.
3. Ether 8:24, 26.
4. 2 Timoteus 3:14–15.
5. 2 Timoteus 3:16.
6. Markus 5:36.
7. Alma 17:2.
8. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. utg. (1939), 542.
9. Ether 8:24.
10. Jeremia 31:34.
11. Jesaja 1:18.
12. Lære og pakter 76:42.

Av eldste D. Todd Christofferson

i De tolv apostilers quorum

Kvinneres moralske styrke

Deres intuisjon er å gjøre godt og å være gode, og når dere følger Den hellige ånd, vil deres moralske autoritet og innflytelse vokse.

Siden uminnelige tider har samfunn vært avhengige av kvinners moralske styrke. Selv om det absolutt ikke er den eneste positive innflytelsen som råder i samfunnet, har det moralske fundamentet som kvinner står for, vist seg å ha unike fordeler for fellesskapet. Kanskje fordi det er gjennomgripende, er dette bidraget fra kvinner ofte undervurdert. Jeg vil uttrykke takknemlighet for gode kvinners innflytelse, utpeke noen av de filosofier og trender som truer kvinners styrke og anseelse, og uttrykke en bønn om at kvinner må dyrke sin medfødte moralske styrke.

Kvinner tar med seg inn i verden en viss kraft, en guddommelig gave som gjør dem flinke til å innpode egenskaper som tro, mot, medfølelse og raffinement i relasjoner og i kulturer. Da han berømmet den "oppriktige tro" han fant i Timoteus, bemerket Paulus at denne troen "bodde først i din mormor Lois og i din mor Eunike".¹

For mange år siden da jeg bodde i Mexico, så jeg selv hva Paulus mente. Jeg husker spesielt en ung mor, en av mange kvinner i Kirken i Mexico hvis tro på Gud pryder deres liv så naturlig

at de knapt synes å merke det. Denne nydelige kvinnen utstrålte en moralsk autoritet med utspring i godhet, som påvirket alle rundt henne til det bedre. Sammen med sin mann, ofret hun en rekke fornøyelser og eiendeler for deres høyere prioriteringer, tilsynelatende uten å ofre det en tanke. Hennes evne til å løfte, bøye og balansere med sine barn var nesten overmenneskelig. Kravene til henne var mange og hennes oppgaver ofte ensformige og kjedelige, men under det hele var det en vakker ro, en følelse av å delta i Guds verk. I likhet med Frelseren, ble hun foredlet ved å velsigne andre med tjeneste og offer. Hun var kjærlighet personifisert.

Jeg har vært bemerkelsesverdig velsignet ved kvinners moralske innflytelse, ikke minst min mors og min hustrus. Blant andre kvinner som jeg ser hen til i takknemlighet, er Anna Daines. Anna, hennes ektemann Henry og deres fire barn var blant Kirkens pionerer i New Jersey i USA. Fra og med 1930-tallet, da Henry var doktorgradsstudent ved Rutgers University, samarbeidet han og Anna utrettelig med skoler og frivillige organisasjoner

i Metuchen, hvor de bodde, for å overvinne dypt forankrede fordommer mot mormoner og for å gjøre samfunnet til et bedre sted for alle foreldre å oppdra sine barn.

Anna arbeidet for eksempel som frivillig ved Metuchen KFUM, og gjorde seg uunnværlig. Innen et år ble hun utnevnt til formann for mødreorganisasjonen, og ble deretter "bedt om å stille til valg til et av de tre kvinnevervene i KFUMs styre. Hun vant uten motstand, og ble derved medlem av det rådet som bare noen få år tidligere hadde nektet å la de hellige møtes i deres bygning!"²

Min familie flyttet til New Brunswick menighet da jeg var tenåringsring. Søster Daines la merke til meg og uttrykte ofte sin tillit til mine evner og muligheter, noe som inspirerte meg til å strekke meg høyt – høyere enn jeg ville uten hennes oppmuntring. En gang, på grunn av en gjennomtenkt og betimelig advarsel fra henne, unngikk jeg en situasjon som helt sikkert ville ha ført til noe jeg ville angret på. Selv om hun ikke lenger er blant oss, er fortsatt Anna Daines innflytelse merkbar og gjenspeiles i hennes etterkommeres og utallige andres liv, meg selv inkludert.

Min bestemor Adena Warnick Swenson lærte meg å være pliktoppfylgende i prestedømsstjeneste. Hun oppmuntret meg til å lære nadverdsbønnene utenat, idet hun forklarte at jeg dermed kunne uttrykke dem med større forståelse og innlevelse. Å se hvordan hun oppholdt min bestefar, en stavspatriark, ga meg ærbødighet for hellige ting. Bestemor Swenson lærte aldri å kjøre bil, men hun visste hvordan hun skulle hjelpe gutter å bli prestedømsmenn.

En kvinnes moralske innflytelse føles aller sterkest, eller anvendes med størst fordel, i hjemmet. Det finnes

ingen bedre ramme for å oppdra den oppvoksende generasjon enn den tradisjonelle familien, der en far og en mor samarbeider i harmoni om å forsørge, undervise og oppfostre sine barn. Der dette idealet ikke finnes, prøver folk å kopiere dets fordeleler som best de kan i sine spesielle omstendigheter.

I alle tilfeller kan en mor utøve en innflytelse som ingen annen person i noe annet forhold kan måle seg med. På grunn av hennes eksempel og undervisning lærer hennes sønner å respektere kvinner og å innlemme disiplin og høye moralnormer i sitt eget liv. Døtrene lærer å utvikle sin egen dyd og forsvare det som er rett, om og om igjen, uansett hvor upopulært det er. En mors kjærlighet og høye forventninger hjelper hennes barn å opptre ansvarlig uten unnskyldninger, å være seriøse med hensyn til utdanning og personlig utvikling, og å gjøre vedvarende bidrag for andres velbefinnende. Eldste Neal A. Maxwell spurte en gang: "Vil menneskehetens historie når den blir fullt ut avdekket,

skildre ekko av geværild eller lyden av vuggesang? Vil de viktigste fredslutninger bli inngått av militært befal eller fredsskapende kvinner i hjem og nabolag? Vil det som skjedde i vugger og kjøkkener vise seg å ha større gjennomslagskraft enn det som skjedde i kongresser?"³

En kvinnes helligste rolle er den hun spiller i å skape liv. Vi vet at vårt fysiske legeme har en guddommelig opprinnelse⁴ og at vi må gjennom både en fysisk fødsel og en åndelig gjenfødelse for å nå de høyeste nivåer i Guds celestiale rike.⁵ Dermed spiller kvinner en vesentlig rolle, noen ganger med fare for sitt eget liv, i Guds gjerning og herlighet "å tilveiebringe mennesket u dødelighet og evig liv".⁶ Som bestemødre, mødre og rollemødre, har kvinner vært voktere av livets kilde ved å lære hver generasjon viktigheten av seksuell renhet – av kyskhets før ekteskapet og troskap innenfor ekteskapet. På denne måten har de vært en siviliserende innflytelse i samfunnet. De har bragt frem det beste hos menn, og de har videreført

sunne miljøer til å oppdra trygge og sunne barn i.

Søstre, jeg ønsker ikke å overdrive min hyllest, slik vi noen ganger gjør i morsdagstaler som gjør dere utilpass. Dere behøver ikke være fullkomne⁷ – jeg påstår ikke at dere er det (med ett mulig unntak som sitter i nærheten av meg nå). Det jeg mener å si, er at om dere er enslig eller gift, om dere har fått barn eller ikke, om dere er gamle, unge eller midt imellom, er deres moralske autoritet avgjørende, og kanskje vi har begynt å ta den og dere for gitt. Det finnes trender og krefter i sving som ønsker å svekke og til og med eliminere deres innflytelse, til stor skade for enkeltpersoner, familier og samfunnet for øvrig. La meg nevne tre som en advarsel.

En ondartet filosofi som undergraver kvinners moralske innflytelse, er devaluering av ekteskapet, morsrollen og husmoryrket som en karriere. Noen ser på husmoryrket med regelrett forakt, og hevder at det forringer kvinner og at de nådeløse kravene til å oppdra barn er en form

for utnyttelse.⁸ De latterliggjør det de kaller “mammasporet” som en karriere. Dette er hverken berettiget eller riktig. Vi nedvurderer ikke det kvinner eller menn oppnår i noen verdig bestrebelse eller karriere – vi nyter alle godt av det de gjør – men vi erkjenner likevel at det ikke finnes noe som er mer aktverdig enn mors- og farsrollen i ekteskapet. Det finnes ingen overordnet karriere, og hverken penger, myndighet eller offentlig anerkjennelse kan overgå de høyeste belønninger som familien kan gi. Uansett hva annet en kvinne kan oppnå, kan ikke hennes moralske innflytelse anvendes bedre enn her.

Holdninger til menneskets kjønnsinndeling truer kvinners moralske autoritet på flere fronter. Abort av personlige eller sosiale bekvemmelighetshensyn treffer i hjertet av en kvinnes helligste evner og ødelegger hennes moralske autoritet. Det samme gjelder seksuell umoral og avslørende påkledning, som ikke bare fornædret kvinner, men forsterker løgner om at en kvinnes seksualitet er det som definerer hennes verdi.

Det har lenge hersket en kulturell dobbeltmoral som har forventet seksuell varsomhet av kvinner, men unnskyldt menns umoral. Det er innlysende at en slik dobbeltmoral er urettferdig, og den har med rette blitt kritisert og avvist. Man skulle tro at menn ville løfte seg til den høyere, ene normen, men det stikk motsatte har skjedd – kvinner og jenter blir nå oppfordret til å være like promiskue som dobbeltmoralen forventet menn å være. Der en gang kvinners høyere normer forlangt engasjement og ansvar av menn, har vi nå seksuell omgang uten samvittighet, farløse familier og økende fattigdom. Lik mulighet til promiskuitet frarøver rett og slett kvinner deres moralske

innflytelse og forringer hele samfunnet.⁹ I denne meningsløse handelen, er det menn som er “frigjort” og kvinner og barn som lider mest.

Et tredje område som bekymrer oss, kommer fra dem som, i likestillingens navn, ønsker å utsette alle forskjeller mellom det maskuline og det feminine. Dette skjer ofte ved at kvinner presses til å tilegne seg mer maskuline trekk – være mer aggressive, tøffe og konfronterende. Det er nå vanlig i filmer og videospill å se kvinner i fryktelig voldelige roller som etterlater seg død og kaos. Det er lammende for sjelen å se menn i slike roller, og det samme gjelder ikke minst når kvinner utøver og er ofre for volden.

Tidligere Unge kvinners generalpresident, Margaret D. Nadauld, sa: “Verden har nok av tøffe kvinner, vi trenger ømme kvinner. Det er nok av simple kvinner, vi trenger kvinner som er snille. Det er nok av uforskammede kvinner, vi trenger dannede kvinner. Vi har nok av berømte og rike kvinner, vi trenger flere troens kvinner. Vi har nok av grådighet. Vi trenger mer godhet. Vi har nok av forfengelighet. Vi trenger mer dydighet. Vi har nok av popularitet. Vi trenger mer renhet.”¹⁰ Når vi tåkelegger forskjellene mellom det feminine og det maskuline, mister vi kvinner og menns adskilte, utfyllende gaver som til sammen skaper en større helhet.

Min bønn til kvinner og jenter i dag er at dere må beskytte og dyrke deres egen moralske styrke. Bevar den medfødte dyden og de unike gavene dere tar med dere inn i verden. Deres intuisjon er å gjøre godt og å være gode, og når dere følger Den hellige ånd, vil deres moralske autoritet og innflytelse vokse. Til de unge kvinnene sier jeg: Ikke mist den moralske styrken allerede før dere har utviklet den

fullt ut. Vær nøye med at deres språk er rent, ikke grovt, at deres påkledning gjenspeiler sømmelighet, ikke forfengelighet, og at deres oppførsel tilkjenner renhet, ikke promiskuitet. Dere kan ikke løfte andre til dyd på den ene siden, hvis dere nærer last på den andre.

Søstre, av alle deres forbindelser, er det deres forhold til Gud, deres himmelske Fader, som er kilden til deres moralske styrke, som alltid må være fremst i deres liv. Husk at Jesu styrke kom på grunn av hans målbevisste hengivenhet til Faderens vilje. Han avvek aldri fra det som behaget hans Fader.¹¹ Anstreng dere for å være den slags disippel av Faderen og Sønnen, og deres innflytelse vil aldri falme.

Og ikke vær redd for å anvende denne innflytelsen uten frykt eller unnskyldning. “Vær alltid beredt til å forsvare dere for enhver som krever dere til regnskap for det håp som bor i dere.”¹² “Forkynn Ordet! Vær rede i

tide og utide. Overbevis, irettesett og trøst, med all tålmodighet og lære.”¹³ “Oppdra deres barn i lys og sannhet.”¹⁴ “[Lær dem] å be og vandre rettskaffent for Herren.”¹⁵

Måtte ingen velge å misforstå disse formaningene til kvinner. Ved å berømme og oppmuntre kvinners moralske styrke, sier jeg ikke at menn og gutter på noe vis er unnskyldt fra sin egen plikt til å stå for sannhet og rettferdighet, at deres ansvar for å tjene, ofre og utføre tjeneste er noe mindre enn kvinners eller kan overlates til kvinner. Brødre, la oss stå sammen med kvinner, dele deres byrder og dyrke vår egen ledsagende moralske autoritet.

Kjære søstre, vi er avhengige av den moralske styrken dere bringer

til verden, til ekteskap, til familier, til Kirken. Vi er avhengige av velsignelser dere nedkaller fra himmelen ved deres bønner og tro. Vi ber for deres sikkerhet, velferd og lykke, og for at deres innflytelse må opprettholdes. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

- 2 Timoteus 1:5.
- Orson Scott Card, “Neighborliness: Daines Style,” *Ensign*, april 1977, 19.
- Neal A. Maxwell, “Guds kvinner,” *Lys over Norge*, okt. 1978, 16.
- Se Moses 2:27.
- Se Moses 6:57–60.
- Moses 1:39.
- “For hundre år siden oppdaget tilknytningsforsker John Bowlby at det bånd som skapes gjennom de utallige omsorgsvekselspill mellom mor og barn, er det avgjørende grunnlaget for sosial og følelsesmessig utvikling... Den feministiske forskeren Sara Ruddick utpekte en mors

‘oppmerksomme kjærlighet’ som kjernen i effektiv barneoppdragelse. Gjennom ‘kjærlighetens tålmodige øye’ utvikler mødre en spesiell kunnskap om sine barn – en kunnskap som gir dem en unik innsikt i hva ‘beste praksis’ for hvert barn skulle være” (Jenet Jacob Erickson, “Love, Not Perfection, Root of Good Mothering,” *Deseret News*, 12. mai 2013, G3).

- Det er sant at mange kvinner i mange generasjoner har blitt utnyttet eller belemret med urimelige byrder både i familien og på jobben, men uselvskhet og offer trenger ikke og skulle ikke bli krenkende eller utnyttende. Eldste Bruce C. Hafen sa: “Hvis det å være ‘uselvsk’ betyr at en kvinne må gi opp sin egen indre identitet og personlige vekst, er denne forståelsen av uselvskhet feil... Dagens frigjøringsmodell går imidlertid altfor langt den andre veien, og skaper en stereotypi av kvinner som overdrevet *uavhengige* av sin familie. Et mer fornuftig syn er at ektemenn og hustruer er *gjensidig avhengige* av hverandre... Kritikerne som beveget mødre fra avhengighet til *uavhengighet*, hoppet over den fruktbare middelvei av *gjensidig avhengighet*. De som beveget mødre fra uselvskhet til egoisme, hoppet over den fruktbare middelvei av selvsvalgt tjeneste som bidrar til en kvinnes personlige vekst. På grunn av disse utskielene, har debatter om morsrollens verdi, ironisk nok, fått samfunnet som sådant til å forringe ikke bare mødre, men kvinner generelt” (“Motherhood and the Moral Influence of Women” [tale under World Congress of Families II, Geneva, Plenary Session IV, 16. nov. 1999], http://worldcongress.org/wcf2_spkrs/wcf2_hafen.htm).
- En mor skrev i en lederartikkel i *Wall Street Journal*: “Med unntak av noen mormoner, evangelisk kristne og ortodokse jøder, vet mesteparten av oss ikke hvordan vi skal lære våre egne sønner og døtre at de ikke må gi bort kroppen sin så lett... Likevel, i min egen krets av venninner, er ønsket om å ta til motmæle sterkt. Jeg vet ikke om én av dem som ikke føler vedvarende ubehag med hensyn til sin egen seksuelle fortid. Og ikke én kvinne noen gang har spurt om dette, har sagt at hun skulle ønske at hun hadde ‘eksperimentert mer’ (Jennifer Moses, “Why Do We Let Them Dress Like That?” *Wall Street Journal*, 19. mars 2011, C3).
- Margaret D. Nadauld, “Gleden ved å være kvinne,” *Liahona*, jan. 2001, 18.
- Se Johannes 8:29.
- 1 Peter 3:15.
- 2 Timoteus 4:2.
- Lære og pakter 93:40.
- Lære og pakter 68:28.

Av eldste S. Gifford Nielsen
i De sytti

Vi må fremskynde Herrens slagplan!

Vi må alle utarbeide og gjennomføre vår egen personlige slagplan med entusiasme sammen med heltidsmisjonærene.

For noen år siden trengte jeg å snakke med hustruen til en av biskopene i staven vår, så jeg ringte hjem til dem. En ung sønn tok telefonen. Jeg sa: "Hallo. Er moren din hjemme?"

Han svarte: Ja, det er hun. Jeg skal hente henne. Hvem er dette?"

Jeg svarte: "Si at det er president Nielsen."

Etter en kort pause hørte jeg en svært oppspilt stemme si: "Hei, mamma, president *Hinckley* er i telefonen!"

Jeg kan ikke forestille meg hva hun må ha tenkt. Det må ha vært den lengste veien til telefonen hun noen sinne har gått. Tanken streifet meg: "Skal jeg?" Jeg gjorde det ikke, men vi lo godt. Nå som jeg tenker på det, må hun ha blitt så skuffet da hun bare fikk snakke med meg.

Hva ville dere ha gjort om Herrens profet virkelig ville dere noe? Det vil han! President Thomas S. Monson har kalt hver og en av oss til et meget viktig arbeid, slik han gjorde igjen i formiddag. Han sa: "Nå er tiden inne for medlemmer og misjonærer til å komme sammen, til å samarbeide, til å arbeide i Herrens vingård for å bringe

sjeler til ham" ("Tro i arbeidet med å frelse sjeler" [verdensomspennende opplæring for ledere, juni 2013]; lds.org/broadcasts).

Har vi hørt etter?

Over hele verden opplever staver, distrikter og misjoner et nytt energinivå, idet Frelserens erklæring til Joseph Smith i 1832 er i ferd med å bli oppfylt: "Se, jeg vil fremskynde mitt verk i dets tid" (L&P 88:73).

Brødre og søstre, *nå* er tiden inne! Jeg føler det, og jeg er sikker på at dere også gjør det.

Jeg ønsket å omsette min begeistring og min tro på Jesus Kristus i handling. Da jeg spilte fotball, tenkte jeg på slagplaner. Det var ingen tvil om at hvis laget vårt var forberedt med riktige strategier, ville vi lykkes. Jeg snakket imidlertid nylig med den legendariske BYU-treneren Lavell Edwards om slagplanene våre, og han sa: "Jeg blåste i hvilken strategi du beordret, så lenge vi scoret touchdown!" Som en av quarterbackene hans, trodde jeg det var mye mer komplisert enn som så, men kanskje hans enkle filosofi er grunnen til at han har et stadion oppkalt etter seg.

Siden vi alle er på Herrens lag, har vi alle vår egen slagplan for å vinne?

Er vi klare til å spille? Hvis vi som medlemmer virkelig var glad i vår familie, våre venner og kolleger, burde vi ikke da ønske å bære vitnesbyrd for dem om det gjengitte evangelium?

På seminaret for nye misjonspresidentene i juni var det rekordmange 173 nye presidenter og deres hustruer som fikk siste instruksjoner før de begynte i tjeneste. Alle 15 medlemmer i Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum talte til denne spesielle gruppen.

Eldste L. Tom Perry ga disse avsluttende kommentarene: "Dette er den mest bemerkelsesverdige epoken i Kirkens historie. Dette er på nivå med de store hendelsene i vår tidligere historie, som det første syn, Mormons boks frembringelse, evangeliets gjen-givelse og alle de tingene som bygger på denne grunnvullen, så vi kan gå ut og undervise i vår himmelske Faders rike" ("Concluding Remarks" [tale på et seminar for nye misjonspresidentene, 26. juni 2013], 1, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City).

Vi må være mer engasjert enn noensinne for å matche våre lederes iver og våre heltidsmisjonærens engasjement. Dette arbeidet vil ikke gå videre slik Herren mente det uten oss! Som president Henry Eyring har sagt: "Uansett alder, kapasitet, kall i Kirken, eller sted, er vi alle som én kalt til arbeidet med å hjelpe Ham i hans innhøsting av sjeler" ("Vi er ett," *Liahona*, mai 2013, 62).

La meg dele med dere en slagplan jeg har følt meg tilskyndet til å gjennomføre etter å ha bedt og lest kapittel 13 i *Forkynn mitt evangelium*, og grunnet på tidligere erfaringer. Jeg vil be dere overveie disse tre punktene når dere tenker på deres plan.

For det første: Be uttrykkelig om å kunne bringe noen nærmere Frelseren og hans evangelium hver dag. Dere

kan gjøre dette ved å se alle mennesker som sønner og døtre av Gud, som hjelper hverandre på reisen hjem. Tenk på de nye vennene dere vil få.

For det annet: Be for misjonærene i deres område og deres undersøkere ved navn hver dag. Den eneste måten å gjøre dette på er å hilse på dem, se på skiltet deres, kalle dem ved navn og spørre dem hvem de underviser. Eldste Russell M. Nelson sa forstandig: "Inntil du kjenner en persons navn og ansikt, kan ikke Herren hjelpe deg å kjenne hans eller hennes hjerte."

Jeg var tilstede ved dåpen til en fantastisk søster som bar sitt vitnesbyrd. Jeg vil alltid huske da hun sa: "Jeg har aldri hatt så mange som ber for meg, og følt så mye kjærlighet! Jeg vet at dette verk er sant!"

For det tredje: Inviter en venn på en aktivitet i eller utenfor deres hjem. Uansett hvor dere går eller hva dere gjør, tenk på hvem som ville hatt glede av det, og lytt så til Åndens veiledning.

Frelseren har lært meg en viktig lærdom i mitt personlige studium av

evangeliet som jeg tror passer utmerket på å "fremskynde". Når jeg er oppspilt over noe, viser det seg i det jeg skriver, og det ender ofte med et utropstegn, som pr definisjon formidler en "sterk følelse [eller en] indikasjon av stor betydning" (*Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11. utg. [2003], "exclamation point").

Jeg ble fascinert da det begynte å dukke opp skriftsteder om "innsamlingen" med utropstegn på slutten, som Almas inderlige bønn: "Om jeg var en engel og kunne få mitt hjertes ønske oppfylt, så jeg kunne gå ut og tale med Guds basun, med en røst som kunne ryste jorden, og rope omvendelse til alle mennesker!" (Alma 29:1).

Undersøkelser viser at det er 65 skriftsteder som viser den slags sterke misjonærfølelser, heriblant disse:

"Hvor stor er ikke hans glede over den sjel som omvender seg! ...

Og om så skjer at dere skulle arbeide alle deres dager med å rope omvendelse til dette folk og bare

bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!

Og nå, hvis deres glede vil bli stor med én sjel som dere har bragt til meg i min Faders rike, hvor stor skal ikke deres glede bli om dere skulle bringe mange sjeler til meg!" (L&P 18:13, 15–16).

Min oppvåkning til disse unike versene spilte en viktig rolle i mitt første oppdrag som områdesytti. Jeg var litt nervøs fordi jeg skulle ledsage en apostel, eldste Quentin L. Cook, på en stavskonferanse. Da jeg kom inn på stavspresidentens kontor til det første møtet den helgen, la jeg merke til et par utslitte bronsefargede sko på buffeten bak skrivebordet, sammen med et skriftsted med utropstegn på slutten. Da jeg leste det, følte jeg at Herren var oppmerksom på mitt studium, hadde besvart mine bønner, og at han visste nøyaktig hva jeg trengte for å roe meg.

Jeg ba stavspresidenten fortelle meg historien om skoene.

Han sa:
"Dette er skoene til en ung konvertitt til Kirken hvis familiesituasjon var anstrengt, men han var fast bestemt på å dra på misjon, og gjorde det i Guatemala. Da han kom hjem, møtte jeg ham for å avløse ham med heder, og så at skoene hans var utslitt. Denne unge mannen hadde gitt alt til Herren uten mye, om noen, støtte fra familien.

Han la merke til at jeg stirret på skoene hans og spurte: 'President, er det noe galt?'

Jeg svarte: 'Nei, eldste, alt er i skjønneste orden! Kan jeg få de skoene?'

Stavspresidenten fortsatte: "Min respekt og kjærlighet for denne hjemvendte misjonæren var overveldende! Jeg ønsket å minnes opplevelsen, så jeg fikk skoene hans bronsefarget. Det er en påminnelse for meg når jeg kommer inn i dette kontoret, om den innsatsen vi alle må yte uavhengig av våre omstendigheter. Verset var fra Jesaja: 'Hvor fagre er på fjellene hans føtter som kommer med gledesbud, som forkynner fred, som bærer godt budskap, som forkynner frelse, som sier til Sion: Din Gud regjerer!' (Jesaja 52:7)."

Mine kjære brødre og søstre, den gode biskopens hustru lurte kanskje på hvorfor profeten ringte henne. Jeg vitner om at hun og vi ikke lenger behøver å undres lenger – UTROPSTEGN.

Jeg vet at vi alle må utarbeide og gjennomføre vår egen personlige slagplan med entusiasme sammen med heltidsmisjonærene – UTROPSTEGN!

Jeg tilføyer mitt vitnesbyrd til profeten Joseph Smiths: "Og nå, etter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!" (L&P 76:22). I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste Arnulfo Valenzuela
i De sytti

Små og enkle ting

La oss strekke oss ut til andre med tro og kjærlighet.

Mine kjære brødre og søstre, for bare noen uker siden var jeg på misjonæropplæringssenteret i Mexico City for gi et budskap til misjonærene. Min hustru og jeg ankom med vilje flere timer for tidlig. Da vi utforsket de vakre hagene og de velholdte gatene ved senteret, kunne vi ikke unngå å se den lykke som strålte fra ansiktene til hundrevis av unge eldster og søstre, alle fokusert på å tilegne seg nye språkkunnskaper og få en bedre forståelse av sin hensikt som misjonær.

Da jeg stoppet opp for nyte dette bemerkelsesverdige synet fullt ut, reflekterte jeg over Almas ord da han befalte sin sønn Helaman å føre en historie om sitt folk som en del av opptegnelsene som hadde blitt betrodd ham, og å holde alle disse tingene hellig så de en dag kunne komme ut til alle nasjoner, slekter, tungemål og folk.

Alma fortalte ham så:

"Nå synes du kanskje at dette er tåpelig av meg, men se, jeg sier deg at ved små og enkle ting vil store ting skje, og ved små midler blir de vise i mange tilfeller gjort til skamme.

Og Gud Herren benytter seg av midler for å gjennomføre sine store og evige hensikter, og ved meget små midler gjør Herren de vise til skamme og tilveiebringer mange sjelers frelse" (Alma 37:6-7).

Våre misjonærsers uskyld og ungdommelighet viser Herrens måte – at de som er ydmyke, kan "innby andre til å komme til Kristus og hjelpe dem å motta det gjengitte evangelium ved tro på Jesus Kristus og hans forsoning, ved å omvende seg, bli døpt og motta Den hellige ånd og holde ut til enden" (*Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* [2004], 1).

Som medlemmer av Kirken, kan vi, ved hjelp av våre egne små og enkle ting, "overbevise... mange om deres feilaktige veier" og bringe "dem til kunnskap om deres Gud til deres sjelers frelse" (Alma 37:8).

Ved en anledning ble jeg med en stavspresident og biskop for å besøke et mindre aktivt medlem. Vi underviste ham på en svært enkel måte om sabbatens velsignelser. Vi uttrykte vår oppriktige kjærlighet til ham. Han svarte: "Alt jeg trengte var at noen kom og ga meg en *abrazo*, eller klem." Jeg reiste meg øyeblikkelig og omfavnet ham. Dagen etter var det søndag. Den samme mannen kom til nadverdsmøtet med hele familien sin.

Under et besøkende lærerinnens besøk ba Martha, et medlem av vår menighet, min hustru og hennes ledsager om aldri å komme igjen. Hun hadde bestemt seg for å slutte å komme til kirken. En av de besøkende lærerinnene spurte Martha om de

kunne synge en salme sammen for siste gang, og hun sa ja. Mens de sang, skjedde det noe spesielt. Litt etter litt begynte Ånden å fylle rommet. Alle følte det. Marthas hjerte begynte å mildnes. Med øynene fylt av tårer, uttrykte hun sitt hjertes følelser til de besøkende lærerinnene. Akkurat da innså hun at hun visste at evangeliet var sant. Hun takket nå sine besøkende lærerinner og sa hun ønsket at de skulle komme igjen. Fra den dagen av tok hun imot dem med glede.

Martha begynte å gå i kirken sammen med sin unge datter. I mange år gikk de regelmessig, og Martha mistet aldri håpet om at hennes mann til slutt

ville velge å bli med dem. Endelig kom dagen da Herren rørte ved hans hjerte, og han begynte å gå med dem, og kort tid senere gjorde deres andre datter det samme. Denne familien begynte å føle den sanne glede som kommer av å ha evangeliets velsignelser i hjemmet. Martha har siden virket trofast som Hjelpeforeningens president i vår menighet, og hennes mann har hatt en rekke kall på stavspan. Alt dette begynte med å synge en salme, en liten og enkel ting som rørte ved Marthas hjerte.

Naaman var hærfører under kongen av Syria, en hederlig mann, en mektig og tapper mann, men han var

også spedalsk (se 2 Kongebok 5:1). Etter å ha mislyktes med å få en kur for sin spedalskhet fra Israels konge, gikk Naaman til Elisa, profetens hus. Elisa sendte et bud ut til ham som sa:

“Gå og bad deg sju ganger i Jordan! Så skal ditt kjøtt bli friskt igjen, og du skal bli ren.

Da ble Naaman vred og drog bort og sa: Jeg tenkte at han ville komme ut til meg og stå fram og påkalle Herrens, sin Guds navn og føre hånden fram og tilbake over det syke stedet, og ta bort spedalskheten...

Men hans tjenere trådte fram og talte til ham og sa: Min far! Dersom profeten hadde bedt deg gjøre noe

vanskelig, ville du da ikke ha gjort det? Hvor meget mer når han bare sier til deg: Bad deg, så skal du bli ren!

Så drog han ned og dukket seg sju ganger i Jordan, slik Guds mann hadde sagt. Og hans kjøtt ble friskt som på en liten gutt, og han ble ren” (2 Kongebok 5:10–11, 13–14).

Vår profet, president Thomas S. Monson, har oppfordret oss alle til å gå ut og redde våre brødre og søstre. Han sa: “Verden trenger deres hjelp. Det er føtter å støtte, hender å gripe fatt i, sinn å oppmuntre, hjerter å inspirere og sjeler å frelse. Evighetens velsignelser venter dere” (“Til unnsetning,” *Liahona*, juli 2001, 57).

Jeg vitner om at mange av dem som trenger vår hjelp, venter på oss. De er klare for at deres tapre brødre og søstre strekker seg ut til dem og redder dem ved små og enkle midler. Jeg har personlig brukt mange timer på å besøke mindre aktive medlemmer av Kirken hvis hjerte allerede har blitt mildnet av Herren, som nå er klare til å motta vårt vitnesbyrd og våre oppriktige uttrykk for kjærlighet. Når vi strekker oss ut og inviterer dem, vil de komme tilbake til Kirken uten å nøle.

La oss strekke oss ut til andre med tro og kjærlighet. La oss huske Herrens løfte:

“Og om så skjer at dere skulle arbeide alle deres dager med å rope omvendelse til dette folk og bare bringer én sjel til meg, hvor stor skal ikke deres glede være med ham i min Faders rike!

Og nå, hvis deres glede vil bli stor med én sjel som dere har bragt til meg i min Faders rike, hvor stor skal ikke deres glede bli om dere skulle bringe mange sjeler til meg!” (L&p 18:15–16).

Jeg bærer vitnesbyrd om Herrens kjærlighet til alle sine barn. Jeg vet at han lever, og at han er vår Frelser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Timothy J. Dyches

i De sytiti

Vil du bli frisk?

Når vi omvender oss og blir omvendt til Herren, blir vi helbredet, og vår skyld blir vasket bort.

I en tid med frydefull fest i Jerusalem, forlot Frelseren folket for å oppsøke dem som hadde størst behov. Han fant dem i Betesda, dammen med de fem søylegangene ved sauemarkedet, som var kjent for å tiltrekke seg de nødstilte.

Johannes-evangeliet forteller oss at nær dammen “lå det en mengde syke – blinde, lamme, vanføre, som ventet på at vannet skulle bli satt i bevegelse.

For en engel steg fra tid til annen ned i dammen og rørte opp vannet. Den som da først steg ned etter at vannet var blitt opprørt, ble frisk, hva sykdom han så led av” (Johannes 5:3–4).

Frelserens besøk er avbildet i et vakkert maleri av Carl Bloch med tittelen *Kristus helbreder syke ved Betesda*. Bloch skildrer Jesus som forsiktig løfter en midlertidig baldakin for å avdekke en syk mann (Johannes 5:7) som ligger i nærheten av dammen og venter. Den syke mannen er makteløs, og her ser vi Frelserens barmhjertighet og nåde, som kom i stillhet for å hjelpe dem som ikke kunne hjelpe seg selv.

På maleriet ligger den syke mannen sammenkrøpet på gulvet i skyggen, utslitt og mismodig etter å ha strevd med sin skrøpelighet i 38 år.

Idet Frelseren løfter kanten av duken med én hånd, gir han tegn med den andre og stiller et inntrengende spørsmål: “Vil du bli frisk?”

Mannen svarer: “Herre, jeg har ingen til å kaste meg ut i dammen når vannet blir opprørt. Og i det samme jeg kommer, stiger en annen ned før meg” (Johannes 5:6–7).

På mannens tilsynelatende umulige utfordring, gir Jesus et dypsindig og uventet svar:

“Stå opp, ta båren din og gå.

Og straks ble mannen frisk, og han tok sin seng og gikk” (Johannes 5:8–9).

I en annen gripende scene forteller Lukas oss at Frelseren møtte 10 spedalske da han var på vei til Jerusalem. På grunn av sin skrøpelighet, ble de “stående på avstand” (Lukas 17:12). De var utstøtte – urene og uønsket.

“Jesus, Mester! Miskunn deg over oss!” ropte de (Lukas 17:13). De tryglet med andre ord: “Er det ikke *noe* du kan gjøre for oss?”

Den store lege, full av medlidenhet, visste at troen uansett må komme før miraklet, og fortalte dem derfor: “Gå av sted og fremstill dere for prestene” (Lukas 17:14).

Da de gikk i tro, skjedde miraklet. Kan dere forestille dere den overveldende gleden for hvert skritt da de

opplevde at kroppen i samme stund ble rensert og helbredet rett foran øynene på dem?

“En av dem vendte tilbake da han så at han var blitt helbredet, og priste Gud med høy røst.

Og han falt ned på sitt ansikt for [Mesterens] føtter og takket ham...

Og [Jesus] sa til ham: Stå opp og gå bort! Din tro har frelst deg” (Lukas 17:15–16, 19).

I min tidligere praksis som lege og kirurg, fokuserte jeg på å reparere og korrigere det fysiske. Jesus Kristus helbreder både kropp, sinn og ånd, og hans helbredelse begynner med tro.

Husker dere da deres tro og glede var fylt til randen? Husker dere øyeblikket da dere fant deres vitnesbyrd, eller da Gud bekreftet for dere at dere var hans sønn eller datter, og at han elsket dere veldig høyt – og dere følte dere friske? Hvis det virker som en svunnen tid, kan den finnes igjen.

Frelseren gir oss råd om hvordan vi kan bli friske – fullendt eller helbredet:

“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett” (Matteus 11:28–30).

“Kom så og følg meg” (Lukas 18:22) oppfordrer oss til å legge det gamle livet og verdslige lyster bak oss, og bli en ny skapning der “det gamle er forbi [og] alt er blitt nytt” (2 Korinterbrev 5:17), med et nytt, trofast hjerte. Og vi blir friske igjen.

“Hold dere nær til meg, og jeg vil holde meg nær til dere. Søk meg flittig, og dere skal finne meg, be og dere skal få, bank på, og det skal lukkes opp for dere” (L&p 88:63).

Når vi kommer til ham, innser vi at jordelivet er ment å være vanskelig og at “motsetning i alle ting” (2 Nephi 2:11) ikke er en feil i frelsesplanen. Motsetninger er snarere den uunnværlige delen av jordelivet som styrker vår vilje og foredler våre valg.

Selve livets omskiftelser hjelper oss å utvikle et evig forhold til Gud – og prege hans bilde i vårt ansikt når vi gir oss hen til ham (se Alma 5:19).

“Gjør dette til minne om meg” (Lukas 22:19) var det vår Frelser ba oss om da han innstiftet det vi kaller nadverden. Denne ordinansen med brød og vann fornyer hellige pakter vi har inngått med Gud, og inviterer forsoningens kraft inn i vårt liv. Vi blir helbredet ved å oppgi vaner og livsstil som forherder hjerter og gjør oss hårdnakket. Når vi legger ned våre “opprørsvåpen” (Alma 23:7), begynner vi å “handle som [vi] vil” (L&p 58:28), uten lenger å bli forblindet av Satans sofisteri eller overdøvet av verdens uharmoniske støy og uro.

Når vi omvender oss og blir omvendt til Herren, blir vi helbredet, og vår skyld blir vasket bort. I likhet med Enos kan vi undres: “Hvordan går det til?” Herren svarer: “På grunn av din tro på Kristus... Gå derfor bort, din tro har gjort deg ren” (Enos 1:7, 8).

Corrie ten Boom, en hengiven

nederlandsk kristen kvinne, fant den slags helbredelse til tross for å ha vært internert i konsentrasjonsleirer under andre verdenskrig. Hun led voldsomt, men i motsetning til sin kjære søster Betsie, som omkom i en av leirene, overlevde Corrie.

Etter krigen talte hun ofte offentlig om sine erfaringer og om helbredelse og tilgivelse. En gang kom en tidligere nazi-vakt som hadde deltatt i Corries eget grusomme fangenskap i Ravensbrück, Tyskland, bort til henne fordi han likte hennes budskap om Kristi tilgivelse og kjærlighet.

‘Jeg er så takknemlig for ditt budskap, *Fraulein*,’ sa han. ‘Tenke seg til, som du sier, at han har vasket bort mine synder!’

“Han rakte ut hånden for å håndhilse på meg,” fortalte Corrie. “Og jeg, som så ofte hadde snakket om... behovet for å tilgi, holdt hånden ved min side.

Samtidig som de sinte, hevngjerrige tankene kokte i meg, så jeg hvor syndige de var... Herre Jesus, ba jeg, tilgi meg, og hjelp meg å tilgi ham.

Jeg prøvde å smile, [og] jeg kjempet med å løfte hånden. Jeg klarte det ikke. Jeg følte ingenting, ikke den minste gnist av varme eller nestekjærlighet. Igjen holdt jeg en stille bønn. Jesus, jeg kan ikke tilgi ham. Gi meg din tilgivelse.

Da jeg tok hånden hans, skjedde noe helt fantastisk. Fra skulderen, langs armen og gjennom hånden, syntes en kraft å strømme fra meg til ham, samtidig som jeg følte en kjærlighet til denne fremmede som nesten overveldet meg.

Og slik oppdaget jeg at verdens helbredelse ikke avhenger av vår tilgivelse eller vår godhet, men av Hans. Når Han sier at vi skal elske våre fiender, gir Han også kjærligheten sammen med befalingen.”¹

Corrie ten Boom ble helbredet.

President Thomas S. Monson har sagt: “Det er én som opprettholder dem som er plaget eller omgitt av smerte og sorg – vår Herre Jesus Kristus.”²

Hvis dere føler dere urene, ulykkelige, uverdige eller syke, husk at “alt som er urettferdig i livet, kan rettes opp gjennom Jesu Kristi forsoning”.³ Ha tro på og tålmodighet med Frelserens tidsplan og hensikter for dere. “Frykt ikke, bare tro” (Mark 5:36).

Vær trygg på at Frelseren fortsatt ønsker å reparere vår sjel og helbrede vårt hjerte. Han venter ved døren og banker. La oss svare ved igjen å begynne å be, omvende oss, tilgi og glemme. La oss elske Gud og tjene vår neste og stå på hellige steder med et liv som er gjort rent. Den syke mannen ved Betesda-dammen, den spedalske på veien til Jerusalem og

Corrie ten Boom ble helbredet. “Vil du bli frisk?” Stå opp og gå. Hans “nåde er nok” (2 Korinterbrev 12:9), og dere vil ikke vandre alene.

Jeg har fått vite at Gud lever. Jeg vet at vi alle er hans barn og at han elsker oss for den vi er og for den vi kan bli. Jeg vet at han sendte sin Sønn til verden for å være et sonoffer for alle mennesker, og at de om tar imot hans evangelium og følger ham, vil bli friske og fullendt – “i hans egen tid og på hans egen måte og i overensstemmelse med hans egen vilje” (L&p 88:68), ved hans milde barmhjertighet. Dette er mitt vitnesbyrd til dere, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place* (1971), 215.
2. Thomas S. Monson, “Meeting Life’s Challenges,” *Ensign*, nov. 1993, 71.
3. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 52.

Av **eldste Jeffrey R. Holland**
i De tolv apostilers quorum

Som et knust kar

Hvordan reagerer dere best når psykiske eller følelsesmessige utfordringer møter dere eller dem dere er glad i?

Apostelen Peter skrev at Jesu Kristi disipler skulle være “medlidende” med hverandre.¹

I denne ånd ønsker jeg å tale til dem som lider av en eller annen form for sinnslidelse eller psykisk forstyrrelse, enten disse plagene er svake eller alvorlige, kortvarige eller vedvarende gjennom et helt liv. Vi aner kompleksiteten i slike saker når vi hører fagfolk snakke om nevroser og psykoser, om genetiske predisposisjoner og kromosomfeil, om bipolaritet, paranoia og schizofreni. Uansett hvor forvirrende dette kan være, er disse lidelsene noen av jordelivets realiteter, og det skulle ikke være mer skam forbundet med å erkjenne dem enn å erkjenne en kamp med høyt blodtrykk eller en ondartet svulst som plutselig dukker opp.

I vår streben etter litt fred og forståelse i disse vanskelige sakene, er det viktig å huske at vi lever – og valgte å leve – i en fallen verden der guddommelige hensikter tilsier at vår streben etter guddommelighet vil bli prøvet om og om igjen. Det er svært betryggende i Guds plan at en Frelser ble lovet, en Forløser som ved hjelp av vår tro på ham, ville løfte oss seirende over disse prøvelsene og vanskelighetene, selv om kostnaden for å gjøre det ville være ufattelig for både

Faderen som sendte ham, og Sønnen som kom. Det er bare anerkjennelse av denne guddommelige kjærlighet som vil gjøre vår egen underordnede lidelse først utholdelig, dernest forståelig og til slutt forløsende.

La meg forlate de ualmannelige sykdommene jeg har nevnt, og konsentrere meg om klinisk depresjon – eller bare depresjon. Når jeg snakker om dette, snakker jeg ikke om dårlige dager, selvangivelsesfristen eller nedslående øyeblikk som vi alle har. Alle opplever engstelse eller motløshet fra tid til annen. Mormons bok forteller at Ammon og hans brødre var deprimert i en svært vanskelig periode,² og det kan vi også være. Men i dag snakker jeg om noe mer alvorlig – om en lidelse som er så kraftig at den i betydelig grad begrenser en persons evne til å fungere fullt ut, et krater i sinnet som er så dypt at ingen med rette kan si at det helt sikkert vil forsvinne hvis disse ofrene bare retter seg opp og tenker mer positivt – selv om jeg er en ivrig talsmann for rette skuldre og positiv tenkning!

Nei, denne mørke natten er i sinn og ånd mer enn bare motløshet. Jeg har sett den komme over en aldeles engleaktig mann da hans kjære ektefelle gjennom 50 år gikk bort. Jeg har sett den i nybakte mødre

med den forskjønnede merkelappen “barseltærer”. Jeg har sett den ramme engstelige studenter, krigsveteraner og bestemødre som er bekymret over sine voksne barn.

Og jeg har sett den i unge fedre som prøver å forsørge sin familie. Jeg har også én gang på skrekkinnjagende vis sett den i meg selv. På ett punkt i vårt ekteskap da økonomiske bekymringer kolliderte med svimlende utmattelse, fikk jeg en psykisk smell som var like uventet som den var reell. Med Guds nåde og min families kjærlighet, fortsatte jeg å fungere og arbeide, men selv etter alle disse årene føler jeg fortsatt dyp medfølelse med andre som er mer kronisk eller dypere rammet av den slags tungsinn enn jeg var. I alle tilfeller har vi alle hentet mot fra dem som, med profeten Josephs ord, “treng[te] inn i og gransk[et] den dypeste avgrunn”,³ og kom gjennom det. Blant disse finner vi ingen ringere enn Abraham Lincoln, Winston Churchill og en av de mildeste og mest Kristus-lignende menn i vår evangelieutdeling, eldste George Albert Smith, som kjempet med tilbakevendende depresjon i noen år før han senere ble den universelt elskede åttende profet og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Så hvordan reagerer du best når psykiske eller følelsesmessige utfordringer møter deg eller dem du er glad i? Fremfor alt, mist aldri troen på din Fader i himmelen, som elsker deg høyere enn du kan fatte. Som president Monson så gripende sa til Hjelpeforeningens søstre forrige lørdag kveld: “Denne kjærligheten forandrer seg aldri... Den er der for deg når du er trist eller glad, motløs eller håpefull. Guds kjærlighet er der for deg enten du føler at du fortjener [den] eller ikke. Den er rett og slett

alltid der.”⁴ Tvil aldri på dette, og forherd aldri ditt hjerte. Følg trofast den gjennomprøvde oppbyggende praksis som bringer Herrens ånd inn deres liv. Søk råd hos dem som har nøklene til din åndelige velvære. Be om og verdsett prestedømsvelsignelser. Ta nadverden hver uke, og hold fast ved de fullkommengjørende løftene i Jesu Kristi forsoning. Tro på mirakler. Jeg har sett så mange av dem komme når alle andre indikasjoner skulle tilsi at alt håp var ute. Håpet er *aldri* ute. Hvis disse miraklene ikke kommer snart eller fullstendig, eller tilsynelatende ikke i det hele tatt, husk Frelserens eget forpinte eksempel: Hvis den bitre kalk ikke går deg forbi, drikk den og vær sterk, i tro på en bedre fremtid.⁵

For å forebygge sykdom når det er mulig, se etter stressindikatorer i dere selv og i andre dere kan være i stand til å hjelpe. Som med bilen, vær

oppmerksom på stigende temperaturer, høy hastighet eller lite drivstoff. Hvis dere opplever “utmattelsesdepressjon”, gjør de nødvendige justeringer. Tretthet er vår felles fiende – så ro ned, hvil dere, lad opp og etterfyll. Leger lover oss at hvis vi ikke tar oss tid til å være friske, vil vi utvilsomt senere måtte ta oss tid til å være syke.

Hvis det fortsetter å røyne på, må du søke råd fra anerkjente personer med godkjent opplæring, faglig kompetanse og gode verdier. Vær ærlig med dem om din bakgrunn og dine kamper. Be og overvei ydmykt rådene de gir og løsningene de foreskriver. Hvis du hadde blindtarmbetennelse, ville Gud forventet at du søkte en prestedømsvelsignelse og fikk den beste tilgjengelige medisinske behandling. Det samme gjelder psykiske forstyrrelser. Vår himmelske Fader forventer at vi bruker *alle* de fantastiske

gavene han har gitt i denne strålende evangelieutdeling.

Hvis dere selv er rammet eller er omsorgsperson for noen som er det, må dere prøve å ikke bli overveldet av oppgavens størrelse. Ikke anta at dere kan fikse alt, men fiks det dere kan. Hvis dette bare er små seire, vær takknemlig for dem, og vær tålmodig. En rekke ganger i Skriftene befaler Herren noen og sier “vær stille” eller “vær rolige” – og vent.⁶ Å utholde visse ting i tålmodighet er en del av vår jordiske utdanning.

Omsorgspersoner: I deres hengivne innsats for å hjelpe til med en annens helse, må dere ikke ødelegge deres egen. Vær forstandige i alle disse tingene. Løp ikke hurtigere enn dere har styrke til.⁷ Uansett hva dere kan eller ikke kan gjøre, kan dere oppsende deres bønner, og dere kan vise “oppriktig kjærlighet”.⁸ “Kjærligheten er

tålmodig, er velvillig... [den] utholder alt... håper alt, tåler alt. Kjærligheten faller *aldri* bort.”⁹

La oss også huske at gjennom enhver sykdom eller vanskelig utfordring, er det fortsatt mye i livet å være håpefull om og takknemlig for. Vi er uendelig mye mer enn våre begrensninger eller våre plager! Stephanie Clark Nielson og hennes familie har vært våre venner i mer enn 30 år. Den 16. august 2008 kom Stephanie og hennes mann, Christian, ut for en flyulykke og påfølgende brann som skadet henne så fryktelig at bare hennes lakkede tånegler var gjenkjennelige da familiemedlemmer kom for å identifisere ofrene. Det var nesten ingen sjanse for at Stephanie kunne overleve. Etter tre måneder i kunstig koma, våknet hun og fikk se seg selv. Dermed fulgte en skadet psyke og fryktelige depresjoner. Med fire barn under syv år, ønsket ikke Stephanie at de noensinne skulle få se henne igjen. Hun følte det ville være bedre å ikke leve. “Jeg trodde

det ville være lettere,” fortalte Stephanie meg en gang på kontoret mitt, “om de bare glemte meg, og jeg stille gled ut av deres liv.”

Men til hennes evige ære, og med bønn fra hennes mann, familie, venner, fire flotte barn og et femte født til familien Nielson for bare 18 måneder siden, kjempet Stephanie seg tilbake fra selvødeleggelsens avgrunn for å bli en av landets mest populære “mamma-bloggere”, hvor hun åpent erklærer til de fire millionene som følger bloggen hennes, at hennes “guddommelige hensikt” i livet er å være mor og verdsette *hver dag* hun har fått på denne vakre jord.

Uansett kamp, mine brødre og søstre – psykisk eller følelsesmessig eller fysisk eller på annen måte – stem ikke mot det dyrebare livet ved å avslutte det! Stol på Gud. Hold fast ved hans kjærlighet. Vit at en dag vil den lyse daggyr opprinne, og alle jordelivets skygger vil flykte. Selv om vi kan føle oss “som et knust kar”, slik salmisten uttrykker det,¹⁰ må vi huske at karet

er i den guddommelige pottemakers hender. Ødelagte sinn kan bli helbredet akkurat slik benbrudd og knuste hjerter leges. Mens Gud arbeider med å gjøre disse reparasjonene, kan vi andre bidra ved å være barmhjertige, ikke dømmende, og snille.

Jeg vitner om den hellige oppstandelse, den usigelige hjørnesteinen av en gave i vår Herre Jesu Kristi forsoning! I likhet med apostelen Paulus, vitner jeg om at det som ble sådd i forgjengelighet, en dag vil bli oppreist i uforgjengelighet, og det som ble sådd i svakhet, til slutt vil bli oppreist i kraft.¹¹ Jeg bærer vitnesbyrd om den dagen da våre kjære som hadde funksjonshemninger i jordelivet, vil stå foran oss, herliggjorte og storslagne, forbløffende fullkomne i kropp og sinn. For et spennende øyeblikk det vil bli! Jeg vet ikke om vi vil være lykkeligere for oss selv fordi vi har vært vitne til et slikt mirakel, eller lykkeligere for dem fordi de er fullt ut fullkomne og “endelig fri”.¹² Inntil den tid da Kristi fullendte medfølelse er tydelig for oss alle, måtte vi leve ved tro, holde fast ved håpet og være “medlidende” med hverandre¹³. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Peter 3:8.
2. Se Alma 26:27; se også Alma 56:16.
3. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 267.
4. Thomas S. Monson, “Vi går aldri alene,” *Liahona*, Nov. 2013. 123, 124.
5. Se Matteus 26:39.
6. Se for eksempel Salmene 4:4; Lære og pakter 101:16.
7. Se Mosiah 4:27.
8. Lære og pakter 121:41.
9. 1 Korinterbrev 13:4, 7–8; uthevelse tilføyd; se også Moroni 7:45–46.
10. Salmene 31:12.
11. Se 1 Korinterbrev 15:42–43.
12. “Free at Last,” i John W. Work, red., *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular* (1998), 197.
13. 1 Peter 3:8.

Av **eldste M. Russell Ballard**
i De tolv apostlers quorum

Sett din lit til Herren

Engasjer dere i å gjøre det dere kan for å spre det store budskapet om gjengivelsen av Jesu Kristi evangelium.

Søster Ballard og jeg kom nylig hjem fra et oppdrag til fem land i Europa. Der fikk vi anledning til å møte mange av våre misjonærer, kanskje noen av deres sønner og døtre. Siden president Thomas S. Monson bekjentgjorde senkningen av misjonæralderen for våre unge menn og unge kvinner, har jeg hatt det privilegium å møte over 3000 av dem. Kristi lys stråler i ansiktene deres, og de er ivrige etter å fremskynde arbeidet – å finne og undervise, døpe og aktivere, og styrke og bygge opp Guds rike. Når man møter dem, skjønner man imidlertid snart at de ikke kan gjøre dette arbeidet alene. I dag vil jeg tale til alle medlemmer av Kirken, fordi det er presserende at vi alle engasjerer oss i å dele evangeliet med andre.

Slik det har blitt sitert mange ganger, erklærte profeten Joseph Smith at “etter alt som er blitt sagt, er den største og mest betydningsfulle forpliktelse å forkynne evangeliet” (*Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* [2007], 330).

I 1974 sa president Spencer W. Kimball dette: “Kanskje er den største begrunnelse for misjonærarbeid at verden skal få en sjanse til å høre og akseptere evangeliet. Skriftene er full av bud, løfter, kall og belønninger

forbundet med å undervise i evangeliet. Jeg bruker ordet *bud* bevisst, for det synes å være et ufravikelig krav som vi ikke kan unndra oss” (“When the World Will Be Converted,” *Ensign*, okt. 1974, 4)

I juli samme år dro søster Ballard og jeg sammen med våre barn for å presidere over Canada Toronto misjon. Jeg fikk ikke president Kimballs ord ut av tankene, spesielt da han sa: “Mine brødre, jeg undrer meg på om vi gjør alt vi kan. Er vi tilfreds med den måten vi underviser hele verden på? Vi har nå forkynt evangeliet i 144 år. Er vi beredt til å forlenge våre steg? Til å utvide vårt synsfelt?” (*Ensign*, okt. 1974, 5).

Han har også bedt oss om å øke tempoet, idet vi samarbeider om å bygge opp Kirken og Guds rike.

Nå i juni gjentok president Thomas S. Monson det samme budskapet til Kirkens medlemmer. Presidenten sa: “Nå er tiden inne for medlemmer og misjonærer til å komme sammen... [og] arbeide i Herrens vingård for å bringe sjeler til ham. Han har utarbeidet hjelpemidler for oss til å dele evangeliet med andre på en rekke måter, og han vil hjelpe oss i vårt arbeid hvis vi vil handle i tro for å utføre hans verk” (“Tro i arbeidet med å frelse

sjeler” [tale under en spesiell sending, 23. juni 2013]; lds.org/broadcasts).

Vi gjør lurt, brødre og søstre, i å reflektere over profetenes læresetninger fra Joseph Smiths tid til i dag. De har oppfordret og kalt på Kirkens ledere og medlemmer til å arbeide ivrig for å bringe budskapet om evangeliets gjengivelse til alle vår himmelske Faders barn i hele verden.

Mitt budskap i ettermiddag er at Herren *fremskynder* sitt verk. I vår tid kan dette bare gjøres når hvert medlem av Kirken strekker seg ut med kjærlighet for å spre sannhetene i det Jesu Kristi gjengitte evangelium. Vi må samarbeide med våre 80 000 misjonærer som nå virker. Informasjon om dette store arbeidet, spesielt oppgavene til ledere i stavs- og menighetsråd, er tydelig beskrevet på nettstedet LDS.org under tittelen “La oss fremskynde arbeidet med å frelse sjeler”.

Vi vet fra våre undersøkelser at de fleste aktive medlemmer av Kirken ønsker at evangeliets velsignelser skal være en del av livet til andre de er glad i, også dem de aldri har møtt. Vi vet imidlertid også at mange medlemmer nøler med å gjøre misjonærarbeid og spre evangeliet av to grunnleggende årsaker.

- Den første er frykt. Mange medlemmer ber ikke engang om muligheter til å dele evangeliet med andre, i frykt for at de kanskje vil motta guddommelige tilskyndelser til å gjøre noe de tror de ikke klarer.
- Den andre årsaken er misforståelse av hva misjonærarbeid er.

Vi vet at når noen reiser seg for å holde tale på nadverdsmøtet og sier: “I dag skal jeg snakke om misjonærarbeid,” eller kanskje til og med når eldste Ballard reiser seg på generalkonferansen og sier det samme, vil

noen av dere som lytter kanskje tenke: "Ikke nå igjen. Vi har hørt dette før."

Vi vet at ingen liker å ha dårlig samvittighet. Kanskje dere føler at dere kan bli bedt om å gjøre urealistiske ting i deres relasjoner med venner eller naboer. Med Herrens hjelp, la meg fjerne enhver frykt dere eller noen av våre heltidsmisjonærer måtte ha for å dele evangeliet med andre.

Bestem dere for å gjøre det Jesus Kristus har bedt oss om å gjøre.

Frelseren har sagt:

"Be, så skal dere få, let, så skal dere finne, bank på, så skal det lukkes opp for dere.

For hver den som ber, han får. Og den som leter, han finner. Og den som banker på, for ham skal det lukkes opp.

Eller er det vel et menneske iblant dere som vil gi sin sønn en stein når han ber om brød,

eller gi ham en orm når han ber om en fisk?

Når da dere... vet å gi deres barn gode gaver, hvor meget mer skal da deres Far i himmelen gi gode gaver til dem som ber ham?" (Matteus 7:7-11).

Brødre og søstre, frykt vil bli erstatet med tro og frimodighet når medlemmer og heltidsmisjonærer kneler i bønn og oppriktig ber Herren vel-signere dem med misjonæranledninger.

Deretter må vi vise vår tro og se etter muligheter til å presentere Jesu Kristi evangelium for vår himmelske Faders barn, og mulighetene vil med sikkerhet komme. Disse mulighetene vil aldri kreve et krampaktig eller påtatt svar. De vil strømme som en naturlig følge av vår kjærlighet til våre brødre og søstre. Bare vær positive, og de dere snakker med, vil føle deres kjærlighet. De vil aldri glemme den følelsen, selv om tidspunktet kanskje ikke er riktig for dem til å ta imot evangeliet. Det kan også endre seg i fremtiden under andre omstendigheter.

Det er umulig for oss å mislykkes når vi gjør vårt beste i Herrens ærend. Mens utfallet er et resultat av å utøve handlefrihet, er det vårt ansvar å dele evangeliet med andre.

Stol på Herren. Han er Den gode hyrde. Han kjenner sine får, og fårene kjenner hans røst, og i dag er den gode hyrdes røst deres og min røst. Og hvis vi ikke er engasjert, vil mange som ville hørt gjenopprettelsens budskap, bli forbigått. Enkelt sagt, er det et spørsmål om tro og handling fra vår side. Prinsippene er ganske enkle – be, personlig og i familien, om misjonæranledninger. Herren har sagt i Lære og pakter at mange har blitt holdt borte fra sannheten bare "fordi de ikke vet hvor de kan finne den" (L&p 123:12).

Dere behøver ikke å være en utadvendt person eller en veltalende, overbevisende lærer. Hvis dere har vedvarende kjærlighet og håp i dere, har Herren lovet at hvis dere "oppløft[er] deres røst til dette folk [og taler] de tanker som jeg skal legge i deres hjerter, [skal dere] ikke bli gjort til skamme for menneskene.

[Og] det skal bli gitt dere... i samme øyeblikk, hva dere skal si" (L&p 100:5-6).

Forkynn mitt evangelium minner oss alle på at "det skjer ingenting i misjonærarbeid før [vi] finner noen å undervise. Snakk med så mange personer du kan hver dag. Det er naturlig å være litt engstelig for å snakke til folk, men du kan be om tro og styrke til å være mer frimodig når det gjelder å åpne munnen for å forkynne det gjengitte evangelium" ([2004], 156-57). Dere heltidsmisjonærer, hvis dere ønsker å undervise mer, må dere snakke med flere mennesker hver dag. Dette har alltid vært det Herren har sendt ut misjonærer for å gjøre.

Herren kjenner oss. Han vet at vi har våre utfordringer. Jeg forstår at noen av dere kan føle at dere har tungt å bære, men jeg ber om at ingen av dere noen gang vil føle at det å strekke dere ut på normale, hyggelige måter for å dele evangeliet, er en byrde. Tvert imot, det er et privilegium! Det finnes ingen større glede i livet enn å arbeide ivrig i tjeneste for Herren.

Nøkkelen er at dere blir inspirert av Gud, at dere ber ham om veiledning og deretter går og gjør som Ånden tilskynder dere. Når medlemmer ser på arbeidet med å frelse sjeler som sitt ansvar alene, kan det være skremmende. Når de ser på det som en invitasjon til å følge Herren i å bringe sjeler til ham for å bli undervist av heltidsmisjonærene,

er det inspirerende, stimulerende og oppbyggende.

Vi ber ikke alle om å gjøre alt. Vi ber ganske enkelt alle medlemmer om å be, i visshet om at dersom hvert medlem, unge og gamle, vil strekke seg ut til bare "en" før jul, vil millioner føle vår Herre Jesu Kristi kjærlighet. For en fantastisk gave til Frelseren.

For seks uker siden fikk jeg brev fra en meget fremgangsrik medlemsmisjonær-familie, familien Munns i Florida. De skrev:

"Kjære eldste Ballard, 30 minutter etter den verdensospennende

sendingen om å fremskynde arbeidet, hadde vi et misjonærråd i familien.

Vi frydet oss over at våre tenåringsbarnebarn ønsket å delta. Det er med glede vi kan melde at siden vårt råds-møte, har vi utvidet familiens undervisningsgruppe med 200 prosent.

Barnebarn har tatt med seg venner til kirken, vi har gledet oss over nadverdsmøter med noen av våre mindre aktive venner, og noen av våre nye kontakter har forpliktet seg til å ta misjonærdiskusjonene. En av våre mindre aktive søstre har ikke bare kommet tilbake til Kirken, men har tatt med seg undersøkere.

Ingen har avslått invitasjonen til å ta misjonærdiskusjonene. For en spennende tid å være medlem av denne kirken" (personlig brev, 15. aug. 2013).

Følg Åndens tilskyndelser. Påkall Herren i mektig bønn. Engasjer dere i å gjøre det dere kan for å spre det store budskapet om gjengivelsen av Jesu Kristi evangelium.

Jeg siterer fra en annen fremgangsrik medlemsmisjonær, Clayton Christensen: "Hver gang dere i billedlig forstand tar noen i hånden og introduserer ham eller henne for Jesus Kristus, vil dere føle hvor dypt vår Frelser elsker dere og elsker vedkommende dere holder i hånden" (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* [2013], 1).

Gud velsigne dere, brødre og søstre, med å finne den store gleden som kommer av å oppleve mirakler på grunn av deres tro. Slik vi lærer i Moroni kapittel 7:

"Kristus har sagt: Hvis dere har tro på meg, skal dere ha kraft til å gjøre alt jeg anser for nødvendig...

...For det er ved tro mirakler blir utført, og det er ved tro engler viser seg og betjener menneskene. Derfor, ve menneskenes barn hvis disse ting har opphørt, for det er på grunn av vantro, og alt er forgyvet" (Moroni 7:33, 37).

Av egen erfaring kan jeg vitne om at Herren vil høre deres bønner, og dere vil få mange muligheter nå og i årene som kommer, til å presentere Jesu Kristi evangelium for vår himmelske Faders dyrebare barn. President Monson, vi har lyttet. Vi vil alle prøve å finne den ene. Jeg ber om at vi alle må oppleve den store gleden som kommer av misjonærtjeneste, i vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av **eldste L. Tom Perry**
i De tolv apostlers quorum

Læresetningene og prinsippene i trosartiklene

Hver trosartikkel tilfører unik verdi til vår forståelse av Jesu Kristi evangelium.

Da jeg fikk i oppdrag å tale på prestedømsmøtet under general-konferansen, tenkte jeg umiddelbart på en fantastisk Primær-lærer. Hennes store ønske var å forberede oss til å være verdige til å motta prestedømmet. Hun grillte oss på kravene som da fantes til oppflytting fra Primær – å lære navnene på medlemmene av De tolv apostlers quorum og trosartiklene utenat. Hun lovet oss også at hvis vi alle kunne fremsi de tretten trosartiklene utenat, kunne vi velge sted og dra på en utflukt som vår siste leksjon.

Vi bestemte oss for en spesiell plass vi likte å dra til i de steinete bakkene like ovenfor den første demningen ved inngangen til Logan Canyon i Nord-Utah. Det var en liten flat plass blant disse klippene som hadde et naturlig ildsted hvor man kunne steke pølser og grille marshmallows. Da vi valgte stedet, tok vi imidlertid lite hensyn til læreren vår, som var eldre og absolutt

ikke av den sportslige typen. Hvis vi hadde tenkt oss litt bedre om, ville det kanskje ha slått oss at hun ville ha problemer med å gjennomføre turen. Hennes løfte var imidlertid ufravikelig, og hun fulgte modig med oss.

Først gikk vi opp på den lille kollen. I vår tid var det ingen kraftledninger som hindret tilgangen. Med litt hjelp kom læreren vår seg opp bakken. Da vi kom over toppen, bar det nedover en steinete åskam til et sted vi kalte "Turtle Back".

Etter at vi hadde kommet frem, tok det læreren vår en liten stund å få igjen pusten. Da vi hadde tilberedt måltidet og satt oss ned for å spise, hadde hun kommet seg nok til å undervise vår siste leksjon. Hun fortalte oss hvor godt hun hadde likt å undervise oss i Primær de siste to årene. Hun roste oss for hvordan vi hadde mestret trosartiklene. Hun kunne si nummeret på en hvilken som helst av dem, og vi kunne fremsi

den for henne. Så sa hun at det å lære trosartiklene utenat ikke ville bety mer enn å kunne en masse ord, med mindre vi forsto læresetningene og prinsippene som finnes i dem. Hun oppfordret oss til å studere evangeliets lære i hver av trosartiklene. Hun forklarte at læren som finnes i trosartiklene, var delt inn i deler.

I. Guddommen og Kristi grunnleggende lære

Vi lærer av første trosartikkel at Guddommen er tre personer: Gud Faderen, Jesus Kristus og Den hellige ånd.

Den andre artikkelen lærer oss at vi er ansvarlige for våre egne handlinger på jorden.

Den tredje gir innsikt i Frelserens misjon for å frelse vår himmelske Faders barn.

Den fjerde lærer oss viktigheten av grunnleggende prinsipper og ordinanser.

Kraften i vår lærers ord har vært en kilde til inspirasjon for meg på grunn av den vekt hun la på å studere evangeliet. Skriftene leder oss til en sannhetsnorm som vi kan bedømme den kunnskapen vi får ved, om den er sann eller usann. Sann lære kommer fra Gud, kilden til og grunnlaget for alle sannheter. Læresetningene og prinsippene i den sanne lære finnes i vår Herre og Frelseres evangelium. Falsk lære kommer fra Satan, alle løgners far. Hans ønske er å fordreie og forandre åpenbarte sannheter. Han ønsker å lure oss slik at noen av oss vil gå oss vill på reisen tilbake til vårt himmelske hjem.

Skriftene lærer oss hvordan vi kan unngå falske læresetninger. For eksempel leser vi i Paulus brev til Timoteus:

“Hele Skriften er innåndet av Gud og nyttig til lærdom, til overbevisning, til rettledning, til opptuktelse i rettferdighet,

for at Guds menneske kan være fullkomment, satt i stand til all god gjerning” (2 Timoteus 3:16–17).

Denne læren er for Kirken som et batteri er for en mobiltelefon. Når du tar ut batteriet fra mobiltelefonen, blir den ubrukkelig. En kirke der sann lære ikke lenger undervises, er like ubrukelig. Den kan ikke lede oss tilbake til vår himmelske Fader og vårt evige hjem.

II. Prestedømmets organisasjon og orden

Når vi begynner å forstå Kristi grunnleggende lære, lærer den femte og sjette trosartikkel oss om prestedømmets organisasjon og orden. Under ledelse av Herren, organiserte Joseph Smith Frelserens kirke med prestedømmets myndighet – Guds kraft. Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er den samme organisasjon som Kristus organiserte mens han levde på jorden.

For en strålende dag det var for Joseph Smith og Oliver Cowdery i

mai 1829, da de gikk inn i skogen for å be angående læren om dåp til syndenes forlatelse som de hadde lest om mens de oversatte Mormons bok. Det var mange læresetninger om dåp som ble undervist av forskjellige kirker tidlig på 1800-tallet, og Joseph og Oliver visste at ikke alle kunne være sanne. De ønsket kunnskap om den riktige måten å døpe på, samt hvem som hadde myndighet til å døpe.

Som svar på deres bønner til Herren, viste en budbringer fra himmelen seg for dem, døperen Johannes. Han la hendene på hodet deres og overdro myndigheten til å døpe med disse ordene: “Til dere, mine medtjenere, overdrar jeg i Messias’ navn, Arons prestedømme” (L&p 13:1).

For en fantastisk dag i verdens historie! Prestedømmet ble gjengitt til jorden.

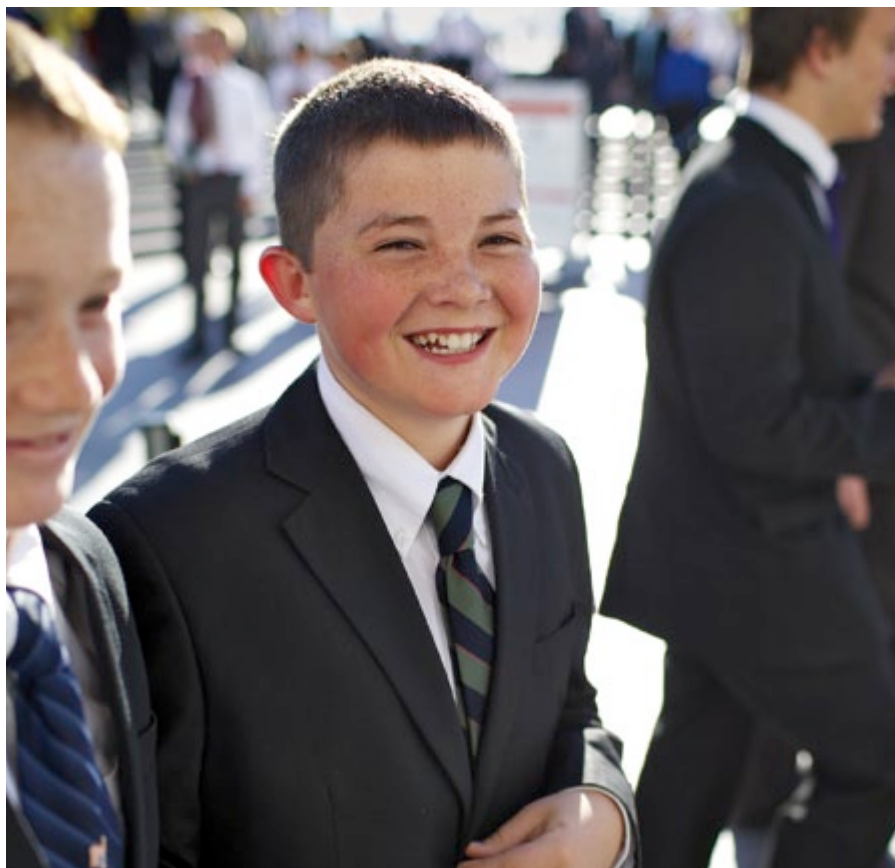
Når vi mottar prestedømmet, mottar vi myndighet til å handle i Guds

navn og lede på sannhetens og rettferdighetens vei. Denne myndigheten er en viktig kilde til rettferdig makt og innflytelse til fordel for Guds barn på jorden, og vil vare på den andre siden av sløret. Det var nødvendig at prestedømmet ble gjengitt før Jesu Kristi sanne kirke kunne organiseres. Dette er den grunnleggende lærdom vi lærer av femte og sjette trosartikkel.

III. Evige ressurser på en jordisk reise

De neste tre trosartiklene – syv, åtte og ni – skisserer tilgjengelige ressurser for å instruere oss på vår jordiske reise. Vi er gitt åndelige gaver til å veilede oss når vi følger Herrens læresetninger, og for å beskytte oss mot det onde. Skriftene er en annen veiviser. Hvis vi leser Guds ord omhyggelig, vil han åpenbare veien for oss tilbake til evig liv.

Den niende trosartikkel lærer oss at Gud har åpenbart, fortsatt åpenbarer

og i fremtiden kommer til å åpenbare mange store og viktige sannheter til sine profeter, seere og åpenbarere. Vi lærer at i tillegg til å lytte til Åndens milde, lave røst og lese i Skriftene, er våre ledere i Kirken en annen kilde til veiledning. De er utvalgt, kalt og beskikket til å velsigne oss ved sin undervisning.

IV. Medlemsmisjonærer

Den tiende, ellefte og tolvte trosartikkel instruerer oss om hvordan vi kan gjøre misjonærarbeid og forkynne evangeliet i en verden med mange nasjoner og forskjellige lover. Vi lærer om Israels innsamling som forberedelse til Frelserens annet komme. Vi lærer at menn og kvinner kan handle som de vil, og de kan enten godta eller forkaste Guds ord i henhold til sin egen samvittighet. Til slutt får vi vite at når vi sprer Jesu Kristi evangelium til jordens fire hjørner, må vi respektere myndighetene i hver nasjon vi kommer til. Vi tror virkelig at vi må adlyde, hedre og oppholde lovene i hvert land.

V. Egenskaper å strekke seg etter

Den trettende trosartikkel gir spesiell innsikt i hvordan vi skulle leve og oppføre oss. Den lyder: “Vi tror at vi må være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige, og at vi må gjøre godt mot alle mennesker. Vi kan i sannhet si at vi følger Paulus’ formaning – vi tror alt, vi håper alt, vi har tålt meget, og vi håper å bli i stand til å utholde alt. Vi trakter etter alt som er dydig, skjønt, prisverdig og godt.”

Vi skulle alle gjøre vårt beste for å utvikle disse egenskapene og leve som eksempler på dem. De sannheter vi lærer i trosartiklene, bygger på hverandre slik komponentene i en mobiltelefon gjensidig støtter hverandre. I likhet med den innviklede forsyningskjeden for komponenter til en mobiltelefon, forsyner trosartiklene oss med gjenopprettelsens viktigste læresetninger. Hver trosartikkel tilfører unik verdi til vår forståelse av Jesu Kristi evangelium.

Min Primær-lærer innpodet i meg en beslutning om å studere rikets læresetninger. Hun lærte meg å søke

dyp betydning i disse enkle trosartiklene. Hun lovet meg at hvis jeg ville investere i å lære disse hellige sannhetene, ville den kunnskapen jeg tilegnet meg, forandre livet mitt til det bedre, og jeg vitner om at den har det.

Etter lærerens fantastiske leksjon på fjellet i Logan Canyon, oppdaget vi at vi hadde vært der lengre enn planlagt. Kvelden nærmet seg slutten, og vi innså at vi hadde et problem.

Læreren hadde strevd med å komme frem til vårt spesielle sted, men tilbaketuren bød på en stor utfordring for oss. Dette bare understreket det dårlige valget av sted for utflukten. Oppstigningen var vanskelig for oss, men enda vanskeligere for en på hennes alder.

Mens vi strevde med å hjelpe henne opp bakken igjen, dukket to politimenn opp. Primær-presidenten hadde sendt dem ut for å finne oss, i frykt for at vi hadde gått oss vill. All dramatikken og lærdommene vi hadde fått, gjorde dette til en uforglemmelig opplevelse i mitt liv.

Dere unge menn – jeg oppfordrer dere til å bruke deres kloke hoder til å studere og lære trosartiklene og det de underviser oss. De er noen av de viktigste og absolutt mest konsise erklæringer om Kirkens lære. Hvis dere bruker dem som veiledning i deres studium av Jesu Kristi evangelium, vil dere finne ut at dere er beredt til å bære vitnesbyrd for verden om den gjengitte sannhet. Dere vil være i stand til å erklære på en enkel, direkte og dypsindig måte de sentrale trosoppfatninger dere holder av som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Jeg føyer mitt vitnesbyrd til sannheten i disse tretten trosartikler i vår Herre og Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av biskop Gérald Caussé
Førsterådgiver i Det presiderende biskopsråd

Dere er ikke lenger fremmede

I denne kirken, er det ingen fremmede eller utstøtte. Det er bare brødre og søstre.

De fleste av oss har på ett eller annet tidspunkt vært i en situasjon som var ny for oss, der vi følte oss fremmede og usikre. Dette skjedde med familien vår for ca fem år siden, etter at president Thomas S. Monson kalte meg som generalautoritet i Kirken. Dette kallet gjorde det nødvendig for familien å flytte fra det vakre stedet hvor vi hadde bodd i over 20 år. Min hustru og jeg husker fortsatt våre barns umiddelbare reaksjon da de fikk vite om endringen. Vår 16 år gamle sønn utbrøt: "Det er ikke noe problem i det hele tatt. Dere kan dra. Jeg blir her!"

Han besluttet imidlertid snart å bli med oss og tok trofast imot denne nye muligheten i sitt liv. Å bo i nye omgivelser i løpet av de siste årene har vist seg å være en hyggelig læringsopplevelse for familien vår, spesielt på grunn av de siste-dagers-helliges varme mottakelse og godhet. Når vi har bodd i forskjellige land, har vi begynt å forstå at fellesskapet blant Guds folk over hele verden er noe ekte og håndgripelig.

Mitt kall har ført meg til mange land og har gitt meg det utsøkte privilegium å presidere på mange møter. Når

jeg ser ut over forskjellige forsamlinger, ser jeg ofte medlemmer fra mange land, språk og kulturer. Et fantastisk aspekt ved vår evangelieutdeling er at den ikke er begrenset til et geografisk område eller en gruppe nasjoner. Den er verdensomspennende og universell. Den forbereder Guds Sønnns strålende tilbakekomst ved å samle hans "barn fra jordens fire hjørner".¹

Selv om Kirkens medlemmer vokser i mangfold, overgår vår hellige arv våre forskjeller. Som medlemmer av Kirken, blir vi tatt opp i Israels hus. Vi blir brødre og søstre, jevnbyrdige arvinger til den samme åndelige avstamning. Gud lovet Abraham at "så mange som tar imot dette evangelium, skal kalles etter [hans] navn og skal regnes til [hans] ætt, og de skal stå frem og velsigne [ham] som *sin* far."²

Et løfte er gitt alle som blir medlem av Kirken: "Så er dere da ikke lenger fremmede og utlendinger, men dere er de helliges medborgere og Guds husfolk."³

Ordet *fremmed* kommer av det latinske ordet *extraneus*, som betyr "ytre" eller "utenfra". Det betegner vanligvis en som er en "utenforstående" av forskjellige grunner, enten

det skyldes opprinnelse, kultur, oppfatninger eller religion. Som Jesu Kristi disipler som gjør vårt beste for å være i verden, men ikke av verden, føler vi oss noen ganger som utenforstående. Vi vet bedre enn mange at enkelte dører kan være stengt for dem som blir regnet som annerledes.

Gjennom tidene har Guds folk blitt befalt å ta vare på alle som er fremmede eller som kan bli sett på som annerledes. I oldtiden nøt en fremmed den samme gjestfrihet som en enke eller en foreldreløs. I likhet med dem, var den fremmede i en svært sårbar situasjon, og hans overlevelse var avhengig av beskyttelsen han fikk av lokalbefolkningen. Israels folk fikk presise instruksjoner om dette emnet: "Den fremmede som bor hos dere, skal regnes som en innfødt blant dere, og du skal elske ham som deg selv. For dere har selv vært fremmede i landet Egypt."⁴

Under sitt jordiske virke var Jesus et eksempel på en som gikk langt utover

Panama City, Panama

Santiago, Chile

den enkle forpliktelse til gjestfrihet og toleranse. De som ble ekskludert fra samfunnet, de som ble avvist og ansett for å være urene av de selvrettferdige, fikk hans medfølelse og respekt. De fikk en lik del av hans læresetninger og tjeneste.

For eksempel gikk Frelseren imot de etablerte skikker på sin tid ved å snakke til kvinnen i Samaria og be henne om litt vann. Han satte seg ned for å spise med tollere og skatteoppkrevdere. Han nølte ikke med å nærme seg den spedalske for å berøre ham og helbrede ham. Han beundret den romerske høvedsmannens tro, og sa til folkemengden: "Sannelig sier jeg dere: Ikke hos noen i Israel har jeg funnet så stor tro!"⁵

Jesus har bedt oss om å overholde den fullkomne kjærlighets lov, som er en universell og betingelsesløs gave. Han sa:

"Om dere nå elsker dem som elsker dere, hva lønn har dere da? Gjør ikke også tollerne det samme?"

Og om dere hilser bare på deres brødre, hva stort gjør dere da? Gjør ikke også tollerne det samme?"

Vær da fullkomne, likesom deres himmelske Far er fullkommen."⁶

I denne kirken er det ingen fremmede eller utstøtte. Det er bare brødre

og søstre. Kunnskapen om at vi har en evig Fader hjelper oss å være mer følsomme for det brorskap og søsterskap som skulle finnes blant alle menn og kvinner på jorden.

Et avsnitt fra romanen *Les misérables* belyser hvordan prestedømsbærere kan behandle dem som anses som fremmede. Jean Valjean hadde nettopp blitt løslatt fra fengsel. Utmattet etter en lang reise og i ferd med å dø av sult og tørst, kommer han til en liten by og søker et sted å finne mat og husly for natten. Når nyheten om hans ankomst sprer seg, stenger alle innbyggerne sine dører for ham. Ikke hotellet, ikke herberget, ikke engang fengselet ville invitere ham inn. Han blir avvist, drevet bort, forvist. Til slutt, helt tappet for styrke, faller han sammen ved inngangsdøren til byens biskop.

Den gode biskopen er fullstendig klar over Valjeans bakgrunn, men han inviterer landstrykeren inn i sitt hjem med disse medlidende ordene:

"Dette er ikke mitt hus, men Jesu Kristi hus. Denne døren spør ikke ham som kommer, om han har et navn, men om han har en sorg. Du lider, du er sulten og tørst. Du er velkommen... Hvorfor trenger jeg vel å vite navnet ditt? Dessuten, før du

fortalte meg [navnet ditt] hadde du ett som jeg kjente.'

[Valjean] åpnet øynene i forundring.

'Ja vel? Du visste hvem jeg var?'

'Ja,' svarte biskopen, 'du er min bror.'⁷

I denne Kirken eier vi ikke våre menigheter og våre quorumer. De tilhører Jesus Kristus. Alle som kommer inn i våre møtehus, skulle føle seg hjemme. Ansvar for å ønske alle velkommen, har økende betydning. Den verden vi lever i er inne i en periode med store omveltninger. På grunn av den økte tilgjengeligheten av transport, hastigheten på kommunikasjon og globaliseringen av økonomien, har jorden blitt en stor landsby der folk og nasjoner møtes, får kontakt og omgås som aldri før.

Disse store verdensomspennende endringene tjener den allmektige Guds hensikter. Innsamlingen av de utvalgte fra de fire verdenshjørner foregår ikke bare ved å sende misjonærer til fjerne land, men også ved at folk fra andre områder kommer til våre egne byer og nabolag. Mange blir, uten å vite det, ledet av Herren til steder der de kan høre evangeliet og komme inn i hans hjord.

Det er svært sannsynlig at den neste som blir omvendt til evangeliet i deres menighet, vil være en som ikke kommer fra deres vanlige krets av venner og bekjente. Dere kan merke dette ved hans eller hennes utseende, språk, påklledning eller hudfarge. Denne personen kan ha vokst opp i en annen religion, med en annen bakgrunn eller en annen livsstil.

Fellesskapsfremmende arbeid er et viktig prestedømsansvar. Quorum i Det aronske og Det melkisedekske prestedømme skulle samarbeide med søstrene under ledelse av biskopen for å sikre at alle ønskes velkommen

med kjærlighet og vennlighet. Hjemmelærere og besøkende lærerinner vil være årvåkne for å sikre at ingen blir glemt eller ignorert.

Vi må alle samarbeide om å bygge opp åndelig samhold i våre menigheter og grener. Et eksempel på fullkomment samhold fantes blant Guds folk etter at Kristus besøkte Amerika. Opptegnelsen forteller at det ikke var "lamanitter eller andre slags -itter, men de var alle ett, Kristi barn og arvinger til Guds rike".⁸

Samhold oppnås ikke ved å isolere medlemmer som virker å være annerledes eller svakere, og holde oss til dem som er som oss. Tvert imot oppnås samhold ved å ønske velkommen og tjene dem som er nye og har spesielle behov. Disse medlemmene er en velsignelse for Kirken og gir oss anledninger til å tjene vår neste og dermed rense vårt eget hjerte.

Så, mine brødre, det er deres plikt å strekke dere ut til alle som kommer til

deres kirkebygningers dør. Ønsk dem velkommen med takknemlighet og uten fordommer. Hvis noen dere ikke kjenner, kommer til et av deres møter, ta varmt imot dem og inviter dem til å sitte sammen med dere. Vær så snill å ta det første skrittet for å hjelpe dem å føle seg velkommen og elsket, istedenfor å vente til de kommer til dere.

Etter den første velkomsten, skulle dere overveie hvordan dere kan fortsette å hjelpe dem. Jeg hørte en gang om en menighet der to fantastiske søstre, etter at to døve søstre hadde blitt døpt, bestemte seg for å lære tegnspråk slik at de bedre kunne kommunisere med disse nye konvertittene. For et strålende eksempel på kjærlighet til andre brødre og søstre i evangeliet!

Jeg bærer vitnesbyrd om at ingen er fremmed for vår himmelske Fader. Det finnes ingen hvis sjel ikke er dyrebar for ham. Sammen med Peter, vitner jeg om at "Gud [gjør] ikke... forskjell

på folk, men blant hvert folk tar han imot dem som frykter ham og gjør rettferdighet".⁹

Jeg ber om at når Herren samler sine får på den siste dag, må han si til hver og en av oss: "Jeg var fremmed, og dere tok imot meg."

Da vil vi si til ham: "Når så vi deg fremmed og tok imot deg?"

Og han vil svare oss: "Sannelig sier jeg dere: Alt dere gjorde mot én av disse mine minste brødre, det gjorde dere mot meg."¹⁰

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Nephi 22:25.
2. Abraham 2:10; uthevelse tilføyd.
3. Efeserne 2:19.
4. 3 Mosebok 19:34.
5. Matteus 8:10; se også Matteus 8:2-3; Markus 1:40-42; 2:15; Johannes 4:7-9.
6. Matteus 5:46-48.
7. Victor Hugo, *Les misérables*, overs. Isabel F. Hapgood, 5 bind (1887), 1:73.
8. 4 Nephi 1:17.
9. Apostlenes gjerninger 10:34-35.
10. Matteus 25:35, 38, 40.

Av eldste Randy D. Funk
i De sytti

Kalt av Ham til å forkynne hans ord

Hvis dere er ydmyke og lydige og lytter til Åndens røst, vil dere finne stor glede i deres tjeneste som misjonærer.

Da jeg ble oppholdt som generalautoritet i april i fjor, var jeg misjonspresident i India. Jeg fikk selv se det en annen tidligere misjonspresident hadde fortalt meg: "Misjonærene i denne kirken er rett og slett fantastiske."¹

En av mange fremragende misjonærer som søster Funk og jeg virket sammen med, var eldste Pokhrel fra Nepal. Etter å ha vært medlem av Kirken i bare to år, ble han kalt til India Bangalore misjon, en engelsk-språklig misjon. Han ville sagt at han ikke var godt forberedt. Det var forståelig. Han hadde aldri sett en misjonær før han ble det selv, for ingen unge misjonærer virker i Nepal. Han leste ikke engelsk godt nok til å forstå instruksjonene som fulgte med hans kall. Da han kom til misjonæropplæringssenteret, hadde han istedenfor penbukser, hvite skjorter og slips, ifølge ham selv pakket "fem par dongeribukser, et par t-skjorter og en masse hårgelé."²

Selv etter at han fikk passende klær, sa han at han følte seg uskikket hver dag de første ukene. Han beskrev denne tiden av sin misjon: "Ikke bare var det vanskelig med

engelsk, men arbeidet var like krevende... På toppen av det hele var jeg sulten og trøtt og lenget hjem... Selv om omstendighetene var vanskelige, var jeg fast bestemt. Jeg følte meg svak og uskikket. I slike stunder ba jeg min himmelske Fader om hjelp. Uten unntak følte jeg meg trøstet hver gang jeg ba."³

Selv om misjonærarbeidet var nytt og krevende for eldste Pokhrel, virket han med stor tro og trofasthet, idet han søkte å forstå og følge det han lærte av Skriftene, *Forkynn mitt evangelium* og sine misjonsledere. Han ble en effektiv lærer i evangeliet – på engelsk – og en utmerket leder. Etter sin misjon og en periode i Nepal, vendte han tilbake til India for å fortsette sin utdanning. Siden januar har han vært grenspresident i New Delhi. På grunn av den reelle veksten han opplevde som misjonær, fortsetter han å bidra til Kirkens reelle vekst i India.

Hvordan ble en ung mann som aldri hadde sett en misjonær, en mann med så stor åndelig styrke? Hvordan vil dere motta åndelig kraft som misjonærer for å åpne døren, innboksen og hjertet til mennesker i misjonene hvor

dere vil tjene? Som vanlig er svarene å finne i Skriftene og de levende profeter og apostlers ord.

Da evangeliet første gang ble forkynt i England i juli 1837, åpenbarte Herren: "Og videre sier jeg dere at hvem som helst dere sender i mitt navn ved deres brødre, De tolv røst, som er tilbørlig anbefalt og bemyndiget av dere, skal ha kraft til å åpne mitt rikets dør for enhver nasjon hvor som helst dere sender dem."⁴

Uansett hvor dere blir sendt, uansett hvilken misjon dere blir tildelt, skal dere vite at et medlem av De tolv anbefalte den misjonen, og at dere blir kalt av Herrens profet. Dere blir kalt ved "profeti og ved håndspåleggelse".⁵

Herren ga så vilkårene for at dette løftet skal oppfylles. Han sa: "I den grad [som betyr at løftet vil bli oppfylt dersom] de [altså misjonærene som sendes ut] [1] ydmyker seg for meg og [2] forblir i mitt ord og [3] lytter til min Ånds røst."⁶

Herrens løfter er tydelige. For å få den åndelige kraften som trengs for å åpne døren til Guds rike i landet dere blir sendt til, må dere være ydmyke og lydige, og ha evnen til å høre og følge Ånden.

Disse tre egenskapene henger nøye sammen. Hvis du er ydmyk, vil du ønske å være lydige. Hvis du er lydige, vil du føle Ånden. Ånden er avgjørende, for som president Ezra Taft Benson sa: "Uten Ånden vil du aldri lykkes *uansett* hvilke talenter og evner du har."⁷

Som misjonspresident hendte det at jeg intervjuet misjonærer som strevde fordi de ennå ikke var helt rene. De levde ikke opp til sine åndelige muligheter. Uansett hvor hardt de arbeidet eller hvor mye godt de gjorde, var de ute av stand til å føle fred og nyte godt av Den hellige ånds veiledning før de hadde ydmyket seg, omvendt

seg fullstendig og tatt del i Frelserens barmhjertighet og nåde.

Herren ber sine tjenere om å være ydmyke, fordi prosessen med å bli åndelig helbredet begynner med et sønderknust hjerte. Tenk på det gode som kommer av knuste ting: Jordan blir knust for å plante hvete. Hvete blir knust for å bake brød. Brød blir brutt for å bli nadverdens symboler. Når en som er angrende, tar del i nadverden med et sønderknust hjerte og en angrende ånd, blir han eller hun helbredet.⁸ Når vi omvender oss og blir helbredet ved Jesu Kristi forsoning, har vi mye mer å tilby Frelseren når vi tjener ham. "Ja, kom til ham, ofre hele deres sjel som et offer til ham."⁹

Hvis dere er tynget av synd og trenger å omvende dere, vær så snill å gjør det umiddelbart. Når Frelseren helbredet de plagede, ba han dem ofte om å reise seg. Skriftene forteller at de gjorde det straks eller umiddelbart.¹⁰ For å bli helbredet for deres åndelige plager, må dere følge hans

oppfordring om å reise dere. Snakk med biskopen, grenspresidenten eller misjonspresidenten uten utsettelse, og begynn omvendelsesprosessen nå.

Forsoningens helbredende kraft vil bringe fred til sjelen og gjøre dere i stand til å føle Den hellige ånd. Frelserens offer er uendelig, men våre synder, selv om de er mange og alvorlige, kan telles og bekjennes, forsakes og tilgis. "Og hvor stor er ikke hans glede over den sjel som omvender seg!"¹¹

Dette løftet i Lære og pakter er mektig: "La alltid dine tanker være prydet med dyd, da skal du ha større frimodighet for Guds åsyn."¹² Når dere lever dydig, vil dere føle en fredelig trygghet med hensyn til deres stilling overfor Gud, og dere vil ha Åndens kraft med dere.¹³

Noen som er nyere medlemmer av Kirken eller som nylig har vendt tilbake til full aktivitet, sier kanskje: "Jeg er nå verdig og har et ønske om å tjene, men jeg vet ikke om jeg vet nok." I april lærte president Thomas S.

Monson oss: "Kunnskap om sannhet og svar på våre største spørsmål kommer til oss når vi er lydige mot Guds bud."¹⁴ Hvor betryggende det er å vite at vi kan få kunnskap ved å være lydige.

Andre kan føle at de har begrensede talenter, evner eller erfaring å tilby. Hvis dere har slike bekymringer, så husk det eldste Pokhrel opplevde. Forbered dere så godt dere kan, og vit at vår himmelske Fader vil foredle deres ydmyke og lydige innsats. Eldste Richard G. Scott ga dette oppmuntrende rådet: "Når vi adlyder Herrens bud og tjener hans barn uselvisk, er den naturlige konsekvens kraft fra Gud – kraft til å gjøre mer enn vi kan klare på egen hånd. Vår innsikt, våre talenter, våre evner utvides fordi vi mottar styrke og kraft fra Herren."¹⁵

Når dere stoler på Herren og hans godhet, vil Den allmektige Gud vel-signere sine barn gjennom dere.¹⁶ Eldste Hollings fra Nevada lærte dette tidlig i sin misjon. Dagen etter at han kom til

India, reiste han sammen med søster Funk og meg til Rajahmundry, hans første område. Den ettermiddagen dro eldste Hollings og eldste Ganaparam for å besøke et medlem av Kirken og hennes mor. Moren ønsket å lære om Kirken fordi hun hadde sett hvordan evangeliet hadde velsignet datteren. Søster Funk ble med dem så hun kunne bli kjent med flere. Ettersom leksjonen ville bli undervist på engelsk og moren bare snakket telugu, var en mann i grenen tilstede for å tolke det som ble undervist.

Eldste Hollings oppgave under sin aller første undervisningsavtale var å undervise om det første syn med profeten Josephs ord. På det punktet i leksjonen henvendte han seg til søster Funk og spurte: "Skal jeg si det ordrett?" fordi han visste det ville bli tolket.

Hun svarte: "Si det ordrett slik at Ånden kan vitne om det du sier."

Da denne nye misjonæren oppriktig underviste om det første syn med profetens ord, endret denne kjære søsterens ansiktsuttrykk seg. Hun fikk tårer i øynene. Da eldste Hollings var ferdig med dette strålende budskapet, og før det han sa kunne tolkes, spurte hun gjennom tårer på sitt morsmål: "Kan jeg bli døpt? Og vil du undervise sønnen min?"

Mine unge medtjenere, dører og hjerter åpnes daglig for evangeliets budskap – et budskap som bringer håp og fred og glede til Guds barn over hele verden. Hvis dere er ydmyke og lydige og lytter til Åndens røst, vil dere finne stor glede i deres tjeneste som misjonærer.¹⁷ For en fantastisk tid det er å være

misjonær – en tid da Herren frem-skynder sitt verk!

Jeg bærer vitnesbyrd om vår Frelser Jesus Kristus og hans "guddommelige befaling":¹⁸ "Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler."¹⁹ Dette er hans kirke. Han leder den gjennom levende profeter og apostler. I løpet av den neste timen vil Det første presidentskap undervise oss. Måtte vi ha "et årvåkent blikk"²⁰ i likhet med Mormon, slik at når kallet kommer, er vi verdige og i stand til å erklære med Åndens kraft: "Se, jeg er en disippel av Jesus Kristus, Guds Sønn. Jeg er blitt kalt av ham til å forkynne hans ord blant hans folk, så de kan ha evig liv."²¹ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Personlige samtaler med Dennis C. Brimhall, president for Kentucky Louisville misjon, 2005–8.
2. Ashish Pokhrel, "My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story" (upublisert personlig historie, sep. 2011).
3. Pokhrel, "My Name Is Ashish Pokhrel."
4. Lære og pakter 112:21.
5. 5. trosartikkel.
6. Lære og pakter 112:22.
7. Ezra Taft Benson, i *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 176.
8. Ideer hentet fra en tale holdt av Jeffrey R. Holland på stavskonferansen i Bountiful Utah nord stav, 8.-9. juni 2013.
9. Omni 1:26.
10. Se Markus 5:41–42; Johannes 5:8–9.
11. Lære og pakter 18:13.
12. Lære og pakter 121:45.
13. Se Lære og pakter 121:46.
14. Thomas S. Monson, "Lydighet gir velsignelser," *Liahona*, mai 2013, 89.
15. Richard G. Scott, "For fred i hjemmet," *Liahona*, mai 2013, 30.
16. Da han beskrev hva de mange nye misjonærene vil gjøre, sa eldste Russell M. Nelson: "De vil gjøre det misjonærer alltid har gjort. De vil forkynne evangeliet! De vil velsigne den allmektige Guds barn!" ("Bli med bølgen," *Liahona*, mai 2013, 45).
17. Se *Forkynn mitt evangelium*, v.
18. Thomas S. Monson, "Kom, alle I Guds menn," *Liahona*, mai 2013, 66.
19. Matteus 28:19.
20. Mormon 1:2.
21. 3 Nephi 5:13.

Av president Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det første presidentskap

Du kan klare det nå!

Så lenge vi er villige til å reise oss igjen og fortsette på veien... kan vi lære noe av å mislykkes, og bli bedre og lykkeligere.

Da jeg var ung, syntes det å falle og reise seg å være en og samme bevegelse. I årenes løp har jeg imidlertid kommet til den foruroligende konklusjon at fysikkens lover har endret seg – og ikke til min fordel.

For ikke lenge siden sto jeg på ski sammen med mitt 12 år gamle barnebarn. Vi koste oss sammen, da jeg traff et isete område og endte med å gjøre en strålende krasjlanding i en bratt skråning.

Jeg gjorde alt jeg kunne for å reise meg, men jeg klarte det ikke – jeg hadde falt og kom meg ikke opp.

Jeg følte meg bra fysisk, men egoet mitt hadde fått en smell. Jeg sørget for at hjelmen og brillene satt som de skulle, siden jeg foretrakk at andre skiløpere ikke gjenkjente meg. Jeg så for meg at jeg satt der hjelpeløs mens de elegant gled forbi, og muntert ropte: "Hei, bror Uchtdorf!"

Jeg begynte å lure på hva som skulle til for å redde meg. Det var da mitt barnebarn kom bort til meg. Jeg fortalte hva som hadde skjedd, men han virket ikke særlig interessert i min forklaring på hvorfor jeg ikke kunne komme meg opp. Han så meg inn i øynene, strakte seg etter hånden min og sa bestemt: "Opa, du kan klare det nå!"

Straks var jeg på beina.

Jeg rister fortsatt på hodet av dette. Det som hadde virket umulig bare et øyeblikk tidligere, ble umiddelbart virkelighet fordi en 12 år gammel gutt rakte ut hånden og sa: "Du kan klare det nå!" For meg var det en innsprøytning av tillit, entusiasme og styrke.

Brødre, det kan være stunder i vårt liv da det å reise seg og fortsette virker som mer enn vi kan klare. Den dagen i en snødekt skråning, lærte jeg noe. Selv når vi tror vi ikke kan reise oss, er det fortsatt håp. Noen ganger er alt vi trenger bare at noen ser oss inn i øynene, tar hånden vår og sier: "Du kan klare det nå!"

Tøffhet er selvbedrag

Vi tror kanskje at kvinner har lettere enn menn for å føle utilstrekkelighet og skuffelse – at disse følelsene påvirker dem mer enn oss. Jeg er ikke så sikker på at det stemmer. Menn opplever skyldfølelse, depresjon og nederlag. Vi kan late som om disse følelsene ikke plager oss, men det gjør de. Vi kan føle oss så tyngt av våre feil og mangler at vi begynner å tro at vi aldri vil lykkes. Vi kan til og med anta at fordi vi har falt før, er vi bestemt til å falle. En forfatter uttrykte det slik: "Vi står på, som båter mot strømmen, som ustanselig bringes tilbake til fortiden."¹

Jeg har sett menn med mange muligheter og velvilje fjerne seg fra det krevende arbeidet med å bygge Guds rike fordi de har sviktet en gang eller to. Dette var løfterike menn som kunne ha vært eksepsjonelle prestedømsbærere og Guds tjenere. Men fordi de snublet og ble motløse, trakk de seg fra sine prestedømsforpliktelser og engasjerte seg i andre, men mindre verdige bestrebelser.

Og dermed fortsetter de å leve i bare en skygge av det livet de kunne ha levd, uten å utnytte de muligheter som er deres fødselsrett. Som poeten beklaget, er disse blant de uheldige sjeler som "dør med det meste av musikken i seg".²

Ingen liker å mislykkes. Og vi liker iallfall ikke når andre – spesielt dem vi er glad i – ser oss mislykkes. Vi ønsker alle å bli respektert og verdsatt. Vi ønsker å være vinnere. Men vi dødelige blir ikke vinnere uten innsats og disiplin, eller uten å gjøre feil.

Brødre, vår fremtid avgjøres ikke av antall ganger vi snubler, men hvor mange ganger vi reiser oss, børster av oss støvet og fortsetter videre.

Bedrøvelse etter Guds sinn

Vi vet at dette jordelivet er en prøve. Men fordi vår himmelske Fader elsker oss med fullkommen kjærlighet, viser han oss hvor vi kan finne svarene. Han har gitt oss kartet som lar oss navigere gjennom ukjent terreng og de uventede prøvelser som vi alle møter. Profetenes ord er en del av dette kartet.

Når vi kommer bort – når vi faller eller avviker fra vår himmelske Faders vei – forteller profetenes ord hvordan vi kan reise oss og komme på rett spor igjen.

Av alle prinsipper som profeter har forkynt gjennom århundrene, er ett som har blitt understreket om og om

igjen, det håpefulle og hjertevarmende budskapet om at menneskene kan omvende seg, endre kurs og komme tilbake på disippelens sanne vei.

Det betyr ikke at vi skulle være tilfreds med våre svakheter, feil eller synder. Det er imidlertid en viktig forskjell mellom sorg over synd som fører til omvendelse, og sorg som fører til fortvilelse.

Apostelen Paulus sa at “*bedrøvelsen etter Guds sinn* virker omvendelse til frelse ... Men *verdens bedrøvelse* virker død”.³ *Bedrøvelse etter Guds sinn* inspirerer til forandring og håp ved Jesu Kristi forsoning. *Verdslig sorg* river oss ned, slukker håp og overtaler oss til å gi etter for ytterligere fristelse.

Bedrøvelse etter Guds sinn fører til omvendelse⁴ og forandring i hjertet.⁵ Den får oss til å hate synd og elske det gode.⁶ Den oppmuntrer oss til å reise oss og vandre i lyset av Kristi kjærlighet. Sann omvendelse handler om forandring, ikke tortur eller pine. Ja, inderlig anger og ekte samvittighetsnag for ulydighet er ofte smertefulle og svært viktige trinn i den hellige omvendelsesprosessen. Men når skyldfølelse fører til selvforakt eller hindrer oss i å reise oss, hindrer den vår omvendelse istedenfor å fremme den.

Brødre, det finnes en bedre måte. La oss reise oss og bli Guds menn. Vi har en mester, en Frelser, som gikk gjennom dødsskyggens dal for oss. Han ga seg selv som løsepenge for våre synder. Ingen har noensinne hatt større kjærlighet enn denne – Jesus Kristus, Lammet uten lyte. Han la seg frivillig på offeralteret og betalte prisen for våre synder “til siste skilling”.⁷ Han påtok seg vår lidelse. Han la våre byrder, vår skyld på sine skuldre. Mine kjære venner, når vi bestemmer oss for å komme til ham, når vi påtar oss hans navn og tappert følger disippelens vei, er vi på grunn av forsoningen lovet ikke bare lykke og “fred i denne verden”, men også “evig liv i den kommende verden”.⁸

Når vi gjør feil, når vi synder og faller, la oss tenke på hva det vil si å virkelig omvende seg. Det betyr å vende vårt hjerte og vår vilje til Gud og forsake synd. Sann, oppriktig omvendelse bringer med seg den himmelske forsikring om at “vi kan klare det nå”.

Hvem er du?

En av Satans metoder for å hindre oss i å komme videre, er å forvirre oss med hensyn til hvem vi egentlig er og hva vi egentlig ønsker.

Vi ønsker å tilbringe tid med våre barn, men vi ønsker også å drive med våre mandige hobbyer. Vi ønsker å gå ned i vekt, men vi ønsker også å nyte maten vi har lyst på. Vi ønsker å bli Kristus-lik, men vi ønsker også å si hva vi mener til fyren som hindrer oss i trafikken.

Satans mål er å få oss til å bytte bort de uvurderlige perler av sann lykke og evige verdier mot et falskt plastsmykke som bare er en illusjon og en etterligging av ekte lykke og glede.

En annen metode motstanderen bruker for å ta motet fra oss med tanke på å reise oss, er å få oss til å se på budene som noe som har blitt påtvunget oss. Jeg antar at det ligger i menneskets natur å motsette seg alt som ikke synes å være vår egen idé i utgangspunktet.

Hvis vi ser på sunn mat og mosjon bare som noe legen forventer av oss, vil vi sannsynligvis mislykkes. Hvis vi ser på disse valgene ut fra den vi er, og den vi ønsker å bli, har vi større sjanse til å stå løpet ut og lykkes.

Hvis vi bare ser på hjemmelærerarbeidet som stavsprestens mål, er det kanskje ikke like viktig for oss. Hvis vi ser det som vårt mål – noe vi ønsker å gjøre for å bli mer lik Kristus og tjene andre – vil vi ikke bare

oppfylle det vi har forpliktet oss til, men også gjøre det på en måte som virkelig velsigner familiene vi besøker, i tillegg til vår egen.

Ofte er det vi som blir hjulpet opp av venner eller familie. Men hvis vi ser rundt oss med årvåkne øyne og med et omsorgsfullt hjerte, vil vi gjenkjenne de mulighetene Herren gir oss til å hjelpe andre å reise seg og bevege seg mot sitt sanne potensial. Skriftene forteller oss: "Det dere gjør, gjør det av hjertet, som for Herren og ikke for mennesker."⁹

Det er en stor kilde til åndelig kraft å leve livet med integritet og rettskaffenhet, og ha blikket festet på hvor vi ønsker å være i evigheten. Selv om vi bare kan se dette guddommelige målet med troens øye, vil det hjelpe oss å stå løpet ut.

Når vår oppmerksomhet stort sett er rettet mot vår daglige fremgang eller våre feiltrinn, kan vi gå oss vill og falle. Å holde blikket festet på høyere mål vil hjelpe oss å bli bedre sønner og brødre, snillere fedre og mer kjærlige ektemenn.

Selv de som styrer mot guddommelige mål, kan snuble fra tid til annen, men de vil ikke bli beseiret. De setter sin lit til Guds løfter. De vil reise seg igjen med et klart håp på en rettfærdig Gud og det inspirerende bildet av en strålende fremtid. De vet at de kan klare det nå.

Du kan klare det nå

Enhver, ung eller gammel, har hatt sin egen personlige erfaring med å falle. Å falle er det vi dødelige gjør. Men så lenge vi er villige til å reise oss igjen og fortsette på veien mot de åndelige mål Gud har gitt oss, kan vi lære noe av å mislykkes, og bli bedre og lykkeligere på grunn av det.

Mine kjære brødre, mine kjære venner, det vil være stunder da dere

tror at dere ikke klarer å fortsette. Stol på Frelseren og hans kjærlighet. Med tro på den Herre Jesus Kristus og det gjengitte evangeliums kraft og håp, vil dere klare å gå rakrygget og fortsette.

Brødre, vi er glad i dere. Vi ber for dere. Jeg skulle ønske dere kunne høre president Monson be for dere. Enten dere er en ung far, en eldre prestedømsbærer eller en nylig ordinert diakon, er vi oppmerksom på dere. Herren er oppmerksom på dere!

Vi vet at veien til tider vil være vanskelig for dere. Men jeg gir dere dette løftet i Herrens navn: Reis dere og følg i vår Frelser og Forløseres fotspor, så vil dere én dag se tilbake og bli fylt med evig takknemlighet for at dere valgte å stole på forsoningen og dens kraft til å løfte dere opp og gi dere styrke.

Mine kjære venner og brødre, uansett hvor mange ganger dere har glidd eller falt, reis dere! Dere har en strålende fremtid! Stå rakrygget og vandre i lyset av Jesu Kristi gjengitte evangelium! Dere er sterkere enn dere tror. Dere klarer mer enn dere kan forestille dere. Dere kan klare det nå! Dette er mitt vitnesbyrd i vår Mester og Forløser Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby* (1925), 180.
2. "The Voiceless," i *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes* (1908), 99.
3. 2 Korinterbrev 7:10; uthevelse tilføyd.
4. Se Apostlenes gjerninger 3:19.
5. Se Esekiel 36:26; 2 Korinterbrev 5:17; Mosiah 3:19.
6. Se Mosiah 5:2.
7. Matteus 5:26.
8. Lære og pakter 59:23.
9. Kolosserne 3:23.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Forbind sårene deres

Jeg ber om at vi må forberede oss til å yte den prestedømsstjeneste Herren måtte sette frem for oss på vår jordiske reise.

Vi er alle velsignet med ansvar for andre. Å bære Guds prestedømme er å bli holdt ansvarlig av Gud for hans barns evige liv. Dette er reelt, det er fantastisk, og til tider kan det føles overveldende.

Det finnes eldstenes quorumpresidenter som hører på i kveld, som vet hva jeg mener. Her er noe som skjedde med en av dere. Det har sannsynligvis skjedd med mange av dere – og mer enn én gang. Detaljene kan variere, men situasjonen er den samme.

En eldste du ikke kjenner så godt, ba deg om hjelp. Han hadde nettopp funnet ut at han måtte flytte sin hustru og lille sønn fra leiligheten der de har bodd, til en annen i nærheten, i dag.

Han og hans hustru hadde allerede spurt en venn om de kunne låne en lastebil for dagen til å flytte sin husstand og sine personlige eiendeler. Vennen lånte dem lastebilen. Den unge faren begynte å laste alt de eide inn i lastebilen, men i løpet av de første minuttene skadet han ryggen. Vennen som lånte dem lastebilen, var for opptatt til å hjelpe. Den unge faren var fortvilet. Han tenkte på deg, på sin eldstenes quorumpresident.

Da han ba om hjelp, var det allerede tidlig ettermiddag. Samme

kveld var det møte i Kirken. Du hadde allerede lovet å hjelpe din hustru med huslige prosjekter den dagen. Barna hadde bedt deg om å gjøre noe sammen med dem, men du hadde ikke kommet så langt ennå.

Du visste også at medlemmene av quorumet, særlig de mest trofaste, de du vanligvis ber om hjelp, trolig var i samme tidsklemme som deg.

Herren visste at du ville få slike dager da han kalte deg til denne stillingen, så han ga deg en historie til å oppmuntre deg. Det er en lignelse for overbelastede prestedømsbærere. Vi kaller den noen ganger historien om den barmhjertige samaritan. Men det er egentlig historien for en flott prestedømsbærer i disse vanskelige siste dager.

Historien passer perfekt for den overanstrengte prestedømsstjener. Bare husk at du er samaritanen og ikke presten eller levitten som gikk forbi den skadede mannen.

Du har kanskje ikke tenkt på denne historien når du har opplevd slike utfordringer. Men jeg ber om at du vil det når slike dager kommer igjen, noe de sikkert vil.

Vi blir ikke fortalt i Skriftene hvorfor samaritanen reiste på veien fra Jerusalem til Jeriko. Det er ikke

sannsynlig at han tok seg en hyggelig tur alene, siden han må ha visst at ranere ventet på den uforsiktige. Han var på en viktig reise, og slik det var vanlig, hadde han med seg et lastedyr samt olje og vin.

Med Herrens ord stoppet samaritanen da han så den skadede mannen, fordi han hadde “inderlig medynk” med ham.

Men i tillegg til å føle medynk, handlet han. Husk alltid detaljene i beretningen:

“Han gikk bort til ham og forbandt sårene hans og helte olje og vin i dem. Og han løftet ham opp på sitt eget dyr og førte ham til et herberge og pleiet ham.

Neste dag tok han frem to denarer, ga dem til verten og sa: Plei ham! Og hva mer du måtte legge ut, det skal jeg betale deg igjen når jeg kommer tilbake.”¹

Du og de prestedømsbærere du er kalt til å lede, kan være sikre på minst tre ting. For det første vil Herren gi deg den medfølelse han føler for de nødlidende, hvis du ber om det. For det annet vil han sørge for andre, som verten, som vil stå sammen med deg i din tjeneste. Og for det tredje vil Herren, i likhet med den barmhjertige samaritan, mer enn gjengjelde alle som deltar i å hjelpe de trengende.

Dere quorumpresidenter har trolig handlet på disse forsikringene mer enn én gang. Dere ba andre med Herrens prestedømme om hjelp, med tillit til at de ville reagere med medfølelse. Dere var ikke redde for å spørre dem som har reagert oftest før, fordi dere visste at de lett føler medlidenhet. Dere spurte dem i visshet om at de tidligere har følt Herrens gavmildhet når de valgte å hjelpe. Dere spurte noen som allerede var tungt belastet, vel vitende om at jo større

offer, jo større kompensasjon vil de motta fra Herren. De som har hjulpet før, har følt Frelserens overveldende takknemlighet.

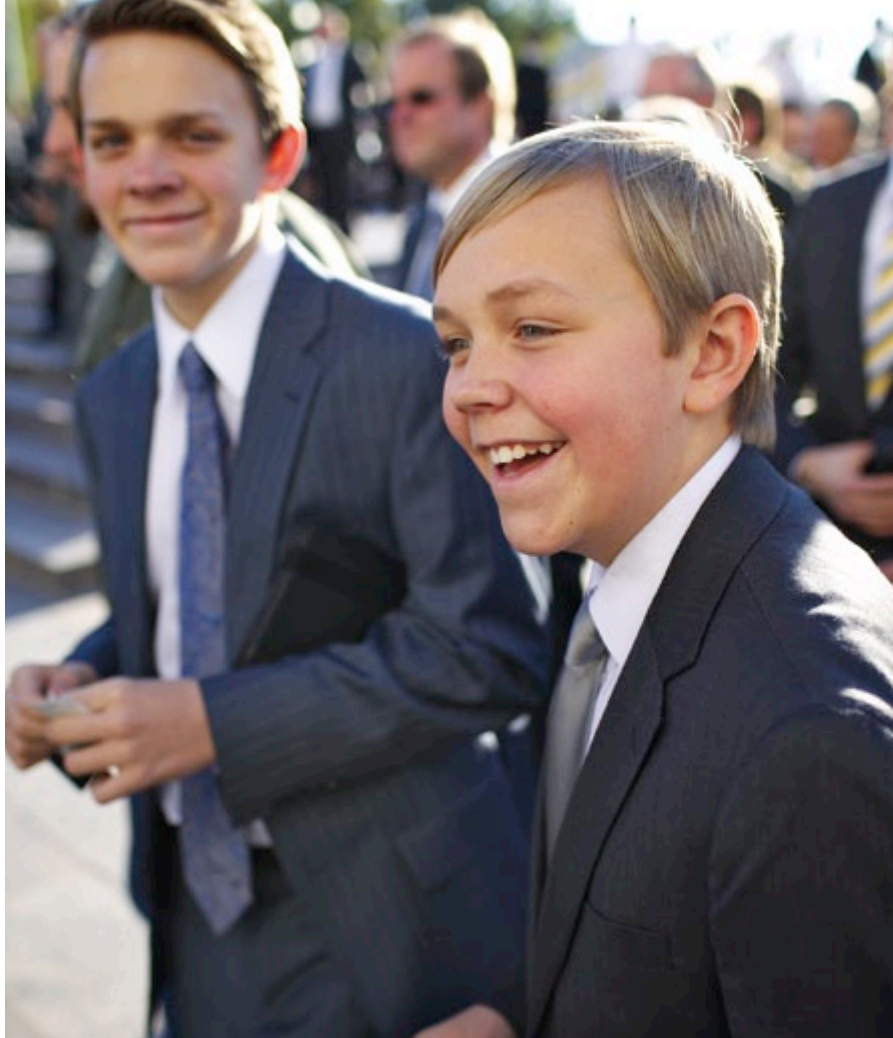
Dere kan godt ha blitt inspirert til ikke å be noen hjelpe til med å laste og deretter losse den lastebilen. Som leder, kjenner dere quorumsmedlemmene og deres familier godt. Herren kjenner dem fullkomment.

Han vet hvem sin hustru som var nær bristepunktet fordi hennes mann ikke kunne finne tid til å gjøre det hun trengte å få gjort for å ivareta sine behov. Han vet hvilke barn som ville bli velsignet ved å se sin far dra atter en gang for å hjelpe andre, eller om barna trengte følelsen av at de betyr nok for sin far til at han ville tilbringe tid med dem den dagen. Men han vet også hvem som trenger invitasjonen til å tjene, men kanskje ikke synes å være en sannsynlig eller villig kandidat.

Dere kan ikke kjenne alle quorumsmedlemmene fullkomment, men det gjør Gud. Slik dere har gjort så mange ganger, ba dere om å få vite hvem dere skulle be om hjelp til å tjene andre. Herren vet hvem som vil bli velsignet ved å bli spurt om å hjelpe, og hvis familie vil bli velsignet ved ikke å bli spurt. Dette er den åpenbaring dere kan forvente å få når dere leder i prestedømmet.

Jeg så det skje da jeg var en ung mann. Jeg var førsteassistent i et prestenes quorum. Biskopen ringte meg hjemme en dag. Han sa at han ville ha meg med for å besøke en enke i stor nød. Han sa at han trengte meg.

Mens jeg ventet på at han skulle hente meg, ble jeg grepet av angst. Jeg visste at biskopen hadde sterke og kloke rådgivere. Den ene var en kjent dommer. Den andre drev et stort firma, og ble senere generalautoritet. Biskopen skulle selv bli

generalautoritet en dag. Hvorfor sa biskopen til en uerfaren prest: "Jeg trenger din hjelp"?

Jeg vet bedre nå hva han kunne ha sagt til meg: "Herren trenger å velsigne deg." Hjemme hos enken så jeg ham, til min forbauselse, fortelle kvinnen at hun ikke kunne få hjelp fra Kirken før hun fylte ut budsjett-skjemaet han hadde gitt henne tidligere. På vei hjem, da han så hvor sjokkert jeg var, lo han av min forbauselse og sa: "Hal, når hun får kontroll over utgiftene, vil hun være i stand til å hjelpe andre."

Ved en annen anledning tok biskopen meg med hjem til alkoholisererte foreldre som sendte to forskremte små jenter for å møte oss ved døren. Da han hadde snakket med de to små jentene, snudde vi oss vekk, og han sa til meg: "Vi kan ikke endre tragedien i livet deres ennå, men de kan føle at Herren elsker dem."

En annen kveld tok han meg med hjem til en mann som ikke hadde

kommet til kirken på mange år. Biskopen fortalte ham hvor glad han var i ham og hvor mye menigheten trengte ham. Det syntes ikke å ha særlig innvirkning på mannen. Men den gangen, og hver gang biskopen tok meg med, hadde det stor innvirkning på meg.

Det er umulig for meg å finne ut om biskopen ba for å få vite hvilken prest som ville bli velsignet ved å bli med ham på disse besøkene. Han kunne godt ha tatt meg seg andre prester mange ganger. Men Herren visste at jeg en dag ville være biskop og invitere dem hvis tro hadde blitt kald, til å komme tilbake til evangeliets varme. Herren visste at jeg en dag ville få prestedømsansvar for hundrevis og kanskje tusenvis av vår himmelske Faders barn som hadde store timelige behov.

Dere unge menn kan ikke vite hvilken prestedømsstjeneste Herren forbereder dere til å yte. Men desto større utfordring for enhver prestedømsbærer er det å gi åndelig hjelp. Vi har alle

dette ansvaret. Det følger med å være medlem av et quorum. Det følger med å være medlem av en familie. Hvis troen til noen i deres quorum eller deres familie blir angrepet av Satan, vil dere føle medlidenhet. I likhet med den tjeneste og barmhjertighet som ble vist samaritanen, vil også dere gi dem helbredende balsam for deres sår i nødens stund.

I deres tjeneste som heltidsmisjonær, vil dere gå til tusenvis av mennesker i stor åndelig nød. Før dere underviser dem, vil mange ikke engang vite at de har åndelige sår som, ubehandlet, vil bringe endeløs elendighet. Dere vil gå i Herrens ærend for å redde dem. Bare Herren kan forbinde deres åndelige sår når de tar imot ordnansene som fører til evig liv.

Som quorumsmedlem, som hjemmelærer og som misjonær, kan dere ikke hjelpe folk å reparere åndelig skade med mindre deres egen tro er

levende. Det betyr langt mer enn å lese regelmessig i Skriftene og be for dem. Bønnen i øyeblikket og raske blikk i Skriftene er ikke forberedelse nok. Den trygge forvisning som dere vil trenge, kommer med dette rådet fra kapittel 84 i Lære og pakter: "Vær heller ikke bekymret på forhånd for hva dere skal si, men samle til enhver tid livets ord i deres sinn, og det skal bli gitt dere i samme stund den del som skal bli tildelt enhver."²

Dette løftet kan bare gjøres krav på dersom vi "samler" livets ord, og gjør det kontinuerlig. Samle-delen av dette skriftstedet har for meg vært et spørsmål om å føle noe for ordene. For eksempel, når jeg har gått for å prøve å hjelpe noen som vaklet i sin tro på profeten Joseph Smiths guddommelige kall, kommer følelsene tilbake til meg.

Det er ikke bare ordene fra Mormons bok. Det er en følelse av visshet om sannheten som kommer

hver gang jeg leser bare noen linjer fra Mormons bok. Jeg kan ikke love at den vil komme til enhver som er smittet med tvil angående profeten Joseph eller Mormons bok. Men jeg vet at Joseph Smith er gjenopprettelsens profet. Jeg vet at Mormons bok er Guds ord, fordi jeg har samlet dens ord i mitt sinn.

Jeg vet av erfaring at dere kan få forsikring om sannheten fra Ånden, fordi den har kommet til meg. Dere og jeg må ha denne vissheten før Herren lar oss møte en reisende vi er glad i, som har blitt såret av sannhetens fiender.

Det er en annen forberedelse vi må gjøre. Det er en menneskelig egenskap å bli herdet med hensyn til andres smerter. Det er en av grunnene til at Frelseren anstremte seg slik for å fortelle om sin forsoning og om at han påtok seg smertene og sorgene til alle vår himmelske Faders

barn, så han kunne vite hvordan han kunne hjelpe dem.

Selv de beste av vår himmelske Faders jordiske prestedømsbærere når ikke lett dette nivået av medfølelse. Vår menneskelige tendens er å være utålmodige med den som ikke kan se sannheten like tydelig som oss. Vi må passe på at vår utålmodighet ikke tolkes som fordømmelse eller avvisning.

Når vi forbereder oss til å hjelpe andre for Herren som hans prestedømsstjenere, er det et skriftsted som kan veilede oss. Det inneholder en gave vi trenger på vår reise, uansett hvor Herren vil sende oss. Den barmhjertige samaritan hadde denne gaven. Vi vil trenge den, og Herren har fortalt oss hvordan vi kan finne den:

“Derfor, mine elskede brødre, hvis dere ikke har kjærlighet, er dere intet, for kjærligheten svikter aldri. Derfor, hold fast ved kjærligheten som er det største av alt, for alle ting skal svikte.

Men kjærligheten er Kristi rene kjærlighet, og den varer evig, og den som er i besittelse av den på den siste dag, ham skal det bli vel med.

Derfor, mine elskede brødre, be til Faderen med all hjertets iver om å bli fylt med denne kjærlighet som han har skjenket alle som er sanne etterfølgere av hans Sønn Jesus Kristus, så dere kan bli Guds sønner, så vi, når han viser seg, skal være lik ham, for vi skal se ham som han er, så vi kan ha dette håp, så vi kan bli rensset likesom han er ren.”³

Jeg ber om at vi må forberede oss til å yte den prestedømsstjeneste Herren måtte sette frem for oss på vår jordiske reise. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Lukas 10:33–35.
2. Lære og pakter 84:85.
3. Moroni 7:46–48.

Av president Thomas S. Monson

Sanne hyrder

Hjemmelærerarbeidet besvarer mange bønner og lar oss se forvandlinger som kan finne sted i menneskers liv.

I kveld er de som bærer Guds prestedømme, forsamlet i Konferansesenteret i Salt Lake City og på steder fjernt og nær. Dere er virkelig “et kongelig presteskap” og “en utvalgt ætt”, slik apostelen Peter erklærte.¹ Det er en ære å ha privilegiet å tale til dere.

I min oppvekst kjørte familien min hver sommer til Provo Canyon, ca 70 km syd og litt øst for Salt Lake City, der vi oppholdt oss på familiens hytte i flere uker. Vi gutter var alltid ivrige etter å komme oss til fiskeelven eller dammen, og vi prøvde å presse bilen til å kjøre litt fortere. Den gangen kjørte far en Oldsmobile 1928-modell. Hvis han kjørte over 55 km i timen, pleide mor å si: “Ta det med ro! Ta det med ro!” Jeg sa: “Klampen i bann, pappa! Kjør på!”

Pappa kjørte i ca 55 km i timen hele veien opp til Provo Canyon, eller til vi kom rundt en sving og måtte stoppe for en flokk med sauer. Vi så på mens hundrevis av sauer gikk på rekke forbi oss, tilsynelatende uten gjeter, men med noen hunder som bjeffet i hælene på dem. Helt bakerst kunne vi se sauegjeteren på hesten sin – uten bissel, men med grime. Innimellom satt han sammensunket i salen og halvsov, siden hesten visste veien, og de bjeffende hundene gjorde jobben.

Sammenlign dette med noe jeg så i München i Tyskland for mange år siden. Det var en søndag morgen, og vi var på vei til en misjonærkonferanse. Da jeg kikket ut av vinduet på misjonspresidentens bil, så jeg en gjeter med en stav i hånden, som ledet sauene. De fulgte ham hvor han enn gikk. Hvis han svingte til venstre, fulgte de ham til venstre. Hvis han svingte til høyre, fulgte de ham i den retningen. Jeg gjorde sammenligningen mellom den sanne hyrde som ledet sine sauer og gjeteren som red makelig bak sauene sine.

Jesus sa: “Jeg er den gode hyrde. Jeg kjenner mine får.”² Han gir oss det fullkomne eksempel på hva en sann hyrde skulle være.

Brødre, som Guds prestedømme har vi et gjeteransvar. Herrens visdom har gitt oss retningslinjer som kan hjelpe oss å være hyrder for Kirkens familier, hvor vi kan tjene, undervise og vitne for dem. Dette kalles hjemmeundervisning, og det er dette jeg ønsker å tale om i kveld.

Biskopen i hver menighet i Kirken fører tilsyn med hvilke prestedømsbærere som utpekes som hjemmelærere, for å besøke medlemmenes hjem hver måned. De går to og to. Der det er mulig, ledsager en ung mann som er prest eller lærer i Det aronske

prestedomme, en voksen med Det melkisedekske prestedomme. Når de kommer inn i hjemmene til dem de er ansvarlige for, skulle bæreren av Det aronske prestedomme ta del i undervisningen som finner sted. Et slikt oppdrag vil bidra til å forberede disse unge mennene til å reise på misjon, så vel som til et helt liv i prestedomstjeneste.

Hjemmelærerprogrammet er et svar på nyere åpenbaring, som gir dem som er ordinert til prestedommet, i oppdrag "å undervise, forklare, formane, døpe... og å besøke hvert enkelt medlems hjem og formane dem til å be høyt og i lønndom og ivareta alle plikter overfor familien, [og] våke over kirken, være til hjelp for medlemmene og styrke dem, og

se til at det ikke er noen ugudelighet i kirken, ei heller hårdhet mot hverandre, ei heller løgn og baktalelse eller ond tale".³

President David O. McKay formante: "Hjemmeundervisningen er en av de mest maktpåliggende og givende anledninger vi har til å bygge opp og inspirere, til å gi råd og veiledning til vår Faders barn... Det er en guddommelig tjeneste, et guddommelig kall. Som hjemmelærere er vi forpliktet til å bringe [Ånden] inn i hvert enkelt hjem og hjerte. Å elske arbeidet og gjøre vårt beste vil bringe grenseløs fred, glede og tilfredshet til en edelmodig, trofast lærer for Guds barn."⁴

I Mormons bok leser vi at Alma innviet "alle deres prester og alle deres lærere, og ingen ble innviet uten at de var rettferdige menn.

Derfor våket de over sitt folk og livnærte dem med det som har med rettferdighet å gjøre."⁵

Når vi utfører våre oppgaver som hjemmelærere, gjør vi lurt i å lære og forstå utfordringene til medlemmene av hver familie, slik at vi kan være effektive til å undervise og gi nødvendig hjelp.

Et hjemmelærerbesøk vil også mer sannsynlig være vellykket hvis det gjøres avtale på forhånd. For å illustrere dette poenget, vil jeg fortelle om noe jeg opplevde for noen år siden. Den gangen besto Misjonærprogrammets utøvende komité av Spencer W. Kimball, Gordon B. Hinckley og Thomas S. Monson. En kveld var bror og søster Hinckley vertskap for en middag i sitt hjem for komiteens medlemmer og våre hustruer. Vi hadde nettopp avsluttet et nydelig måltid da det banket på døren. President Hinckley åpnet døren, og en av hans hjemmelærere sto der. Hjemmelæreren sa: "Jeg vet

at jeg ikke hadde en avtale om å komme, og jeg har ikke med meg ledsageren min, men jeg følte jeg skulle komme i kveld. Jeg visste ikke at dere hadde gjester."

President Hinckley inviterte vennlig hjemmelæreren inn for å undervise tre apostler og våre hustruer om vår plikt som medlemmer. Litt nervøst gjorde hjemmelæreren sitt beste. President Hinckley takket ham for at han kom, og deretter skyndte han seg av sted.

Jeg skal nevne et eksempel til på feil måte å gjøre hjemmelærerarbeidet på. President Marion G. Romney, som var rådgiver i Det første presidentskap for noen år siden, pleide å fortelle om sin hjemmelærer som en gang kom hjem til familien Romney en kald vinterkveld. Han holdt hatten i hånden og beveget seg nervøst da han ble invitert til å sitte ned og gi sitt budskap. Han ble stående og sa: "Vel, du skjønner, bror Romney, det er kaldt ute, og jeg lot bilen stå med motoren i gang så den ikke skulle stoppe. Jeg kom bare så jeg kunne fortelle biskopen at jeg hadde gjort mine besøk."⁶

Etter å ha fortalt om president Romneys erfaring på et møte for prestedomsbærere, sa president Ezra Taft Benson: "Vi kan gjøre bedre enn som så, brødre – mye bedre!"⁷ Jeg er enig.

Hjemmelærerarbeidet er mer enn et mekanisk besøk en gang i måneden. Det er vårt ansvar å undervise, inspirere, motivere, og når vi besøker dem som ikke er aktive, bringe Guds sønner og døtre til aktivitet og til slutt til opphøyelse.

Som hjelp i våre anstrengelser, formidler jeg dette kloke råd som sikkert gjelder for hjemmelærere. Det kommer fra Abraham Lincoln, som sa: "Hvis du vil vinne en mann for din sak, må du først overbevise ham om at du er hans oppriktige venn."⁸

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Amnerådgiver

DE TOLV APOSTLERS QUORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

DE SYTTIS PRESIDENTSKAP

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

DE SYTTIS FØRSTE QUORUM

(i alfabetisk rækkefølge)

Marcos A. Adlakonis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amador

Ion S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shyne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Condrige

Claudio R. M. Costa

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

Edward Dube

Kevin R. Durcan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David L. Evans

Enrique R. Faballo

Eduardo Gavarret

Robert C. Gny

Carlos A. Gobby

Christoffel Golden

Gerrit W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Keenan

Erich W. Kopischke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Packer

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Poner

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitrati

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

Jose A. Teixeira

Juan A. Uceda

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

James B. Martino

Jaro Mazzagari

Adrian Ochoa

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Larry Y. Wilson

Bruce A. Carlson

Randy D. Funk

Per G. Malm

Kent F. Richards

DET PRESIDENDE BISKOPSRÅD

Gerald Causse
Førstedaglig

Gary E. Siverson
Præsiderende biskop

Dean M. Davies
Årsmødedaglig

Dekningen av generalkonferansen strakte seg, ifølge president Thomas S. Monson, "ut over kontinentene til mennesker overalt". Avbildet med klokken fra øverst til venstre, ser vi medlemmer og misjonærer i Roma, Italia; Cavite, Filippinene; Lima, Peru; Colleyville, Texas; Foz do Iguaçu, Brasil; London, England; Arraiján, Panama og Lyon, Frankrike.

President Ezra Taft Benson oppfordret: "Vær først og fremst en sann venn for de enkeltpersoner og familier dere underviser... En venn gjør mer enn å avlegge et pliktbesøk hver måned. En venn er mer opptatt av å hjelpe mennesker enn å få anerkjennelse. En venn har omsorg. En venn [viser kjærlighet]. En venn lytter, og en venn anstrenger seg for å hjelpe."⁹

Hjemmelærerarbeidet besvarer mange bønner og lar oss se forvandlinger som kan finne sted i folks liv.

Et eksempel på dette er Dick Hammer, som kom til Utah med organisasjonen Civilian Conservation Corps under depresjonen. Han møtte og giftet seg med en siste-dagers-hellig ung kvinne. Han åpnet Dick's Café i St. George, Utah, som ble et populært møtested.

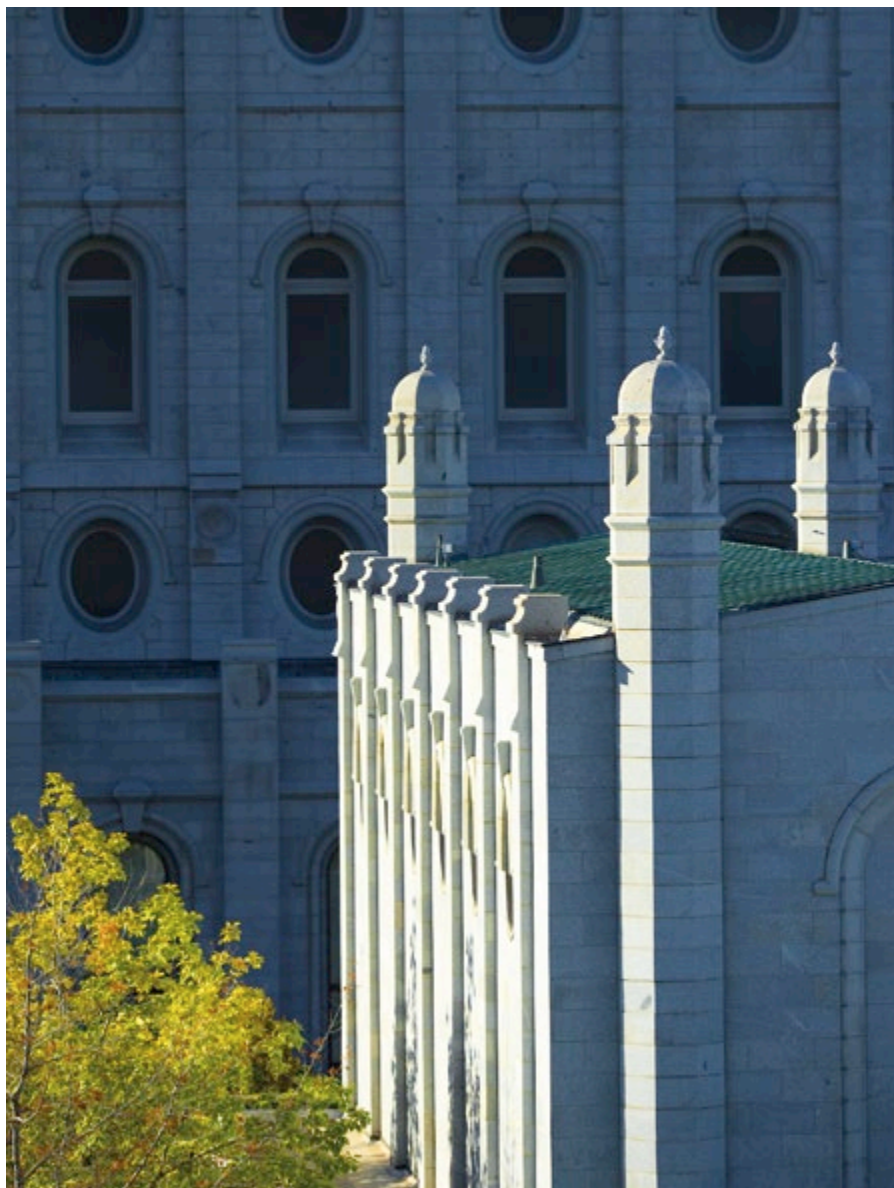
Willard Milne, en venn av meg, ble tildelt oppgaven som hjemmelærer for familien Hammer. Siden jeg kjente Dick Hammer også, etter å ha trykt menyene til kafeen hans, spurte jeg min venn bror Milne når jeg besøkte St. George: "Hvordan går det med vår venn Dick Hammer?"

Svaret var som regel: "Han kommer seg, men sakte."

Når Willard Milne og hans ledsager besøkte familien Hammers hjem hver måned, klarte de alltid å presentere et evangeliebudskap og bære vitnesbyrd for Dick og familien.

Årene gikk, og så en dag ringte Willard meg med gode nyheter. "Bror Monson," begynte han, "Dick Hammer er omvendt til evangeliet og skal bli døpt. Han er i sitt 90. år, og vi har vært venner hele vårt voksne liv. Beslutningen hans varmer mitt hjerte. Jeg har vært hjemmelæreren hans i mange år." Willards stemme brast litt da han ga meg dette kjærkomne budskapet.

Bror Hammer ble døpt, og et år senere trådte han inn i det

vakre St. George tempel, og der mottok han sin begavelse og sine beseglingsvelsignelser.

Jeg spurte Willard: "Ble du noen gang motløs som hans hjemmelærer i så lang tid?"

Han svarte: "Nei, det var verdt enhver anstrengelse. Når jeg ser den gleden som har kommet til familien Hammer, blir mitt hjerte fylt med takknemlighet for velsignelsene som evangeliet har bragt inn i deres liv, og for privilegiet jeg har hatt til hjelpe på et eller annet vis. Jeg er en lykkelig mann."

Brødre, i årenes løp vil vi få anledning til å besøke og under- vise mange mennesker – de som er

mindre aktive, så vel som de som er fullt ut engasjert. Hvis vi er pliktoppfyllende i vårt kall, vil vi få mange muligheter til å velsigne andre. Våre besøk til dem som har trukket seg bort fra aktivitet i Kirken, kan være nøkkelen som til slutt vil åpne dørene til deres tilbakekomst.

Med dette i sinne, la oss strekke oss ut til dem vi har ansvar for, og føre dem til Herrens bord så de kan fryde seg ved hans ord og nyte godt av hans ånd og "ikke lenger [være] fremmede og utlendinger, men... de helliges medborgere og Guds husfolk."¹⁰

Hvis noen av dere har glidd inn i selvtilfredshet med hensyn til deres hjemmelærerbesøk, vil jeg si at ingen

tid er som i dag til på nytt å bestemme dere for å oppfylle deres hjemmelærerplikter. Bestem dere nå for å gjøre det som trengs for å nå inn til dem dere har fått ansvar for. Til tider kan det også være nødvendig med litt ekstra overtalelse for å hjelpe hjemmelærerledsageren deres å finne tid til å bli med, men hvis dere står på, vil dere lykkes.

Brødre, vår innsats som hjemmelærere er kontinuerlig. Arbeidet vil aldri bli avsluttet før vår Herre og Mester sier: "Det er nok." Det finnes liv å lyse opp. Det finnes hjerter å berøre. Det finnes sjeler å frelse. Det er vårt hellige privilegium å lyse opp, berøre og frelse de dyrebare sjeler som er betrodd oss. Vi skulle gjøre det trofast og med hjertet fylt med glede.

Til slutt vil jeg nevne ett bestemt eksempel for å beskrive den slags

hjemmelærere vi skulle være. Det finnes én lærer hvis liv overskygger alle andres. Han underviste om liv og død, om plikt og bestemmelse. Han levde ikke for å bli betjent, men for å tjene, ikke for å motta, men for å gi, ikke for å berge sitt liv, men for å ofre det for andre. Han beskrev en kjærlighet som er vakrere enn begjær, en fattigdom rikere enn skatter. Det ble sagt om denne læreren at han underviste med myndighet og ikke som de skriftlærde gjorde.¹¹ Hans lover ble ikke gravert på stein, men på menneskenes hjerter.

Jeg snakker om Mesteren blant lærere, Jesus Kristus, Guds Sønn, verdens Frelser og Forløser. Biblens beretning sier om ham at han "gikk omkring og gjorde vel".¹² Med ham som vår ufeilbarlige veileder og vårt forbilde, vil vi kvalifisere oss til hans guddommelige hjelp i vår

hjemmeundervisning. Mange vil bli velsignet. Hjerter vil bli trøstet. Sjeler vil bli frelst. Vi vil bli sanne hyrder. Jeg ber om at det må bli slik, i den store hyrde, Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Peter 2:9.
2. Johannes 10:14.
3. Lære og pakter 20:42, 47, 53–54.
4. David O. McKay, i *Priesthood Home Teaching Handbook*, rev. utg. (1967), ii, iii.
5. Mosiah 23:17–18.
6. Siteret fra Marion G. Romneys, tale under et seminar om prestedømmets hjemmeundervisning, 9. aug. 1963.
7. Ezra Taft Benson, "Til Kirkens hjemmelærere," *Lys over Norge*, juli 1987, 46.
8. Abraham Lincoln, i David Decamp Thompson, *Abraham Lincoln, the First American* (1895), 226.
9. Ezra Taft Benson, *Lys over Norge*, juli 1987, 3.
10. Efeserne 2:19.
11. Se Matteus 7:28–29.
12. Apostlenes gjerninger 10:38.

Av president Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Til mine barnebarn

Det er ett overordnet bud som vil hjelpe oss å møte utfordringene og flede oss til hjertet av et lykkelig familieliv.

År skal våre første to barnebarn gifte seg. I løpet av et par år vil så mange som 10 av deres søskenbarn trolig nå et punkt i livet hvor de vil følge etter inn i den fantastiske verden som det å stifte familie er.

Denne lyse fremtidsutsikten har bragt meg til dyp ettertanke når de har spurt meg om råd. I bunn og grunn har de spurt: "Hvilke valg kan jeg gjøre som vil gjøre meg lykkelig?" Og på den andre siden: "Hvilke valg vil trolig føre til ulykkelig?"

Vår himmelske Fader har skapt hver av oss unik. Ikke to av oss har nøyaktig de samme erfaringene. Ingen familier er like. Derfor er det ikke overraskende at råd om hvordan man velger lykke i familien er vanskelig å gi. Likevel har en kjærlig himmelsk Fader beredt den samme veien til lykke for alle sine barn. Uansett hvordan våre personlige egenskaper er eller hva våre erfaringer vil være, er det bare én plan for lykke. Den planen er å følge alle Guds bud.

For oss alle, også mine barnebarn som vurderer ekteskap, er det ett overordnet bud som vil hjelpe oss å møte utfordringene og lede oss til hjertet av et lykkelig familieliv. Det angår alle relasjoner uansett omstendigheter. Det

er gjentatt overalt i Skriftene og i profetenes læresetninger i vår tid. Her er Bibelens ordlyd av Herrens råd til alle som ønsker å leve sammen for alltid i kjærlig lykke:

"Og en av dem, en lovlærd, fristet ham og sa:

Mester! Hvilket bud er det største i loven?

Jesus sa til ham: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand.

Dette er det største og første bud.

Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv.

På disse to bud hviler hele loven og profetene."¹

Ut fra dette enkle utsagnet er det ikke vanskelig å oppsummere alt jeg har lært om hvilke valg som fører til lykke i familier. Jeg begynner med spørsmålet: "Hvilke valg har ledet meg til å elske Herren av hele mitt hjerte, hele min sjel og av all min forstand?" For meg har det vært å velge å være der jeg følte glede over tilgivelse gjennom Herrens forsoning.

For mange år siden døpte jeg en ung mann i Albuquerque, New Mexico som min misjonærledsager og jeg hadde undervist. Jeg senket den unge mannen ned i vannet og førte

ham opp igjen. Han må ha vært nesten like høy som meg, for han snakket rett inn i øret mitt. Med vann fra døpefonten og tårer rennende nedover ansiktet, og med glede i stemmen, sa han: "Jeg er ren, jeg er ren."

Jeg har sett de samme gledestårene i øynene til en som siterte en Guds apostel. Han hadde sagt til henne, etter et inngående og kjærlig intervju: "Jeg tilgir deg i Herrens navn. Han vil gi deg forsikring om sin tilgivelse i sin egen tid og på sin egen måte." Og det gjorde han.

Jeg har sett hvorfor Herren kan si at når synder er tilgitt, kan han ikke lenger huske dem. I kraft av forsoningen ble personer jeg kjenner godt og elsker, nye, og virkningene av synd ble visket bort. Mitt hjerte er fylt med kjærlighet til Frelseren og den kjærlige Fader som sendte ham.

Denne store velsignelsen har kommet ved å oppmuntre folk jeg bryr meg om, til å gå til Frelseren for smertelindring, en lindring bare han kan gi. Det er derfor jeg oppfordrer dem jeg er glad i, til å ta imot og foredle ethvert kall som gis dem i Kirken. Dette valget er én av de store nøkler til lykke i familien.

Presset på hvert stadium i livet kan friste oss til å avvise eller forsømme kall til å tjene Frelseren. Dette kan sette oss selv, vår ektefelle og vår familie i åndelig fare. Noen av disse kallene kan virke uviktige, men *mitt* og min families liv ble forandret til det bedre ved at jeg tok imot et kall til å undervise et diakonenes quorum. Jeg følte disse diakonenes kjærlighet til Frelseren og hans kjærlighet til dem.

Jeg har sett det skje i livet til en tidligere stavs- og misjonspresident da han ble kalt til å veilede et lærernes quorum. Jeg vet om en annen som har vært biskop og deretter områdesytti, som ble brukt av Herren til å hjelpe en

gutt i et lærernes quorum som ble skadet i en ulykke. Miraklene som kom ved denne tjenesten, rørte mange, også meg, og økte deres kjærlighet til Frelseren.

Når vi tjener andre, er det mest sannsynlig at vi vil be om å bli ledsaget av Den hellige ånd. Fremgang i Herrens tjeneste fører alltid til mirakler utover våre egne evner. En mor eller far med et barn i alvorlig opprør vet at det er sant, og det samme gjør den besøkende lærerinnen som ble kontaktet av en kvinne som søkte trøst da mannen sa han ville forlate henne. Begge tjenerne er takknemlige for at de ba den morgenen om at Herren ville sende Den hellige ånd som ledsager.

Det er bare med Den hellige ånds veiledning at vi kan håpe å trekke samme åk i et ekteskap uten splid. Jeg har sett hvordan denne veiledningen er avgjørende for lykke i et ekteskap. Mirakelet å bli ett krever hjelp fra himmelen, og det tar tid. Vårt mål er å leve sammen for alltid i vår himmelske Faders og vår Frelsers nærhet.

Min far og mor var svært forskjellige. Mor var sanger og kunstner. Far elsket kjemi. En gang på en symfonikonserter ble mor overrasket da far reiste seg og begynte å gå før applausen begynte. Mor spurte hvor han skulle. Hans svar ble uttalt i all uskyldighet: "Den er da slutt, ikke sant?" Bare Den hellige ånds milde påvirkning fikk ham dit sammen med henne i første

omgang, og bragte ham tilbake til konserter gang på gang.

Mor bodde i New Jersey i 16 år slik at far kunne forsørge familien ved å drive forskning og undervise i kjemi. For henne var det et offer å være adskilt fra sin mor og sin ugifte søster, som hadde tatt seg av henne på den gamle familiegården. Begge døde mens mor var langt borte i New Jersey. Dette var de eneste gangene jeg noensinne så mor gråte.

Mange år senere ble far tilbudt jobb i Utah. Han spurte mor, igjen i all uskyldighet: "Mildred, hva syns du jeg skal gjøre?"

Hun sa: "Henry, gjør det du mener er best."

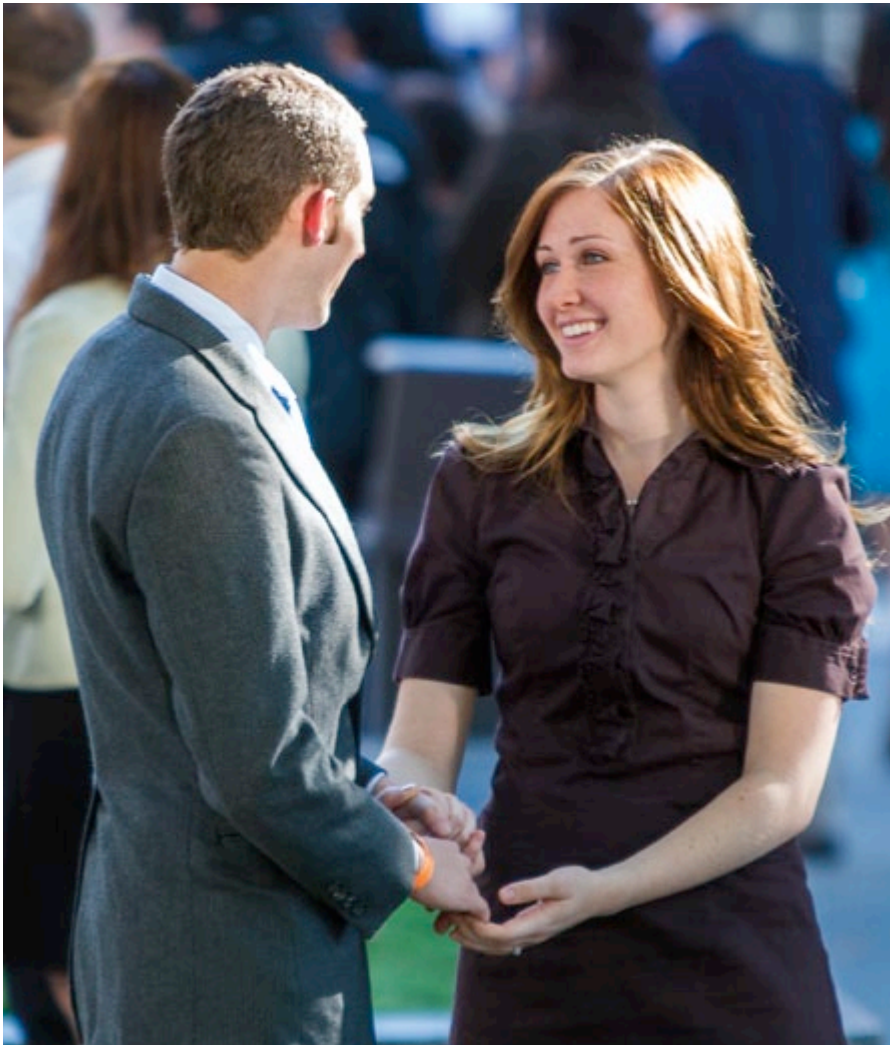
Han avslo tilbudet. Neste morgen skrev hun et brev til ham som jeg skulle ønske jeg fortsatt hadde. Jeg husker at hun sa til ham: "Ikke åpne det her. Gå på kontoret og åpne det der." Det begynte med en irettesettelse. Han hadde lovet mange år tidligere at hvis han kunne, ville han sørge for at hun var i nærheten av familien sin. Han ble overrasket over hennes uttrykk for irritasjon. Han hadde ikke husket ønsket hennes. Han sendte straks melding og aksepterte jobbtilbudet.

Han sa: "Mildred, hvorfor sa du ikke noe?"

Hun sa: "Du skulle ha husket det."

Han omtalte alltid det valget om å flytte til Utah som sitt eget, aldri som et offer av sin yrkeskarriere. De hadde mottatt det mirakel å bli ett. Det ville ha vært bedre om pappa hadde blitt påminnet av Den hellige ånd om løftet han hadde gitt mange år tidligere. Men han lot iallfall Den hellige ånd mildne hans hjerte slik at hennes valg ble hans.

Vår himmelske Fader har fullkommen forutseenhet, kjenner oss alle og kjenner vår fremtid. Han vet hvilke

vanskeligheter vi vil gjennomgå. Han sendte sin Sønn for å lide så han kunne vite hvordan han kunne hjelpe oss i alle våre prøvelser.

Vi vet at vår himmelske Fader har åndebarn i denne verden som noen ganger velger synd og stor ulykksalighet. Det var derfor han sendte sin førstefødte som vår Forløser, den største kjærlighetshandling noensinne. Det er derfor vi må regne med at vi trenger Guds hjelp og tid til å finpusse oss til evig liv, til å bo hos vår Fader.

Livet i familien vil sette oss på prøve. Det er en av Guds hensikter med å gi oss jordelivets gave – å styrke oss ved å gjennomgå prøvelser. Dette vil være spesielt sant i familien, hvor vi vil finne stor glede, stor sorg og utfordringer som til tider kan virke større enn vi kan tåle.

President George Q. Cannon sa dette om hvordan Gud har forberedt dere og meg og våre barn for prøvelsene vi vil møte: "Det finnes ikke en eneste en av oss som Gud ikke har ofret sin kjærlighet på. Det finnes ikke en eneste en av oss som Gud ikke har hatt omsorg for og kjærtregnet. Det finnes ikke en eneste

en av oss som han ikke har ønsket å frelse og som han ikke har sørget for midler til å frelse. Det finnes ikke en eneste en av oss som han ikke har gitt sine engler befaling om. Vi er kanskje ubetydelige og foraktelige i våre egne og andres øyne, men sannheten består i at vi er Guds barn, og at han faktisk har gitt sine engler – usynlige og mektige skapninger – oppdrag på vegne av oss, og de våker over oss og har oss i sin varetekt."²

Det president Cannon lærte oss, er sant. Dere vil trenge denne forsikringen, slik jeg har trengt den og stolt på den.

Jeg har bedt med tro om at noen jeg var glad i, ville søke og føle forsoningskraft. Jeg har bedt med tro om at menneskelige engler ville komme dem til unnsetning, og de kom.

Gud har utarbeidet midler for å frelse alle sine barn. For mange innebærer det å bli plassert sammen med en bror eller søster eller besteforeldre som elsker dem uansett hva de gjør.

For mange år siden fortalte en venn av meg om sin bestemor. Hun

hadde levd et fullverdig liv, alltid trofast mot Herren og hans kirke. Likevel valgte et av hennes barnebarn et liv i kriminalitet. Han ble til slutt dømt til fengsel. Min venn fortalte at hans bestemor, da hun kjørte på en motorvei for å besøke sitt barnebarn i fengsel, hadde tårer i øynene da hun ba i sjelekval: "Jeg har prøvd å leve et godt liv. Hvorfor har jeg denne tragedien med et barnebarn som ser ut til å ha ødelagt sitt liv?"

Svaret kom til hennes sinn med disse ordene: "Jeg ga ham til deg fordi jeg visste at du kunne og ville elske ham uansett hva han gjorde."

Det er en fantastisk lærdom for oss alle her. Veien for kjærlige foreldre og besteforeldre og alle Guds tjenere vil ikke være lett i en verden i forfall. Vi kan ikke tvinge Guds barn til å velge veien til lykke. Gud kan ikke gjøre det på grunn av handlefriheten han har gitt oss.

Vår himmelske Fader og hans elskede Sønn elsker alle Guds barn uansett hva de velger å gjøre eller hva de blir. Frelseren betalte prisen for alle synder, uansett hvor avskyelige de er.

Selv om det må være rettferdighet, gis det anledning til barmhjertighet som ikke vil berøve rettferdigheten.

Alma uttrykte dette håpet for sin sønn Corianton med disse ordene: “Derfor, ifølge rettferdigheten kunne forløsningsplanen ikke tilveiebringes uten at mennesket oppfylte omvendelsens betingelser i denne prøvetilstand, ja, denne forberedelsestilstand. For hvis disse betingelser ikke var oppfylt, kunne barmhjertigheten ikke ha noen virkning uten å ødelegge rettferdighetens verk. Nå kunne ikke rettferdighetens verk ødelegges, i så fall ville Gud opphøre å være Gud.”³

Mitt budskap til mine barnebarn og alle oss som prøver å smi evige familier, er dermed at glede er garantert for de trofaste. Siden før verden ble til, har en kjærlig Fader i himmelen og hans elskede Sønn elsket og arbeidet med dem som de visste ville komme på avveier. Gud vil elske dem for evig.

Dere har fordelen av å vite at de lærte frelsesplanen ved den undervisning de mottok i åndeverdenen. De og dere var trofaste nok til å få lov til å komme til verden mens mange andre ikke var det.

Med hjelp av den hellige ånd vil alle sannheter bli bragt til vår erindring. Vi kan ikke tvinge dette på andre, men vi kan la dem se det i vårt liv. Vi kan alltid fatte mot ved forsikringen om at vi alle en gang følte gleden ved å være sammen som et medlem av vår himmelske Faders elskede familie. Med Guds hjelp kan vi alle føle dette håpet og denne gleden igjen. Jeg ber om at det må bli slik for oss alle, i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matteus 22:35–40.
2. George Q. Cannon, “Our Pre-existence and Present Probation,” *Contributor*, okt. 1890, 476.
3. Alma 42:13.

Av eldste Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers quorum

Ingen andre guder

Tjener vi prioriteringer eller guder fremfor den Gud vi bekjenner oss å tilbe?

De ti bud er grunnleggende for den kristne og jødiske tro. De ble gitt av Gud til Israels barn gjennom profeten Moses, og de første to av disse budene handler om vår tilbedelse og våre prioriteringer. I det første befalte Herren: “Du skal ikke ha andre guder foruten meg” (2 Mosebok 20:3). Århundrer senere, da Jesus ble spurt: “Hvilket bud er det største i loven?” svarte han: “Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand” (Matteus 22:36–37).

Det andre av de ti bud utdyper rettleidingen om ikke å ha andre guder, og utpeker hva som skulle være høyeste prioritet i vårt liv som hans barn. “Du skal ikke gjøre deg noe utskåret bilde eller noen avbildning av det som er” i himmelen eller på jorden (2 Mosebok 20:4). Budet tilføyer så: “Du skal ikke tilbe dem og ikke tjene dem” (2 Mosebok 20:5). Dette forbyr ikke bare fysiske avguder, men uttrykker en grunnleggende prioritering for all tid. Jehova forklarer: “For jeg, Herren din Gud, er en nidkjær Gud... som gjør miskunn... mot dem som elsker meg og holder mine bud” (2 Mosebok 20:5–6). Betydningen av ordet *nidkjær* er avslørende. Den hebraiske opprinnelsen betyr “har ømme og dype

følelser” (2 Mosebok 20:5, fotnote b). Derfor støter vi Gud når vi “tjener” andre guder – når vi har andre førsteprioriteringer.¹

I.

Hvilke andre prioriteringer blir “tjent” fremfor Gud av mennesker – til og med religiøse mennesker – i vår tid? Overvei disse mulighetene, som alle er vanlige i vår verden:

- Kulturelle og familietradisjoner
- Politisk korrekthet
- Karriereambisjoner
- Materielle eiendeler
- Fritidsaktiviteter
- Makt, innflytelse og prestisje

Hvis ingen av disse eksemplene synes å gjelde for noen av oss, kan vi trolig foreslå andre som gjør det. Prinsippet er viktigere enn de enkelte eksempler. Prinsippet er ikke om vi har andre prioriteringer. Spørsmålet som stilles av det andre budet, er: “Hva er vår *høyeste* prioritet?” Tjener vi prioriteringer eller guder fremfor den Gud vi bekjenner oss å tilbe? Har vi glemt å følge Frelseren, som forkynte at hvis vi elsker ham, vil vi holde hans bud? (se Johannes 14:15). I så fall har våre prioriteringer blitt snudd på hodet av den åndelige

apati og de ustyrlige lyster som er så vanlig i vår tid.

II.

For siste-dagers-hellige er Guds bud basert på og uadskillelige fra Guds plan for sine barn – den store frelsesplan. Denne planen, som noen ganger kalles “lykkens store plan” (Alma 42:8), forklarer vår opprinnelse og fremtid som Guds barn – hvor vi kom fra, hvorfor vi er her og hvor vi skal hen. Frelsesplanen forklarer hensikten med skapelsen og jordlivets betingelser, herunder Guds bud, behovet for en Frelser og den viktige rollen som jordiske og evige familier spiller. Hvis vi siste-dagers-hellige, som har fått denne kunnskapen, ikke setter våre prioriteringer i samsvar med denne planen, står vi i fare for å tjene andre guder.

Kunnskap om Guds plan for sine barn gir siste-dagers-hellige et unikt perspektiv på ekteskap og familie. Vi er med rette kjent som en familie-sentrert kirke. Vår teologi begynner med himmelske foreldre, og vårt høyeste mål er å oppnå fylden av evig opphøyelse. Vi vet at dette bare er mulig i et familieforhold. Vi vet at ekteskap mellom en mann og en kvinne er nødvendig for gjennomføringen av Guds plan. Bare dette ekteskapet vil gi den godkjente rammen for jordisk fødsel og for å forbedre familiemedlemmer for evig liv. Vi ser på ekteskap og fødsel og omsorg for barn som en del av Guds plan, og en hellig plikt for dem som har fått anledning til å gjøre det. Vi tror at våre barn og våre etterkommere er de største skatter på jorden og i himmelen.

III.

På grunn av det vi forstår om familiens potensielt evige rolle, sørger vi over sterkt fallende antall fødsler og

ekteskap i mange vestlige land hvis historiske kultur er kristen og jødisk. Pålitelige kilder rapporterer følgende:

- USA har nå den laveste fødselsraten i historien,² og i mange EU-land og andre utviklede land ligger fødselsraten under nivået som er nødvendig for å opprettholde befolkningen.³ Dette truer kulturere og også nasjoners overlevelse.
- I Amerika falt andelen unge voksne i alderen 18–29 som er gift, fra 59 prosent i 1960 til 20 prosent i 2010.⁴ Gjennomsnittsalderen for første ekteskap er nå på historiens høyeste nivå: 26 for kvinner og nesten 29 for menn.⁵
- I mange land og kulturer (1) er den tradisjonelle familien med en gift mor og far og barn i ferd med å bli unntaket snarere enn regelen, (2) jakten på en karriere istedenfor ekteskap og det å få barn, er et stadig vanligere valg blant mange unge kvinner, og (3) fedres rolle og antatte nødvendighet svekkes.

Midt i disse urovekkende trendene, er vi også bevisst på at Guds plan gjelder for alle hans barn og at Gud elsker alle sine barn, overalt.⁶ Det

første kapitlet i Mormons bok erklærer at Guds “makt og godhet og barmhjertighet er over alle jordens innbyggere” (1 Nephi 1:14). Et senere kapittel erklærer at “han har gitt [sin frelse] vederlagsfritt til alle mennesker”, og at “alle mennesker har dette privilegium, den ene såvel som den andre, og ingen forbyr den” (2 Nephi 26:27–28). Med andre ord lærer Skriftene oss at vi er ansvarlige for å være medfølende og nestekjærlige mot alle mennesker (se 1 Tessalonikerbrev 3:12; 1 Johannes 3:17; L&p 121:45).

IV.

Vi har også respekt for alle menneskers religiøse oppfatninger, til og med de stadig flere som ikke tror på Gud. Vi vet at ved den gudgitte evnen til å velge, vil mange ha andre oppfatninger enn oss, men vi håper at andre vil ha like stor respekt for vår religiøse tro og forstå at vår tro driver oss til andre valg og annen adferd enn deres. For eksempel tror vi at Gud, som en viktig del av sin frelsesplan, har fastsatt den evige norm at seksuell omgang bare bør finne sted mellom en mann og en kvinne som er gift.

Evnen til å skape jordisk liv er den mest opphøyde evne Gud har

gitt sine barn. Bruken av den ble tillatt ved Guds første bud til Adam og Eva (se 1 Mosebok 1:28), men andre viktige bud ble gitt for å forby misbruk av den (se 2 Mosebok 20:14; 1 Tessalonikerbrev 4:3). Den vekt vi legger på kyskhetsloven, forklares av vår forståelse av hensikten med vår formeringsevne i oppfyllelsen av Guds plan. Utenfor ekteskapets bånd mellom en mann og en kvinne er all bruk av vår formeringsevne i den ene eller den andre grad, syndig og i strid med Guds plan for sine barns opphøyelse.

Den betydning vi tillegger kyskhetsloven, forklarer vårt engasjement for ekteskapets mønster som oppsto med Adam og Eva, og har fortsatt gjennom tidene som Guds mønster for skaperforholdet mellom hans sønner og døtre og for omsorg for hans barn. Heldigvis er det mange som er tilknyttet andre kirkesamfunn eller organisasjoner, som er enige med oss om ekteskapets natur og betydning,

noen på grunnlag av religiøs doktrine og andre på grunnlag av hva de anser som best for samfunnet.

Vår kunnskap om Guds plan for sine barn⁷ forklarer hvorfor vi er fortvilet over at stadig flere barn blir født utenfor ekteskapet – i dag 41 prosent av alle fødsler i USA⁸ – og at antall par som bor sammen uten å være gift, har økt dramatisk det siste halve århundret. For 50 år siden ble bare en liten andel av første ekteskap innledet med samboerskap. Nå innleder samboerskap 60 prosent av alle ekteskap.⁹ Og dette er stadig mer akseptert, spesielt blant tenåringer. En undersøkelse viste nylig at ca 50 prosent av tenåringer sa at det å få barn utenfor ekteskapet var en “givende livsstil”.¹⁰

V.

Det er stort politisk og sosialt press for juridiske og politiske endringer for å etablere adferd som strider mot Guds forordninger om seksualmoral, og strider mot ekteskapets evige

natur og hensikten med å føde barn. Dette presset har allerede godkjent ekteskap mellom personer av samme kjønn i endel stater og nasjoner. Det presses også på for å forvirre kjønn eller å homogenisere de forskjellige mellom menn og kvinner som er avgjørende for å gjennomføre Guds store plan for lykke.

Vår forståelse av Guds plan og hans lære gir oss et evig perspektiv som ikke tillater oss å gå god for den slags adferd eller å finne begrunnelse for lovene som tillater den. Og i motsetning til andre organisasjoner som kan endre sine retningslinjer og læresetninger, er våre retningslinjer bestemt av de sannheter Gud har betegnet som uforanderlige.

Vår tolvte trosartikkel fastslår vår tro på å være underlagt sivil myndighet og å “adlyde, hedre og oppholde lovene”. Men menneskets lover kan ikke gjøre moralsk det Gud har erklært umoralsk. Engasjement for vår høyeste prioritet – å elske og

tjene Gud – krever at vi ser på hans lov som vår adferdsnorm. For eksempel er vi fortsatt under guddommelig befaling om ikke å drive hor eller utukt, selv om disse handlingene ikke lenger er lovbrudd i statene eller landene vi bor i. Likeledes kan ikke lover som legaliserer såkalt “homofilt ekteskap”, forandre Guds lov om ekteskap eller hans bud og våre normer angående det. Vi er fortsatt under pakt om å elske Gud og holde hans bud, og å avstå fra å tjene andre guder og prioriteringer – selv om de vinner popularitet omkring oss.

Ved denne beslutningen kan vi bli misforstått, og vi kan bli beskyldt for fordommer, lide diskriminering eller måtte tåle inngrep i vår frie religionsutøvelse. I så fall tror jeg vi skal huske vår førsteprioritet – å tjene Gud – og, i likhet med våre pionerforgjengere, dytte våre håndkjerrer fremover med samme heltemot som de viste.

President Thomas S. Monson har lært oss noe om denne omstendigheten. På denne konferansen for 27 år siden erklærte han frimodig: “La oss ha mot til å utfordre det som er populært, og mot til å stå for prinsipper. Mot, ikke kompromisser, gir oss Guds anerkjennelse. Mot blir en levende og tiltrekkende dyd når det ses ikke bare som villighet til å dø tappert, men også en beslutning om å leve anstendig. En moralsk kujon er en som er redd for å gjøre det han tror er rett, fordi andre vil mislike ham eller le. Husk at alle har frykt, men de som møter sin frykt med verdighet, har også mot.”¹¹

Jeg ber om at vi ikke vil la jordelivets midlertidige utfordringer få oss til å glemme de store bud og prioriteringer vi har fått av vår Skaper og vår Frelser. Vi må ikke legge så stor elsk på det som hører verden til og trakte etter menneskers ære (se L&p 121:35),

at vi slutter å prøve å oppnå vår evige fremtid. Vi som kjenner Guds plan for hans barn – vi som har inngått pakter om å delta i den – har et klart ansvar. Vi må aldri avvike fra vårt overordnede ønske, som er å oppnå evig liv.¹² Vi må aldri utvanne vår førsteprioritet – å ikke ha andre guder eller tjene noen andre prioriteringer fremfor Gud Faderen og hans Sønn, vår Frelser Jesus Kristus.

Måtte Gud hjelpe oss å forstå denne prioriteringen og bli forstått av andre idet vi streber etter den på en klok og kjærlig måte. Det ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se for eksempel Lære og pakter 124:84.
2. Se Joyce A. Martin og andre, “Births: Final Data for 2011,” *National Vital Statistics Reports*, årg. 62, nr. 1 (28. juni 2013), 4; Gloria Goodale, “Behind a Looming Baby Bust,” *Christian Science Monitor Weekly*, 4. feb. 2013, 21, 23.

3. Se Population Reference Bureau, “2012 World Population Data Sheet,” www.prb.org/Publications/Datasheets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Se D’Vera Cohn og andre, “Barely Half of U.S. Adults Are Married – a Record Low,” Pew Research Center, Social and Demographic Trends, 14. des. 2011, tilgjengelig på www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low/; “Rash Retreat from Marriage,” *Christian Science Monitor*, 2. og 9. jan. 2012, 34.
5. U.S. Census Bureau, “Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to the Present,” tilgjengelig på www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Se Dallin H. Oaks, “Alle mennesker overalt,” *Liahona*, mai 2006, 77–80.
7. Se Dallin H. Oaks, “Den store plan for lykke,” *Lys over Norge*, jan. 1994, 70.
8. Se Martin, “Births: Final Data for 2011,” 4.
9. Se *The State of Our Unions: Marriage in America, 2012* (2012), 76.
10. Se *The State of Our Unions*, 101, 102.
11. Thomas S. Monson, “Courage Counts,” *Ensign*, nov. 1986, 41.
12. Se Dallin H. Oaks, “Ønsker,” *Liahona*, mai 2011, 42–45.

Av **Bonnie L. Oscarson**
Unge kvinners generalpresident

Omvend dere

Sann omvendelse finner sted når du fortsetter å handle i henhold til læresetningene du vet er sanne, og holder budene, dag etter dag, måned etter måned.

Brødre og søstre, det gjør meg virkelig ydmyk å stå på denne talerstolen hvor så mange av heltenene i mitt liv har stått. Jeg vil gjerne dele med dere noen av mine følelser og rette dem spesielt til ungdom.

En av de store heltene fra Det gamle testamente var profeten og krigeren Josva. Han ga denne oppfordringen til Israels barn, som han ledet: "Velg i dag hvem dere vil tjene... Men jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren."¹ Josvas erklæring viser sann omvendelse til evangeliet. For Josva og oss alle kommer omvendelse til evangeliets prinsipper ved rettferdig etterlevelse av evangeliets prinsipper og trofasthet mot våre pakter med Herren.

Jeg vil gjerne fortelle en omvendelsesberetning fra min slektshistorie om en annen av mine helter. Hun heter Agnes Hoggan, og hun og hennes mann sluttet seg til Kirken i Skottland i 1861. Da de led stor forfølgelse i hjemlandet, emigrerte de til Amerika med sine barn. Flere år senere ble Agnes enke med åtte barn å ta seg av, og arbeidet hardt for å forsørge dem med mat og klær. Hennes 12 år gamle datter, Isabelle, var heldig nok til å finne arbeid som tjener for en velstående familie som ikke var medlem av Kirken.

Isabelle bodde i deres store hjem og hjalp til med å passe deres yngre barn. I bytte for hennes tjenester fikk moren en liten lønn utbetalt hver uke. Isabelle ble raskt akseptert som medlem av familien, og begynte å nyte mange av de samme privilegiene, for eksempel dansetimer, vakre klær og teaterbesøk. Denne ordningen fortsatte i fire år, helt til familien som Isabelle arbeidet for, måtte flytte til en annen delstat. De hadde blitt så glad i Isabelle at de snakket med hennes mor, Agnes, og ba om tillatelse til å adoptere henne. De lovet at de ville gi henne en god utdanning, se til at hun giftet seg godt og gjøre henne til arving av deres eiendom sammen med deres egne barn. De ville også fortsette å betale Agnes.

Denne vanskeligstilte enken og moren hadde en tung avgjørelse å ta, men hun nølte ikke et sekund. Lytt til hennes barnebarns ord, skrevet mange år senere: "Om hennes kjærlighet ikke hadde tvunget henne til å si nei, hadde hun en enda bedre grunn – hun hadde kommet helt fra Skottland og hadde gjennomgått trengsler og prøvelser for evangeliets skyld, og hun nektet, hvis det sto i hennes makt, å la et av sine barn miste det hun hadde kommet så langt for å vinne."² Den

velstående familien brukte ethvert tenkelig argument, og Isabelle selv gråt og ba om å få dra, men Agnes sto på sitt. Som dere kan forestille dere, følte 16-åringen Isabelle at hennes liv ble ødelagt.

Isabelle Hoggan er min oldemor, og jeg er ytterst takknemlig for vitnesbyrdet og overbevisningen som brant så sterkt i morens hjerte, som ikke lot henne bytte bort datterens medlemskap i Kirken mot verdslige løfter. I dag nyter hundrevis av hennes etterkommere velsignelsene ved medlemskap i Kirken på grunn av Agnes dypt rotfestede tro og omvendelse til evangeliet.

Unge venner, vi lever i vanskelige tider, og de beslutninger som dere må ta hver dag eller hver time, har evige konsekvenser. Beslutningene dere tar i hverdagen, vil avgjøre hva som skjer med dere senere. Hvis dere ennå ikke har et dypt forankret vitnesbyrd og en overbevisning om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Guds rike på jorden, er det på tide å gjøre det som trengs for å få denne overbevisningen. Utsettelse av å gjøre den innsats som kreves for å få den slags overbevisning, kan være farlig for deres sjel.

Sann omvendelse er mer enn bare å ha kunnskap om evangeliets prinsipper, og innebærer enda mer enn bare å ha et vitnesbyrd om disse prinsippene. Det er mulig å ha et vitnesbyrd om evangeliet uten å etterleve det. Å virkelig være omvendt innebærer at vi handler ifølge det vi tror og lar det skape "en stor forandring i oss – eller i våre hjerter".³ I heftet *Tro mot pakten* lærer vi at "omvendelse er en prosess, ikke en hendelse. Du blir omvendt som et resultat av... rettferdige anstrengelser for å følge Frelseren."⁴ Det krever tid, krefter og arbeid. Min tippoldemor

hadde en sterk overbevisning om at evangeliet var viktigere for hennes barn enn alt som verden hadde å tilby i form av rikdom og komfort, fordi hun hadde ofret, utholdt og etterlevd evangeliet. Hennes omvendelse kom ved å etterleve evangeliets prinsipper og ofre for dem.

Vi må gå gjennom den samme prosessen hvis vi ønsker å oppnå den slags engasjement. Frelseren sa: "Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv."⁵ Iblant prøver vi å gjøre det bak-frem. For eksempel kan vi tenke: Jeg vil gjerne etterleve tiendeloven, men først må jeg vite at den er sann. Kanskje vi til og med ber om å få et vitnesbyrd om tiendeloven og håper Herren vil velsigne oss med dette vitnesbyrdet før vi har fylt ut en eneste tiendeseddel. Det er bare ikke slik det fungerer. Herren forventer at vi utøver tro. Vi må konsekvent betale full og ærlig tiende for å få et vitnesbyrd om tiende. Det samme mønsteret gjelder for alle prinsipper i evangeliet, enten det er kyskhetsloven, prinsippet om sømmelighet, Visdomsordet eller fasteloven.

Jeg vil gjerne gi dere et eksempel på hvordan etterlevelse av et prinsipp hjelper oss å bli omvendt til dette prinsippet. Jeg var ung kvinne på 60-tallet, og eneste kvinnelige medlem av Kirken på min videregående skole. Det var en revolusjonær periode preget av avvisning av tradisjonell moral, narkotikabruk og en "alt er tillatt"-mentalitet. Mange av mine jevnaldrende var gode mennesker, men fant det lett å bli revet med av denne spennende nye moralen, som egentlig bare var den gamle umoralen. Mine foreldre og lærere i Kirken hadde innprentet i meg verdien av å behandle kroppen min med respekt, å ha et klart sinn og ikke minst å lære

å stole på Herrens bud. Jeg bestemte meg for å unngå situasjoner der jeg visste det ville være alkohol, og holde meg unna tobakk og narkotika. Det innebar ofte at jeg ikke var med på fester, og jeg gikk sjelden på stevne-møter. Bruk av narkotika ble mer og mer vanlig blant unge mennesker, og farene var ikke så godt kjent som de er i dag. Mange av mine jevnaldrende fikk senere varige men av bevissthets-ændrende stoffer eller ble fanget i alvorlig avhengighet. Jeg var takknemlig for å ha blitt lært å etterleve Visdomsordet i mitt hjem, og jeg fikk et dypt vitnesbyrd om dette prinsippet i evangeliet ved å utøve tro og etterleve det. Den gode følelsen som kom til meg ved å etterleve et sant prinsipp i evangeliet, var Den hellige ånd som bekreftet at prinsippet var sant. Det er da sann omvendelse begynner å finne sted.

Profeten Moroni i Mormons bok sa: "Jeg vil vise verden at tro er det

som håpes, men ikke sees. Derfor, protester ikke fordi dere ikke ser, for dere får ikke noe vitnesbyrd før deres tro er prøvd."⁶ I vår verden der øyeblikkelig tilfredsstillelse er en forventning, er vi ofte skyldig i å forvente belønning uten å måtte jobbe for det. Jeg tror Moroni forteller oss at vi først må gjøre jobben og utøve tro ved å etterleve evangeliet, og så vil vi motta et vitnesbyrd om at det er sant. Sann omvendelse finner sted når du fortsetter å handle i henhold til læresetningene du vet er sanne, og holder budene, dag etter dag, måned etter måned.

Dette er en strålende tid å være ungdom i Kirken. Dere er de første til å få del i undervisningsmateriellet for ungdom, *Kom, følg med meg*, og et av dets viktigste mål er deres omvendelse til Jesu Kristi evangelium. Dere gjør lurt i å huske at uansett hvor inspirert deres foreldre og ungdomsledere måtte være, har dere

“det primære ansvar for [deres] egen omvendelse. Ingen kan omvende seg for [dere], og ingen kan tvinge [dere] til å omvende [dere].”⁷ Omvendelse finner sted når vi flittig holder våre bønner, studerer Skriftene, går i kirken og er verdige til å delta i tempelordinanser. Omvendelse kommer når vi handler etter de riktige prinsippene vi lærer i vårt hjem og i klasserommet. Omvendelse kommer når vi lever rent og dydig og nyter Den hellige ånds veiledning. Omvendelse kommer når vi forstår Jesu Kristi forsoning, anerkjenner ham som vår Frelser og lar forsoningen tre i kraft i vårt liv.

Din personlige omvendelse vil hjelpe deg når du forbereder deg til å inngå pakter i templet, reise på misjon og etablere ditt eget fremtidige hjem. Når du blir omvendt, vil du ha et ønske om å dele med andre det du har lært, og din selvtillit og evne til å vitne for andre med overbevisning og kraft vil øke. Dette ønsket om å dele evangeliet med andre og selvtillit til å vitne frimodig, er naturlige resultater av sann omvendelse. Frelseren sa til Peter: “Når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre.”⁸

Husker dere Josva, profeten og krigeren? Han var ikke bare omvendt selv, men han arbeidet utrettelig hele

sitt liv for å bringe Israels barn til Gud. Vi leser i Det gamle testamente: “Og Israel tjente Herren så lenge Josva levde.”⁹ En person som har opplevd sann omvendelse, benytter seg av forsoningens kraft og mottar frelse for sin egen sjel, for så å strekke seg ut og utøve sterk innflytelse på alle dem som kjenner ham eller henne.

Å etterleve evangeliet og stå på hellige steder er ikke alltid enkelt eller behagelig, men jeg vitner om at det er verdt det! Herren rådet Emma Smith til å “legge til side de ting som er av denne verden, og søke etter de ting som tilhører en bedre verden”.¹⁰ Jeg tror neppe vi kan forestille oss hvor fantastiske disse “ting som tilhører en bedre verden” er!

Jeg vitner om at vi har en kjærlig himmelsk Fader hvis største ønske er å hjelpe og velsigne oss i våre anstrengelser for å etterleve evangeliet og bli omvendt. Han har klart uttalt at hans hovedfokus og verk er vår “udødelighet og evig liv”.¹¹ Han ønsker å bringe oss hjem til sin nærhet. Jeg vitner om at når vi handler i henhold til evangeliets læresetninger og omsetter dem i daglig praksis, vil vi bli omvendt og bli et middel til å oppnå mye godt i våre familier og i verden. Måtte vi alle bli velsignet i vårt daglige arbeid med å strekke oss etter dette målet, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Josva 24:15.
2. Fuschia Stringham, “Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham” (upublisert personlig historie, 1934), 4.
3. Mosiah 5:2.
4. *Tro mot pakten: En oppslagsbok i evangeliet* (2004), 114.
5. Johannes 7:17.
6. Ether 12:6.
7. *Tro mot pakten*, 116.
8. Lukas 22:32.
9. Josva 24:31.
10. Lære og pakter 25:10.
11. Moses 1:39.

Av **eldste Richard J. Maynes**
i De syttis presidentskap

Styrke til å holde ut

Vår evne til å holde ut til enden i rettferdighet vil stå i direkte forhold til styrken på vårt vitnesbyrd og dybden av vår omvendelse.

Hver morgen når vi våkner, har vi en ny dag foran oss fylt med livets utfordringer. Disse utfordringene kommer i mange former: fysiske utfordringer, økonomiske tilbakeslag, vanskeligheter med relasjoner, emosjonelle prøvelser og til og med kamper med tro.

Mange av utfordringene vi opplever i livet, kan løses og overvinnes, mens andre kan være vanskelige å forstå og umulige å overvinne, og vil være med oss til vi går videre til det neste liv. Når vi midlertidig utholder de utfordringene vi kan løse, og fortsetter å utholde de utfordringene vi ikke kan løse, er det viktig å huske at den åndelige styrke vi utvikler, vil hjelpe oss å utholde alle utfordringene vi møter i livet.

Brødre og søstre, vi har en kjærlig himmelsk Fader som har utformet vår jordiske tilværelse slik at vi hver for oss kan lære det vi har behov for å lære for å kvalifisere oss til evig liv i hans nærhet.

En episode i profeten Joseph Smiths liv illustrerer dette prinsippet. Profeten og flere følgesvenner hadde sittet i fengsel i Liberty, Missouri i flere måneder. Mens han led i fengsel, tryklet profeten Joseph Herren i ydmyk bønn om at de hellige måtte bli

befrikk fra sin nåværende lidelse. Herren svarte med å lære profeten Joseph, og alle oss andre, at utfordringene vi opplever, hvis vi utholder dem, til slutt vil være til vårt beste. Dette er Herrens svar på Josephs bønn:

“Min sønn, fred være med din sjel, din motgang og dine lidelser skal kun vare et øyeblikk,

Og så, hvis du trofast holder det ut, skal Gud opphøye deg i det høye.”¹

Vår himmelske Fader har organisert vår reise gjennom livet slik at den er en prøve på vår karakter. Vi utsettes for både gode og onde påvirkninger, og får deretter handlefrihet til selv å velge hvilken vei vi vil ta. Som oldtidsprofeten Samuel i Mormons bok sa: “Dere er fri. Dere har anledning til å handle selvstendig, for se, Gud har gitt dere kunnskap, og han har gjort dere fri.”²

Vår himmelske Fader forsto også at på grunn av vår dødelighet ville vi ikke alltid ta de rette valgene. Fordi vi ikke er fullkomne, og fordi vi gjør feil, trenger vi hjelp til å vende tilbake til hans nærhet. Nødvendig hjelp gis gjennom Jesu Kristi lære, eksempel og sonoffer. Frelserens sonoffer muliggjør vår fremtidige frelse og opphøyelse ved hjelp av omvendelsens prinsipp. Hvis vi ærlig og oppriktig omvender

oss, kan forsoningen hjelpe oss å bli rene, endre vår natur og utholde våre utfordringer.

Utholdenhet er et viktig prinsipp som finnes i Jesu Kristi lære. Det er viktig fordi kvaliteten på vår evige fremtid er proporsjonal med vår evne til å holde ut i rettferdighet.

I 2 Nephi 31 lærer profeten Nephi oss at etter at vi har mottatt den samme frelsende dåpsordinans som Jesus Kristus mottok, og deretter mottar Den hellige ånds gave, må vi “[streve] fremover, [nyte] Kristi ord og [holde] ut til enden, [og da] se, så sier Faderen: Dere skal få evig liv.”³

Derfor, for å få den største av alle vår himmelske Faders velsignelser, som er evig liv, må vi utføre det aktuelle ordinansarbeid og deretter fortsette å holde de tilknyttede pakker. Med andre ord må vi holde ut.

Vår evne til å holde ut til enden i rettferdighet vil stå i direkte forhold til styrken på vårt vitnesbyrd og dybden av vår omvendelse. Når vårt vitnesbyrd er sterkt og vi virkelig er omvendt til Jesu Kristi evangelium, vil våre valg være inspirert av Den hellige ånd, de vil være Kristus-sentrert, og de vil støtte opp om vårt ønske om å holde ut i rettferdighet. Hvis vårt vitnesbyrd er svakt og vår omvendelse overfladisk, er risikoen mye større for at vi vil bli fristet av verdens falske tradisjoner til å gjøre dårlige valg.

Jeg vil fortelle om en opplevelse som illustrerer innsatsen som kreves for å holde ut fysisk, og så sammenligne den med innsatsen som kreves for å holde ut åndelig. Da jeg kom hjem fra min misjon, fikk jeg anledning til å spille basketball for en respektert trener og forfatter ved et universitet i California. Denne treneren var svært opptatt av at hans spillere skulle være i form før starten

av basketball-sesongen. En av betingelsene hans før noen av oss fikk røre en basketball på treningsbanen, var at vi løp en distanse i åsene nær skolen på en bestemt og svært krevende tid. Jeg husker mitt aller første forsøk på å løpe denne løypen rett etter at jeg kom hjem fra misjonsmarken: Jeg trodde jeg skulle dø.

Det måtte flere uker med hard trening til før jeg endelig klarte å slå tiden som treneren hadde satt som mål. Det var en god følelse ikke bare å kunne løpe løypen, men også å kunne akselerere den siste strekningen før mållinjen.

For å bli god i basketball, må man komme i god form. Å være i god fysisk form har en pris, og den prisen er innsatsvilje, utholdenhet og selvdisiplin. Åndelig utholdenhet har også en pris. Det er samme pris: innsatsvilje, utholdenhet og selvdisiplin.

Akkurat som kroppen, må et vitnesbyrd være i form hvis man vil at det skal holde ut. Så hvordan skal vi holde vårt vitnesbyrd i form? Vi kan ikke få kroppen i god basketball-form bare ved å se basketball på TV. Vi vil heller ikke kunne få vårt vitnesbyrd i form bare ved å se generalkonferansen på TV. Vi må studere og lære de grunnleggende prinsippene i Jesu Kristi evangelium, og så må vi gjøre vårt aller beste for å etterleve dem.

Det er slik vi blir Jesu Kristi disipler, og det er slik vi bygger et varig vitnesbyrd.

Når vi møter motgang i livet, og vårt ønske er å etterligne Jesu Kristi egenskaper, er det viktig å være åndelig forberedt. Å være åndelig forberedt betyr at vi har utviklet åndelig utholdenhet eller styrke – vi er i god form åndelig. Vi vil være i så god form åndelig at vi alltid vil velge det rette. Vi vil bli urokkelige i vårt ønske om og vår evne til å etterleve evangeliet. Som en anonym forfatter en gang sa: “Du må bli berget som elven ikke kan vaske bort.”

Fordi vi står overfor utfordringer hver dag, er det viktig at vi arbeider på vår åndelige utholdenhet hver dag.

Når vi utvikler åndelig utholdenhet, vil verdens falske tradisjoner, så vel som våre personlige daglige utfordringer, ha liten negativ innvirkning på vår evne til å holde ut i rettferdighet.

Gode eksempler på åndelig utholdenhet kommer fra vår egen slekts-historie. Blant de mange historiene fra våre forfedre, vil vi kunne finne eksempler som viser de positive kjennetegnene på utholdenhet.

En historie fra min egen slektshistorie illustrerer dette prinsippet. Min oldefar Joseph Watson Maynes ble født i 1856 i Hull, Yorkshire, England. Hans familie sluttet seg til Kirken i England, for så å ta seg frem til Salt Lake City. Han giftet seg med Emily Hold i 1883, og de ble foreldre til åtte barn. Joseph ble kalt på heltidsmisjon i juni 1910, da han var 53 år gammel. Med støtte fra sin hustru og sine åtte barn, vendte han tilbake til sitt hjemland England for å utføre sin misjon.

Etter å ha tjenestegjort trofast i ca to år, syklet han sammen med sin ledsager til Søndagsskolen i Gloucester, England, da dekket hans punkterte. Han gikk av sykkelen for å vurdere skaden. Da han så at det var alvorlig og ville ta en stund å reparere, ba han

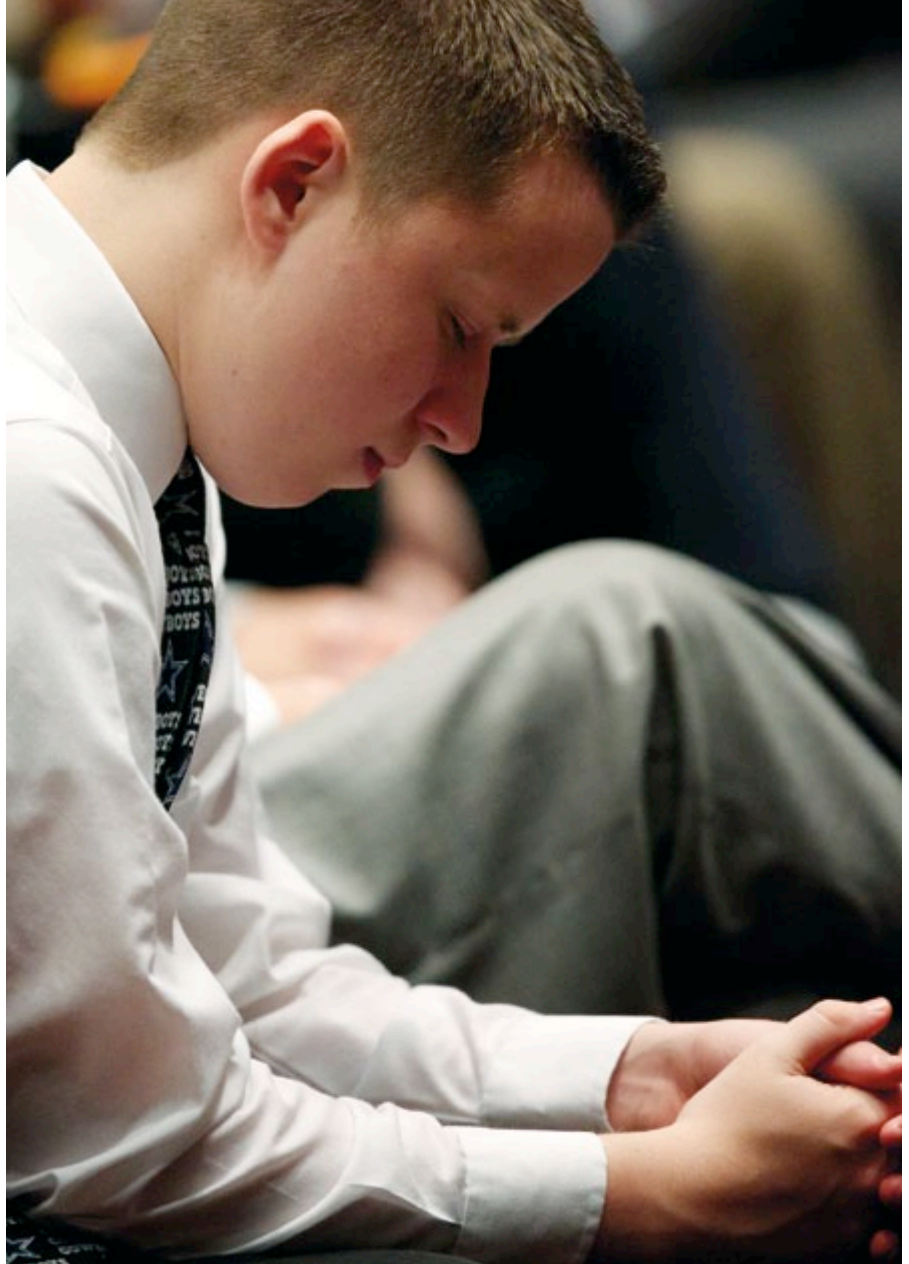
Joseph Watson Maynes (th) sammen med sin ledsager, Gilpin S. Woolley.

sin ledsager fortsette videre og åpne møtet, så ville han være der om kort tid. Akkurat da han hadde sagt dette, segnet han om. Han hadde dødd plutselig av et hjerteinfarkt.

Joseph Watson Maynes fikk aldri se sin hustru og sine åtte barn igjen i dette livet. De klarte å få fraktet kroppen hans tilbake til Salt Lake City og ha begravelsen i den gamle Waterloo Assembly Hall. En uttalelse under begravelsen av eldste Anthony W. Ivins i De tolv apostlers quorum lærer oss en viktig lærdom om livet, døden og utholdenhet: “Det er dette evangeliet gir oss – ikke immunitet mot døden, men seier over den ved det håp vi har om en strålende oppstandelse... Det gjelder [Joseph Maynes]... Det er en fornøyelse, og det er en tilfredsstillelse og glede å vite at menn legger ned sitt liv i rettferdighet, i tro, tro mot pakten.”⁴

Denne familiehistorien inspirerer meg til å gjøre mitt aller beste for å følge eksemplet på standhaftighet og åndelig utholdenhet som min oldefar viste. Jeg er like inspirert av den tro hans hustru Emily viste, hvis liv etter Josephs død sikkert var en tung byrde å bære. Hennes vitnesbyrd var sterkt og hennes omvendelse fullstendig, idet hun var tro mot pakten resten av sitt liv, samtidig som hun forsørget sine åtte barn på egen hånd.

Apostelen Paulus sa: “La oss... legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss, og løpe med tålmodighet i den kamp vi har foran oss.”⁵ Løpet som er lagt foran oss på denne jorden, er et utholdenhetsløp, fylt med hindringer. Hindringene i dette løpet er utfordringene vi våkner opp til hver morgen. Vi er her på jorden for å løpe løpet, for å utøve vår handlefrihet og for å velge mellom rett og galt. For å kunne fullføre løpet med heder og vende tilbake til vår himmelske Fader, må vi betale

prisen i form av innsatsvilje, utholdenhet og selvdisciplin. Vi må komme oss i form åndelig. Vi må utvikle åndelig utholdenhet. Vi trenger et sterkt vitnesbyrd som vil føre til sann omvendelse, og dermed vil vi finne indre fred og styrke til å utholde enhver utfordring vi måtte møte.

Uansett hvilke utfordringer dere våkner til hver morgen, husk – med den åndelige styrken dere utvikler, kombinert med Herrens hjelp, vil dere på slutten av løpet kunne nyte den trygghet apostelen Paulus uttrykte da han sa:

“For jeg blir alt ofret, og tiden for min bortgang forestår.

Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen.

Så ligger nå rettferdighetens krans rede for meg, den som Herren, den rettferdige dommer, skal gi meg på den dag.”⁶

Jeg bærer vitnesbyrd om at vi har en kjærlig himmelsk Fader og hans store og evige plan for lykke, som har bragt oss til denne jorden akkurat nå. Måtte Herrens ånd inspirere oss til å utvikle styrke til å holde ut. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Lære og pakter 121:7–8.
2. Helaman 14:30.
3. 2 Nephi 31:20.
4. Anthony W. Ivins, tale under begravelsen til Joseph Watson Maynes (familien Maynes personlige opptegetninger).
5. Hebreerne 12:1.
6. 2 Timoteus 4:6–8.

Av **eldste Richard G. Scott**
i De tolv apostilers quorum

Personlig styrke gjennom Jesu Kristi forsoning

Gjennom Jesu Kristi forsoning kan hver av oss bli ren, og byrden av vårt opprør vil bli fjernet.

Nylig ble jeg velsignet ved å møte en meget imponerende gruppe ungdommer fra Idaho. En dydig ung kvinne spurte meg hva jeg mener er det viktigste for dem å gjøre i livet akkurat nå. Jeg foreslo at de burde lære å gjenkjenne kraften i Jesu Kristi forsoning i sitt liv. I dag vil jeg utdype ett aspekt av denne kraften, som er den personlige styrke vi kan motta gjennom Jesu Kristi forsoning.

I Mormons bok leser vi om Ammon og hans brødre, som forkynte Jesu Kristi evangelium for et folk som var "et vilt, forherdet og blodtørstig folk".¹ Mange av dem ble omvendt og valgte å legge bak seg sin syndige adferd. Så fullstendig var deres omvendelse at de gravde ned sine våpen og inngikk en pakt med Herren om at de aldri ville bruke dem igjen.²

Senere angrep mange av deres uomvendte brødre dem og begynte å drepe dem. De nå trofaste menneskene valgte heller å falle for sverdet enn å risikere sitt åndelige liv ved å

gripe til våpen. Deres gode eksempel hjalp enda flere å bli omvendt til evangeliet og legge ned sine opprørsvåpen.³

Gjennom Ammon ledet Herren dem i sikkerhet blant nephittene, og de ble kjent som Ammons folk.⁴ Nephittene beskyttet dem i mange år, men til slutt begynte den nephittiske hæren å bli svekket, og det var alvorlig behov for forsterkninger.⁵

Ammons folk var i en kritisk fase av sitt åndelige liv. De hadde vært trofaste mot sin pakt om aldri å gripe til våpen. De skjønte imidlertid at fedre er ansvarlig for å beskytte sin familie.⁶ Dette behovet virket stort nok til at de vurderte å bryte sin pakt.⁷

Deres kloke prestedømsleder Helaman visste at det å bryte en pakt med Herren aldri kan rettferdiggjøres. Han ga dem et inspirert alternativ. Han minnet dem på at deres sønner aldri hadde gjort seg skyldig i de samme syndene, og derfor ikke hadde behov for å inngå den samme pakten.⁸ Selv om sønnene var svært unge, var de

fysisk sterke, og ikke minst var de dydige og rene. Sønnene ble styrket i troen av sine mødre.⁹ Under ledelse av sin profet og leder, tok disse unge mennene sine fedres plass for å forsvare sine familier og hjem.¹⁰

Hendelsene rundt denne kritiske avgjørelsen viser hvordan Jesu Kristi forsoning gir Guds barn personlig styrke. Tenk på disse fedrenes ømme følelser. Hvordan må det ha følt å vite at de opprørske handlingene i deres fortid hindret dem i å beskytte sine hustruer og barn da de trengte det? Med personlig kjennskap til de grusomheter deres sønner nå sto overfor, må de ha grått for seg selv. Det er meningen at fedre, ikke barn, skal beskytte sin familie!¹¹ Deres sorg må ha vært intens.

Hvorfor skulle deres inspirerte prestedømsleder frykte da de vurderte å finne frem sine våpen, "at deres sjel skulle gå fortapt"?¹² Herren har erklært: "Se, den som har omvendt seg fra sine synder er tilgitt, for jeg Herren, kommer dem ikke mer i hu."¹³ Disse trofaste fedrene hadde for lengst omvendt seg fra sine synder og blitt rene ved Jesu Kristi forsoning, så hvorfor ble de rådet til ikke å forsvare sine familier?

Det er en grunnleggende sannhet at vi kan bli rensset gjennom Jesu Kristi forsoning. Vi kan bli dydige og rene. Noen ganger gir imidlertid våre dårlige valg oss langsiktige konsekvenser. Et av de viktige trinnene til fullstendig omvendelse er å bære de kort- og langsiktige konsekvensene av våre tidligere synder. Deres tidligere valg hadde utsatt disse ammonittiske fedrene for en kjødelig lyst som igjen kunne ha blitt et sårbart punkt som Satan ville forsøke å utnytte.

Satan vil prøve å bruke vår erindring om tidligere skyld til å lokke oss tilbake til sin innflytelse. Vi må alltid

være årvåkne for å unngå hans fristelser. Dette var tilfellet med de trofaste ammonittiske fedrene. Selv etter flere år med trofast livsførsel, var det nødvendig for dem å beskytte seg åndelig mot enhver tiltrekning til minnet om tidligere synder.

Innimellom de mange slagene ledet kaptein Moroni befestningen av de svakeste byene. "Han lot dem bygge et brystvern av tømmer på grøftens innerste jordvoll, og de kastet jord fra grøften opp mot brystvernet av tømmer... helt til byen... var omgitt av en sterk forskansning av tømmer og jord, og den var overmåte høy."¹⁴

Kaptein Moroni forsto viktigheten av å forsterke de svake områdene for å skape styrke.¹⁵

Det samme gjorde disse ammonittiske fedrene. De trengte høyere og bredere festningsverk mellom sitt trofaste liv og fortidens urettferdige adferd. Deres sønner, som var velsignet ved gode tradisjoner, var ikke like utsatt for de samme fristelsene. De var i stand til å forsvare sine familier trofast, uten å svekke sitt åndelige velvære.

Den gledelige nyheten for alle som ønsker å bli kvitt konsekvensene av tidligere dårlige valg, er at Herren ser

annerledes på svakheter enn på opprør. Mens Herren advarer og sier at uoppgjort opprør vil medføre straff,¹⁶ omtaler Herren alltid svakheter med barmhjertighet.¹⁷

Utvisomt har det en viss betydning at de ammonittiske fedrene lærte sine foreldres falske tradisjoner, men alle vår himmelske Faders barn kommer til jorden med Kristi lys. Uavhengig av årsaken til deres syndige handlinger, var konsekvensen at de utviklet en åndelig sårbarhet som Satan ville forsøke å utnytte.

Heldigvis ble de undervist i evangeliet, omvendte seg, og ved Jesu Kristi forsoning ble de mye sterkere åndelig enn Satans fristelser. Det er sannsynlig at de ikke hadde følt seg fristet til å vende tilbake til sin brutale fortid, men ved å følge sin profet og leder, ga de ikke Satan mulighet til å "[bedra] deres sjeler, og [lede] dem forsiktig ned til helvete".¹⁸ Frelserens forsoning rensset dem ikke bare for synd, men på grunn av deres lydighet til sin prestedømsleders råd, kunne Frelseren beskytte dem mot deres svakheter og styrke dem. Deres ydmyke, livslange forpliktelse til å forsake sine synder gjorde mer for å beskytte deres familier enn noe de kunne ha gjort på slagmarken. Deres underkastelse berøvet dem ikke for noen velsignelser. Den styrket dem og velsignet dem og mange fremtidige generasjoner.

Slutten av historien belyser hvordan Herrens barmhjertighet lot "det svake bli til styrke".¹⁹ Disse trofaste fedrene sendte sine sønner av sted under Helamans omsorg. Selv om sønnene kjempet i harde slag hvor alle ble såret, gikk ikke et eneste liv tapt.²⁰ De unge mennene viste seg å være et viktig løft for den trette nephittiske hæren. De var trofaste og åndelig sterkere da de kom hjem. Familiene deres ble velsignet, beskyttet og styrket.²¹

deres ektefelles og barns åndelige utvikling meget høy prioritet. Vær oppmerksom på hva dere kan gjøre for å hjelpe hver enkelt. Gi fritt av deres tid og oppmerksomhet.

I hvert av disse forslagene er det et gjennomgangstema: Fyll livet med tjeneste for andre. Når dere mister livet i tjeneste for vår himmelske Faders barn,²³ mister Satans fristelser sin makt over dere.

Fordi deres himmelske Fader elsker dere inderlig, gjør Jesu Kristi forsoning denne styrken mulig. Er ikke det fantastisk? Mange av dere har følt byrden av dårlige valg, og hver av dere kan føle den oppbyggende kraften i Herrens tilgivelse, barmhjertighet og styrke. Jeg har følt den, og jeg vitner om at den er tilgjengelig for hver og en av dere, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 17:14; se også Alma 17–27.
2. Se Alma 23:4–7; 24:5–19.
3. Se Alma 24:20–27.
4. Se Alma 27.
5. Se Alma 53:8–9; 56:10–17.
6. Se “Familien – En erklæring til verden,” *Liahona*, nov. 2010, 129.
7. Se Alma 53:10–13.
8. Se Alma 53:14–16.
9. Se Alma 56:48.
10. Se Alma 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Se *Liahona*, nov. 2010, 129.
12. Alma 53:15.
13. Lære og pakter 58:42.
14. Alma 53:4.
15. Se Ether 12:27.
16. Se 1 Samuelsbok 12:15; Jesaja 1:20; 1 Nephi 2:23; Mosiah 15:26; Alma 9:24; Lære og pakter 76:25; Moses 4:3.
17. Se Ordspråkene 28:13; 1 Korinterbrev 2:3; 15:43; 2 Korinterbrev 13:4; Jakobs brev 3:17; 2 Nephi 3:13; Jakobs bok 4:7; Alma 34:17; 3 Nephi 22:8; Ether 12:26–28; Lære og pakter 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2 Nephi 28:21.
19. Ether 12:27.
20. Se Alma 57:25; 58:39.
21. Se Alma 58:40.
22. Lære og pakter 1:31.
23. Se Matteus 16:25; Lære og pakter 88:125.

I vår tid har utallige lesere av Mormons bok blitt oppbygget av disse rene og rettferdige sønnes eksempler.

Vi har alle til tider gjort dårlige valg. Vi har alle desperat behov for Jesu Kristi forsonings forløsende kraft. Vi må alle omvende oss fra ethvert opprør. “For jeg, Herren, kan ikke se på synd og på noen som helst måte samtykke i den.”²² Han kan ikke, fordi han vet hva som skal til for å bli som ham.

Mange av oss har latt svakhet få utvikle seg i vår karakter. Ved hjelp av Jesu Kristi forsoning kan vi, i likhet med ammonittene, bygge åndelige festningsverk mellom oss selv og eventuelle tidligere feil som Satan forsøker å utnytte. Den åndelige beskyttelsen som ble bygget rundt de ammonittiske fedrene, velsignet og styrket dem selv, deres familier, deres land og fremtidige generasjoner. Det samme kan gjelde oss.

Hvordan bygger vi så disse evige festningsverkene? Første trinn må være oppriktig, grundig og fullstendig omvendelse. Gjennom Jesu Kristi forsoning kan hver av oss bli ren, og byrden av vårt opprør vil bli fjernet.

Husk at omvendelse ikke er straff. Det er en håpefylt vei til en mer strålende fremtid.

Vår himmelske Fader har gitt oss verktøy som hjelper oss å bygge festningsverkene mellom våre svakheter og vår trofasthet. Overvei følgende forslag:

- Inngå pakter og motta ordinansene for dere selv. Arbeid så jevnt og trutt for å sørge for ordinanser i templet for deres egne forfedre.
- Del evangeliet med ikke-medlemmer eller mindre aktive familiemedlemmer eller venner. Å dele disse sannhetene med andre kan gi dere fornyet entusiasme.
- Tjen trofast i alle kall i Kirken, spesielt som hjemmelærer eller besøkende lærerinne. Ikke vær hjemmelærer eller besøkende lærerinne bare 15 minutter i måneden. Strekk dere ut til hvert enkelt medlem av familien. Bli kjent med dem personlig. Vær en ekte venn. Vis dem ved gode gjerninger hvor mye dere bryr dere om hver av dem.
- Utfør ikke minst tjeneste for medlemmer av deres egen familie. Gi

Av president Thomas S. Monson

“Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg”

Vår himmelske Fader... vet at vi lærer og vokser og blir sterkere når vi står overfor og overlever prøvelser som vi må gjennom.

I kveld skal jeg skrive i dagboken min: “Dette har vært et av de mest inspirerende generalkonferansemøter jeg noensinne har deltatt på. Alt har vært fantastisk og ytterst åndelig.”

Brødre og søstre, for seks måneder siden da vi møttes til generalkonferanse, lå min kjære hustru Frances på sykehuset etter å ha falt stygt bare noen dager tidligere. I mai, etter å ha kjempet tappert i flere uker for å overvinne sine skader, gled hun inn i evigheten. Tapet av henne har rammet meg hardt. Hun og jeg ble viet i Salt Lake tempel 7. oktober 1948. I morgen ville det ha vært vår 65. bryllupsdag. Hun var mitt livs kjærlighet, min betrodde rådgiver og min nærmeste venn. Å si at jeg savner henne, kan på ingen måte formidle dybden av mine følelser.

Denne konferansen er det 50 år siden jeg ble kalt til De tolv apostlers quorum av president David O. McKay. Gjennom alle disse årene har jeg aldri følt noe annet enn den fulle og hele støtte fra min kjære livsledsager. Utalige er de ofre hun gjorde for at jeg kunne utføre mitt kall. Jeg hørte aldri

et klagende ord fra henne da jeg ofte måtte tilbringe dager og noen ganger uker borte fra henne og våre barn. Hun var i sannhet en engel.

Jeg ønsker å uttrykke min og familiens takknemlighet for den store kjærlighet som har blitt vist oss siden Frances bortgang. Hundrevis av kort og brev kom fra hele verden med uttrykk av beundring for henne og kondolanser til vår familie. Vi fikk store mengder vakre blomsteroppsatser. Vi er takknemlige for de mange bidrag som har blitt gitt i hennes navn til Kirkens generelle misjonærfond. På vegne av dem av oss hun etterlot seg, uttrykker jeg stor takknemlighet for deres vennlige og dyptfølte uttrykk.

I denne følelsesladede tiden med avskjed har jeg fått stor trøst av mitt vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium og kunnskapen jeg har om at min kjære Frances fortsatt lever. Jeg vet at vår adskillelse er midlertidig. Vi ble beseglet i Guds hus av en som hadde myndighet til å binde på jorden og i himmelen. Jeg vet at vi vil bli gjenforent en dag, for aldri igjen å bli adskilt.

Dette er den kunnskap som holder meg oppe.

Brødre og søstre, man kan trygt anta at intet menneske har levd fullstendig fri for lidelser og trengsler, og heller ikke har det vært en tid i menneskenes historie som ikke har hatt sitt fulle mål av omveltninger, ødeleggelser og elendighet.

Når livet plutselig blir grusomt, blir man fristet til å stille spørsmålet: “Hvorfor meg?” Til tider kan det virke som det ikke er noe lys i enden av tunnelen, ingen soloppgang til å bryte nattens mørke. Vi føler oss omgitt av skuffelse over knuste drømmer og fortvilelse over brustne håp. Vi slutter oss til bønnen i Bibelen: “Er det da ingen balsam i Gilead?”¹ Vi føler oss forlatt, nedbrutt, alene. Vi er tilbøyelige til å betrakte vår personlige ulykke gjennom pessimismens forvrengte prisme. Vi blir utålmodige etter en løsning på våre problemer, og glemmer at tålmodighetens himmelske dyd ofte kreves.

Vanskelighetene som kommer til oss, gir oss den virkelige prøven på vår evne til å holde ut. Et grunnleggende spørsmål må besvares av hver enkelt av oss: Skal jeg gi opp, eller skal jeg fullføre? Noen gir opp når de ikke klarer å heve seg over sine utfordringer. Å fullføre innebærer å holde ut helt til livets slutt.

Når vi grunner på ting som kan ramme oss alle, kan vi si med oldtidens Job: “Mennesket fødes til møyen.”² Job var en “uklanderlig og rettskaffen” mann som “fryktet Gud og holdt seg fra det onde”.³ Job var gudfryktig i sin fremferd og en velstående mann som måtte gjennomgå en prøve som kunne ha knekt enhver. Etter å ha mistet alt han eide, blitt spottet av sine venner, hjemløst av lidelser, sønderknust av tapet av sin familie, ble han oppfordret til å

bestefar hadde blitt 105 år gammel. Hun sa: "Han bor på et lite pleiehjem, men er sammen med hele familien hver søndag, og da holder han en leksjon i evangeliet." Hun fortsatte: "Sist søndag sa bestefar til oss: 'Mine kjære, jeg kommer til å dø denne uken. Vil dere være så snill å ringe Tommy Monson? Han vil vite hva han skal gjøre.'"

Jeg besøkte bror Brems allerede neste kveld. Jeg hadde ikke sett ham på en stund. Jeg kunne ikke snakke med ham, for han hadde mistet hørselen. Jeg kunne ikke skrive noe som han kunne lese, for han hadde mistet synet. Jeg ble fortalt at familien kommuniserte med ham ved å ta fingeren på hans høyre hånd og så skrive i hans venstre håndflate navnet på vedkommende som var på besøk. Alle beskjeder måtte formidles på samme måte. Jeg fulgte prosedyren ved å ta fingeren og stave T-O-M-M-Y M-O-N-S-O-N, navnet han alltid hadde kjent meg ved. Bror Brems ble opprømt, og tok hendene mine og la dem på hodet sitt. Jeg forsto at han ønsket å få en prestedømsvelsignelse. Sjøføren som hadde kjørt meg til pleiehjemmet, sto sammen med meg, og vi la våre hender på bror Brems hode og ga ham den ønskede velsignelsen. Etterpå strømmet tårene fra hans blinde øyne. Han grep hendene våre i takknemlighet. Selv om han ikke hadde hørt velsignelsen vi hadde gitt ham, var Ånden sterk, og jeg tror han ble inspirert til å vite at vi hadde gitt ham den velsignelsen han trengte. Denne flotte mannen kunne ikke lenger se. Han kunne ikke lenger høre. Natt og dag var han begrenset til et lite rom på et pleiehjem. Og likevel rørte smilet om munnen hans og ordene han uttalte, ved mitt hjerte. "Takk," sa han. "Min himmelske Fader har vært så god mot meg."

"si Gud farvel og død".⁴ Han motsto denne fristelsen og uttalte fra dypet av sin edle sjel:

"Se, også nå har jeg mitt vitne i himmelen, i det høye er det en som taler min sak."⁵

"Jeg vet at min gjenløser lever."⁶

Job bevarte troen. Vil vi gjøre det samme når vi møter de utfordringene som vil komme til oss?

La oss, hver gang vi er tilbøyelige til å føle oss nedtyngt av livets harde slag, huske at andre har gått den samme veien, har holdt ut og så vunnet.

Kirkens historie i denne evangelieutdeling i tidenes fylde er proppfull av menneskers erfaringer med slit og strev, og likevel har de stått trofast og vært ved godt mot. Hvorfor? De har gjort Jesu Kristi evangelium til det sentrale i sitt liv. Det er dette som vil hjelpe oss igjennom hva som enn måtte ramme oss. Vi vil fortsatt oppleve vanskelige utfordringer, men vi vil være i stand til å takle dem, til å ta dem ved hornet og komme seirende ut.

Fra sykesengen, fra puten som er våt av tårer, løftes vi mot himmelen av Guds forsikring og dyrebare løfte: "Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg."⁷ Den slags trøst er ubetalelig.

Når jeg har reist vide omkring over hele verden for å utføre ansvarsoppgavene i mitt kall, har jeg fått vite mange ting – ikke minst at sorg og lidelse finnes overalt. Jeg kan ikke begynne å måle all den hjertesorg og smerte jeg har sett når jeg har besøkt dem som sørger, opplever sykdom, står overfor skilsmisse, sliter med en opprørsk sønn eller datter, eller lider av konsekvensene av synd. Listen kunne fortsatt, for det finnes utallige problemer som kan ramme oss. Det er vanskelig å skille ut ett eksempel, men når jeg tenker på utfordringer, går mine tanker til bror Brems, en av mine Søndagsskole-lærere fra guttedagene. Han var et trofast medlem av Kirken, en mann med et hjerte av gull. Han og hans hustru Sadie hadde åtte barn, hvorav mange var på samme alder som barna i vår familie.

Etter at Frances og jeg hadde giftet oss og flyttet fra menigheten, så vi bror og søster Brems og medlemmer av deres familie i bryllup og begravelser, samt på menighets-gjenforeninger.

I 1968 mistet bror Brems sin hustru Sadie. To av hans åtte barn gikk også bort etter hvert som årene gikk.

En dag for nesten 13 år siden ringte bror Brems eldste barnebarn meg. Hun forklarte at hennes

Før uken var omme, gikk det slik bror Brems hadde forutsagt. Han gikk bort. Han dvelte aldri ved det han manglet. Han var alltid dypt takknemlig for sine mange velsignelser.

Vår himmelske Fader, som gir oss så mye å glede oss over, vet også at vi lærer og vokser og blir sterkere når vi står overfor og overlever prøvelser som vi må gjennom. Vi vet at vi noen ganger vil oppleve hjerteskjærende sorg, sørge og bli prøvet helt til grensen av det vi kan tåle. Slike vanskeligheter hjelper oss imidlertid å forandre oss til det bedre, å gjenoppbygge livet på den måten vår himmelske Fader lærer oss, og til å bli noe annet enn det vi var – bedre enn vi var, mer forståelsesfulle enn vi var, mer medfølende enn vi var, med sterkere vitnesbyrd enn vi hadde før.

Dette skulle være vår hensikt – å være standhaftige og holde ut, ja, men også å bli mer åndelig foredlet idet vi tar oss gjennom både sol og sorg. Var det ikke for utfordringer som skal overvinnes og problemer å løse, ville vi forbli omtrent som vi er, med liten eller ingen fremgang mot vårt mål som er evig liv. Dikteren uttrykte omtrent den samme tanken med disse ordene:

*Godt tømmer vokser ikke uten besvær,
jo sterkere vind, jo sterkere trær.
Jo lengre til himmelen og dens prakt,
jo mere storm, jo større makt.
Ved sol og kulde, ved regn og snø,
vokser godt tømmer og edle karakterer
fra det lille frø.⁸*

Bare Mesteren kjenner dypet av våre prøvelser, vår smerte og vår lidelse. Han alene tilbyr oss evig fred i tider med motgang. Han alene rører ved vår forpinte sjel med sine trøstende ord:

“Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!

Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.”⁹

Enten det er i medgang eller motgang, er han med oss. Han har lovet at dette aldri vil forandre seg.

Mine brødre og søstre, måtte vi ha en lojalitet til vår himmelske Fader som ikke forandrer seg med årene eller krisene i vårt liv. Vi burde ikke behøve å oppleve vanskeligheter for å huske ham, og vi burde ikke bli drevet til ydmykhet før vi gir ham vår tro og tillit.

Måtte vi alltid gjøre vårt ytterste for å være nær vår himmelske Fader. For å gjøre dette, må vi be til ham og lytte til ham hver dag. Vi trenger ham

virkelig hver stund, enten det er solskinn eller regn. Måtte hans løfte alltid være vår leveregel: “Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg.”¹⁰

Med all min sjels styrke vitner jeg om at Gud lever og elsker oss, at hans enbårne Sønn levde og døde for oss og at Jesu Kristi evangelium er det gjennomtrengende lys som skinner gjennom mørket i vårt liv. Jeg ber om at det alltid må være slik, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jeremia 8:22.
2. Job 5:7.
3. Job 1:1.
4. Job 2:9.
5. Job 16:19.
6. Job 19:25.
7. Josva 1:5.
8. Douglas Malloch, “Good Timber,” i Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself* (1971), 23.
9. Matteus 11:28–30.
10. Josva 1:5.

Av **eldste Quentin L. Cook**
i De tolv apostlers quorum

Jeremias klagesanger: Vær på vakt mot trelldom

Vår utfordring er å unngå trelldom i enhver form, hjelpe Herren å samle sine utvalgte og ofre for den oppvoksende generasjon.

Tidlig i vårt ekteskap bestemte min hustru Mary og jeg oss for at vi i den grad det var mulig, ville velge aktiviteter som vi kunne være sammen om. Vi ønsket også å være forstandige med vårt budsjett. Mary elsker musikk, og var utvilsomt bekymret for at jeg ville overdrive sportsarrangementer, så hun forhandlet seg til at for alle betalte arrangementer skulle det være to musikalere, operaer eller kulturelle aktiviteter for hvert betalte ballspill.

I utgangspunktet var jeg lite begeistret for operakomponenten, men med tiden endret jeg syn. Jeg ble spesielt glad i operaer av Giuseppe Verdi.¹ Denne uken er det 200 år siden han ble født.

I sin ungdom var Verdi fascinert av profeten Jeremia, og i 1842, i en alder av 28, oppnådde han berømmelse med operaen *Nabucco*, en forkortet italiensk form av navnet

Nebukadnesar, kongen av Babylon. Denne operaen inneholder prinsipper hentet fra bøkene Jeremia, Klagesangene og Salmene i Det gamle testamente. Operaen omfatter erobringen av Jerusalem og jødernes fangenskap og trelldom. Salme 137 er inspirasjonen bak Verdis rørende og inspirerende «Kor av hebraiske slaver». Overskriften til denne salmen i våre skrifter er svært dramatisk: «Da de var i fangenskap, gråt jødene ved Babels elver – På grunn av sorg, fikk de seg ikke til å synge Sions sanger.»

Jeg har tenkt å gjennomgå mange former for slaveri og undertrykkelse. Jeg vil sammenligne noen omstendigheter i vår tid med omstendighetene på Jeremias tid, før Jerusalems fall. Når jeg nå hever en advarselsrøst, er jeg takknemlig for at de fleste av Kirkens medlemmer unngår den slags oppførsel som var så støtende for Herren på Jeremias tid.

Jeremias profetier og klagesanger er viktige for siste-dagers-hellige. Jeremia og Jerusalem på hans tid danner bakteppet til de innledende kapitlene i Mormons bok. Jeremia levde på samme tid som profeten Lehi.² På dramatisk vis informerte Herren Jeremia om hans forutordinasjon: «Før jeg dannet deg i mors liv, kjente jeg deg, og før du kom ut av mors skjød, helliget jeg deg. Jeg satte deg til en profet for folkene.»³

Lehi hadde et annet kall, en annen misjon og et annet oppdrag fra Herren. Han ble ikke kalt i sin ungdom, men i moden alder. I utgangspunktet hevet han advarselens røst, men etter trofast å ha forkynt samme budskap som Jeremia, ble Lehi befalt av Herren å ta sin familie med seg og dra ut i villmarken.⁴ Ved å gjøre det, velsignet Lehi ikke bare sin familie, men også alle mennesker.

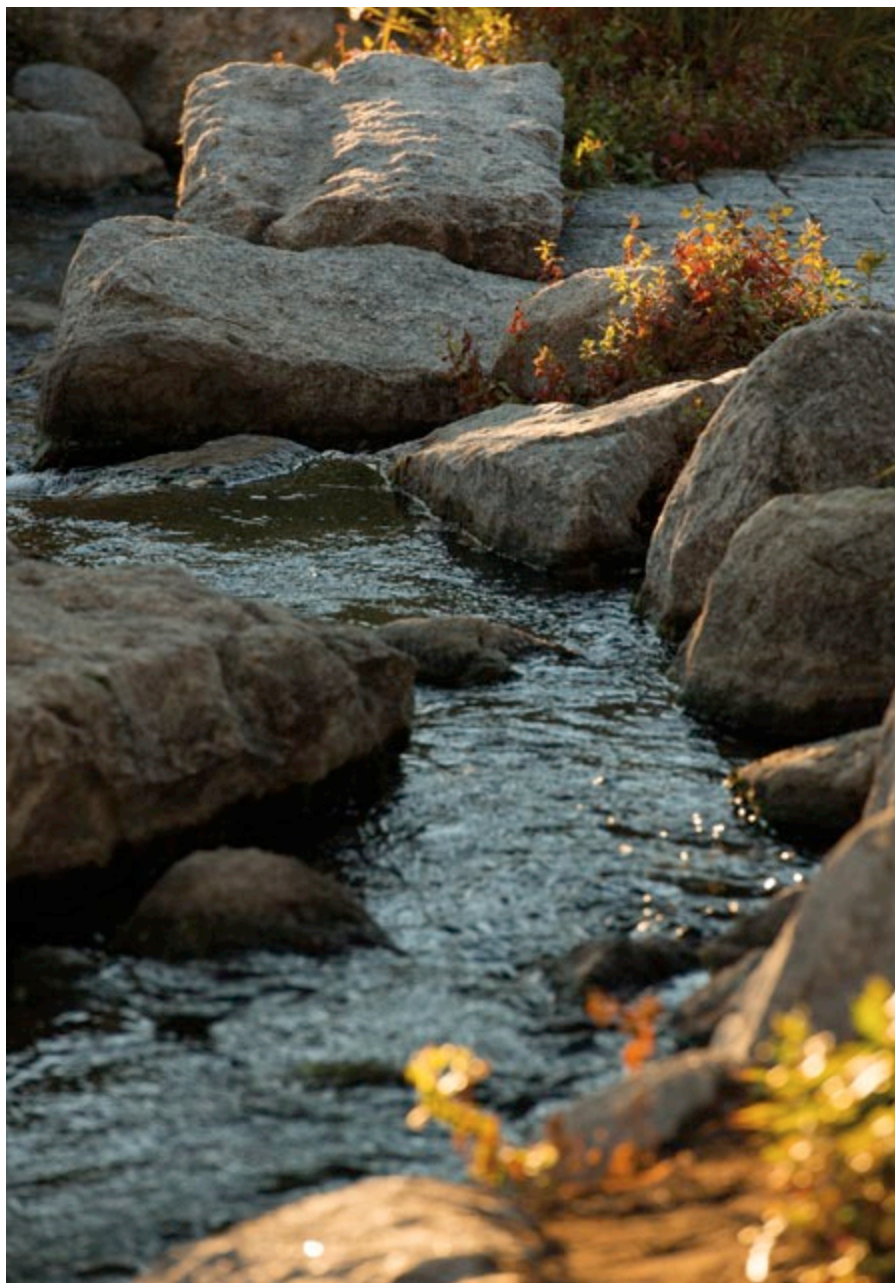
I årene før Jerusalems ødeleggelse⁵ er budskapene som Herren ga til Jeremia, uforglemmelige. Han sa:

«Mitt folk har byttet bort sin ære mot det som ikke kan hjelpe...

...Meg har de forlatt, kilden med det levende vann, og de har hogd seg ut... sprukne brønner som ikke holder vann.»⁶

Idet han talte om de ulykker som skulle komme over Jerusalems innbyggere, beklaget Herren: «Sommeren er forbi, høsten er til ende, men [de] er ikke frelst.»⁷

Gud ville at menn og kvinner skulle være fri til å velge mellom det gode og det onde. Når onde valg blir det dominerende kjennetegn på en kultur eller nasjon, får det alvorlige konsekvenser både i dette liv og i livet som kommer. Folk kan bli slavebundet eller sette seg i trelldom ikke bare til skadelige og vanedannende stoffer, men også til skadelige, vanedannende filosofier som avleder fra rettskaffen livsførsel.

Å vende seg bort fra å tilbe den sanne og levende Gud og tilbe falske guder som rikdom og berømmelse, og involvere seg i umoralsk og urettferdig oppførsel, fører til trelldom i alle dens snikende former. Disse omfatter åndelig, fysisk og intellektuell trelldom, og bringer noen ganger ødeleggelse. Jeremia og Lehi forkynte også at de som er rettferdige, må hjelpe Herren å etablere hans Kirke og rike, og samle det adspredte Israel.⁸

Disse budskapene har spredt seg og blitt forsterket gjennom århundrene i alle evangelieutdelinger.

De står sentralt i gjengivelsen av Jesu Kristi evangelium i denne siste evangelieutdeling.

Jødene fangenskap og spredningen av Israels stammer, herunder de ti stammer, er fremtredende læremessige faktorer i evangeliets gjengivelse. De ti tapte stammer utgjorde det nordlige riket Israel som ble ført i fangenskap til Assyria i 721 F.KR. De dro til landene i nord.⁹ Vår tiende trosartikkel lyder: "Vi tror på Israels innsamling i bokstavelig forstand og på gjenopprettelsen av de ti stammer."¹⁰ Vi tror også at som ledd i den

pakt Herren inngikk med Abraham, ville ikke bare Abrahams slektslinje bli velsignet, men også alle mennesker på jorden. Som eldste Russell M. Nelson har sagt, handler ikke innsamlingen "om et fysisk sted, men om individuell forpliktelse. Folk kan bli 'bragt til kunnskap om Herren' [3 Nephi 20:13] uten å forlate sitt hjemland."¹¹

Vår lære er klar: "Herren adspredte og plaget Israels tolv stammer på grunn av deres urettferdighet og opprør. Men Herren brukte også denne adspredelsen av sitt utvalgte folk blant verdens nasjoner til å velsigne disse nasjonene."¹²

Vi lærer verdifulle lærdommer av denne tragiske perioden. Vi skulle gjøre alt i vår makt for å unngå synd og opprør som fører til trelldom.¹³ Vi erkjenner også at rettskaffen livsførsel er en forutsetning for å bistå Herren med å samle hans utvalgte, og med Israels innsamling i bokstavelig forstand.

Trelldom, undertrykkelse, avhengighet og slaveri tar mange former. Det kan være bokstavelig fysisk slaveri, men det kan også være tap eller svekkelse av handlefrihet som kan hindre vår fremgang. Jeremia er klar på at urettferdighet og opprør var de viktigste årsakene til Jerusalems ødeleggelse og fangenskap i Babylon.¹⁴

Andre typer trelldom er like ødeleggende for menneskets ånd. Handlefrihet kan misbrukes på mange måter.¹⁵ Jeg vil nevne fire som er spesielt skadelige i dagens kultur.

For det første: Avhengighet som svekker ens handlefrihet, strider mot moralske oppfatninger og ødelegger helsen, fører til trelldom. Virkningen av narkotika og alkohol, umoral, pornografi, gambling, økonomisk undertrykkelse og andre plager, pålegger dem som er i trelldom, og samfunnet,

en byrde av et slikt omfang at det er nesten umulig å tallfeste.

For det annet: Noen former for avhengighet eller tilbøyeligheter som i seg selv ikke er onde, kan bruke opp vår dyrebare tildeling av tid, som ellers kunne brukes til å oppnå verdifulle mål. Disse kan omfatte overdreven bruk av sosiale medier, video- og digitale spill, sport, rekreasjon og mye annet.¹⁶

Hvordan vi bevarer tid til familien, er et av de mest betydelige problemer vi står overfor i de fleste kulturer. I en periode da jeg var eneste medlem av Kirken i vårt advokatfirma, forklarte en kvinnelig advokat for meg at hun alltid følte seg som en sjonglør som prøvde å holde tre baller i luften samtidig. Én ball var hennes advokatpraksis, én var hennes ekteskap og én var hennes barn. Hun hadde nesten gitt opp å få tid for seg selv. Hun var alvorlig bekymret fordi én av ballene alltid lå på bakken. Jeg foreslo at vi skulle møtes som gruppe, og drøfte våre prioriteringer. Vi kom frem til at den primære årsaken til at vi jobbet, var å forsørge familien. Vi ble enige om at det å tjene mer penger ikke var på langt nær like viktig som familien, men vi visste også at det å betjene våre kunder etter beste evne var vesentlig. Diskusjonen gikk så over til hva vi gjorde på jobben som ikke var nødvendig, og var uforenelig med å ha tid til familien. Var det press til å bruke tid på arbeidsplassen som ikke var viktig?¹⁷ Vi bestemte oss for at vårt mål skulle være et familievennlig miljø for både kvinner og menn. La oss ligge i forkant når det gjelder å beskytte tid til familien.

For det tredje: Den mest universelle undertrykkelse i vår tid, slik det har vært gjennom alle tider, er ideologi eller politiske oppfatninger som er i strid med Jesu Kristi evangelium. Ved

å erstatte evangeliets sannheter med menneskers filosofier, kan vi bli ledet bort fra Frelserens enkle budskap. Da apostelen Paulus besøkte Athen, forsøkte han å undervise om Jesu Kristi oppstandelse. Om denne innsatsen leser vi i Apostlenes gjerninger: “Alle atenerne og de fremmede som oppholdt seg der, gav seg ikke tid til annet enn å fortelle eller høre *nytt*.”¹⁸ Da folkemengden skjønnte hvor enkelt Paulus budskap var, og at det ikke var noe nytt, forkastet de det.

Dette er illustrerende for vår egen tid, hvor evangeliets sannheter ofte blir avvist eller forvrengt for å gjøre dem intellektuelt mer attraktive eller forenelige med dagens kulturelle trender og intellektuelle filosofier. Hvis vi ikke er forsiktige, kan vi bli fanget av disse trendene og sette oss i intellektuell treldom. Det finnes mange røster som forteller kvinner hvordan de skal leve.¹⁹ Ofte motsier de hverandre. Spesielt bekymringsverdig er filosofier som kritiserer eller reduserer respekten for kvinner som velger å gjøre de nødvendige ofre for å være mødre, lærere, omsorgspersoner eller venner for barn.

For noen måneder siden besøkte våre to yngste barnebarn oss – en hver uke. Jeg var hjemme og åpnet døren. Min hustru Mary var i et annet rom. I begge tilfeller, etter en klem, sa de nesten det samme. De så seg rundt og sa: “Jeg elsker å være i bestemors hus. Hvor er bestemor?” Jeg har ikke sagt det til dem, men jeg tenkte: “Er ikke dette bestefars hus også?” Det gikk imidlertid opp for meg at da jeg var ung gutt, dro familien til bestemors hus. Jeg kom til å tenke på en kjent sang: “Over elven og gjennom skogen til bestemors hus vi går.”

La meg si klart og tydelig at jeg er glad for de muligheter til utdanning og andre ting som er tilgjengelig for kvinner. Jeg setter pris på den kjensgjerning at det strabasiøse arbeidet og hjemlige slitet som før ble krevd av kvinner, har blitt redusert i store deler av verden på grunn av moderne bekvemmeligheter, og at kvinner gjør storartede bidrag på alle områder. Men hvis vi tillater at vår kultur reduserer det spesielle forholdet som barn har til mødre og bestemødre og andre

som gir dem omsorg, vil vi komme til å angre.

For det fjerde: Krefter som krenker dypt rotfestede religiøse prinsipper, kan føre til trelldom. En av de mest uheldige formene er når rettferdige mennesker som føler ansvar overfor Gud for sin oppførsel, blir tvunget inn i aktiviteter som er i strid med deres samvittighet – for eksempel blir helsepersonell tvunget til å velge mellom å bistå med abort mot sin samvittighet, eller å miste jobben.

Kirken er en relativt liten minoritet selv når den står sammen med like-sinnede. Det vil bli vanskelig å endre samfunnet, men vi må arbeide for å forbedre den moralske kulturen som omgir oss. Siste-dagers-hellige i alle land skulle være gode borgere, engasjerte seg i samfunnsanliggender, søke informasjon om sakene og stemme.

Vårt hovedfokus skulle imidlertid alltid være å gjøre nødvendige ofre for å beskytte vår egen familie og den oppvoksende generasjon.²⁰ De aller fleste av dem er ennå ikke i trelldom til alvorlig avhengighet eller falske ideologier. Vi må bidra til å beskytte dem mot en verden som virker svært lik det Jerusalem som Lehi og Jeremia opplevde. I tillegg må vi forberede dem til å inngå og holde hellige pakter, og til å være de viktigste utsendinger for å hjelpe Herren å etablere sin Kirke og samle det adspredte Israel og Herrens utvalgte overallt.²¹ Det er så vakkert uttrykt i Lære og pakter: “De rettferdige skal samles ut fra alle nasjoner og skal komme til Sion mens de synger evige gledessanger.”²²

Vår utfordring er å unngå trelldom i enhver form, hjelpe Herren å samle sine utvalgte og ofre for den oppvoksende generasjon. Vi må alltid huske at vi ikke frelser oss selv. Vi blir frigjort ved Frelserens kjærlighet, nåde og sonoffer. Da Lehis familie flyktet, ble

de ledet av Herrens lys. Hvis vi er trofaste mot hans lys, følger hans bud og stoler på det han har gjort, vil vi unngå åndelig, fysisk og intellektuell trelldom, så vel som sorgen over å vandre i vår egen villmark, for han er mektig til å frelse.

La oss unngå den fortvilelse og sorg som rammer dem som faller i fangenskap og ikke lenger orker å synge Sions sanger. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mange av Verdis operaer, som *Aida*, *La traviata* og *Il trovatore*, er blant de mest populære operaer som fremføres i verden i dag.
2. Se 1 Nephi 5:13; 7:14.
3. Jeremia 1:5.
4. Se 1 Nephi 2:2–3.
5. Ødeleggelsen av Salomos tempel, Jerusalems fall og bortførelsen av Juda stamme fant sted rundt 586 f.Kr.
6. Jeremia 2:11, 13.
7. Jeremia 8:20. Jeremia skrev tidligere at Herren hadde kalt folket til omvendelse: “Jeg skjelder av angst!” (Jeremia 4:19) og tryglet: “[Finn] noen som gjør rett, som legger vekt på redelighet! Så vil jeg tilgi byen” (Jeremia 5:1).
8. Se Jeremia 31; 1 Nephi 10:14.
9. Se 2 Kongebok 17:6; Lære og pakter 110:11.
10. trossartikkel; se også 2 Nephi 10:22.
11. Russell M. Nelson, “The Book of Mormon and the Gathering of Israel,” tale under seminaret for nye misjonspresidentene, 26. juni 2013.
12. Veiledning til Skriftene, “Israel,” scriptures.lds.org.
13. Herren har i vår tid sagt: “Hele verden ligger i synd og stønner under mørke og under syndens trelldom... fordi de ikke kommer til meg” (Lære og pakter 84:49–50).
14. Uskyldige mennesker kan naturligvis også bli slavebundet.
15. Doktrinære prinsipper endres ikke, men de ting som fører til trelldom,

undertrykkelse og ødeleggelse, har akselerert på enestående vis.

16. Dette var treffende og ganske humoristisk bemerket på forsiden av *New York Times Magazine* i fjor (8. april 2012, med henvisning til vanedannende digitale spill. Det sto: “De digitale spillenes vanedannende, tidsødende, forhold-knusende og hjerne-skadelige kraft og tiltrekning.” Og så med liten skrift: “(Men det betyr ikke at vi ikke elsker dem for det.)” På muntert vis understreker dette nødvendigheten av å utøve klokskap i vår bruk av vårt tids fantastiske teknologiske oppfinnelser.
17. Det vanlige mantra i mange arbeidsmiljøer er: “Vi jobber sammen, og vi leker sammen.” Selv om samhold mellom arbeidstagere er viktig, blir det selvødeleggende når “arbeid og lek” fortrenger familietid.
18. Apostlenes gjerninger 17:21; uthevelse tilføyd.
19. Se Keli Goff, “Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce,” *Guardian*, 21. april 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, “Why Women Still Can’t Have It All,” *The Atlantic*, 13. juni 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, “Can Women ‘Have It All’ When It Comes to Work and Family Life?” *Deseret News*, 28. juni 2012, A3; Judith Warner, “The Midcareer Timeout (Is Over),” *New York Times Magazine*, 11. aug. 2013, 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer, and Mitchell McIvor, “When Leaning In Doesn’t Pay Off,” *New York Times*, 11. aug. 2013, 12.
20. Kirken har oppfordret biskopsråd til å hjelpe familier ved å tilbringe mer tid med unge menn, unge kvinner og unge enslige voksne. Biskopsråd har blitt oppfordret til å delegere mer ansvar i menighetsrådet til quorumene i Det melkisedekske prestedømme, hjelpeorganisasjonene og medlemmer som har spesielle evner til å hjelpe andre på riktig måte.
21. Se Lære og pakter 29:7.
22. Lære og pakter 45:71.

Av **eldste Neil L. Andersen**
i De tolv apostlers quorum

Kraft i prestedømmet

En mann kan åpne gardinene slik at det varme sollyset kommer inn i rommet, men mannen eier ikke solen, lyset eller varmen den bringer.

Prestedømmets velsignelser er for alle

Da barna på nadverdsmøtet lykkelig sang Primær-sangen “Her fins kjærlighet”, smilte alle anerkjennende. En tapper mor som oppdro fem barn, lyttet oppmerksomt til det andre veraset: “Mitt hjem er alltid rikt velsignet av prestedømmets store kraft.”¹ Trist tenkte hun: “Mine barn har aldri hatt et slikt hjem.”²

Mitt budskap til denne trofaste kvinnen og til alle, er at vi kan leve hver time “velsignet av prestedømmets store kraft”, uansett hva våre omstendigheter er.

Vi overdriver noen ganger forbindelsen mellom prestedømmets kraft og menn i Kirken. Prestedømmet er Guds kraft og myndighet gitt til frelse og velsignelse for alle – menn, kvinner og barn.

En mann kan åpne gardinene slik at det varme sollyset kommer inn i rommet, men mannen eier ikke solen, lyset eller varmen den bringer. Prestedømmets velsignelser er uendelig mye større enn den som blir bedt om å overbringe gaven.

Å motta prestedømmets velsignelser, kraft og løfter i dette livet og det neste, er en av jordelivets største muligheter og et av de største ansvar. Når vi er verdige, beriker

prestedommet vårt liv på jorden og forbereder oss til de storartede løfter i den neste verden. Herren har sagt: “I dets ordinanser blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt.”³

Det er spesielle velsignelser fra Gud til enhver verdig person som blir døpt, mottar Den hellige ånd og regelmessig tar del i nadverden. Tempelet bringer mer lys og styrke, sammen med løftet om evig liv.⁴

Alle ordinansene inviterer oss til å styrke vår tro på Jesus Kristus og inngå og holde pakter med Gud. Når vi holder disse hellige paktene, mottar vi prestedommet kraft og velsignelser.

Føler vi ikke denne prestedømskraft i vårt eget liv, og ser vi den ikke blant paktslojale medlemmer av Kirken? Vi ser den i nye konvertitter når de kommer opp av dåpens vann og føler seg tilgitt og rene. Vi ser at våre barn og unge er mer følsomme for Den hellige ånds tilskyndelser og veiledning. Vi ser at tempelets ordinanser blir en kilde til styrke og lys for rettferdige menn og kvinner over hele verden.

Denne måneden så jeg et ungt par hente enorm styrke fra beseglingens løfter i tempelet da deres dyrebare lille gutt ble født, men bare levde i én uke. Gjennom prestedommet ordinanser

mottar dette unge paret og alle vi andre trøst, styrke, beskyttelse, fred og evige løfter.⁵

Hva vet vi om prestedømmet?

Noen kan oppriktig stille spørsmålet: “Hvis prestedommet kraft og velsignelser er tilgjengelig for alle, hvorfor blir prestedommet ordinanser forrettet av menn?”

Da en engel spurte Nephi: “Forstår du Guds nedlatenhet?” svarte Nephi ærlig: “Jeg vet at han elsker sine barn, men jeg forstår ikke hva alle ting betyr.”⁶

Når vi snakker om prestedommet, er det mange ting vi vet.

Alle er like

Vi vet at Gud elsker alle sine barn, og han gjør ikke forskjell på folk. “Han viser ingen bort som kommer til ham... mann eller kvinne... og alle er like for Gud.”⁷

Like sikkert som vi vet at Guds kjærlighet er lik for hans sønner og døtre, vet vi også at han ikke skapte menn og kvinner helt like. Vi vet at kjønn er en grunnleggende del av vår jordiske og evige identitet og hensikt. Hellige ansvarsoppgaver er gitt til hvert kjønn.⁸

Fra begynnelsen av

Vi vet at Herren fra begynnelsen av fastsatte hvordan hans prestedømme skulle forvaltes. “Prestedommet ble først gitt til Adam.”⁹ Noah, Abraham og Moses forrettet alle prestedømsordinanser. Jesus Kristus var og er Den store høyprest. Han kalte apostler. “Dere har ikke utvalgt meg,” sa han, “men jeg har utvalgt dere, og [ordinert] dere.”¹⁰ I våre dager ble himmelske sendebud sendt fra Gud. Døperen Johannes, Peter, Jakob og Johannes gjenga prestedommet til jorden gjennom profeten Joseph Smith.¹¹ Slik

har vår Fader i himmelen forvaltet sitt prestedømme.¹²

Mange gaver fra Gud

Vi vet at det hellige prestedømmes kraft ikke fungerer uavhengig av tro, Den hellige ånd og åndelige gaver. Skriftene advarer: “[Fornekt ikke] Guds gaver, for de er mange... og disse gaver gis på forskjellige måter, men det er den samme Gud som gir alt dette til alle.”¹³

Verdighet

Vi vet at verdighet alltid vil være avgjørende for å utføre og motta prestedømsordinanser. Søster Linda K. Burton, Hjelpeforeningens president, har sagt: “Rettskaffenhet er det som kvalifiserer... til å innby prestedømskraft i vårt liv.”¹⁴

Ta for eksempel pornografiens pest som feier over hele verden. Herrens verdighetsnorm tillater ingen bruk av pornografi blant dem som forretter i prestedømmets ordinanser. Frelseren sa:

“Omvend dere fra deres... hemmelige avskyeligheter.”¹⁵

“Øyet er legemets lys... Om ditt øye er ondt, da blir hele ditt legeme fullt av mørke.”¹⁶

“[For] hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.”¹⁷

Hvis man uverdigg forretter eller deler ut nadverden, velsigner syke eller deltar i andre prestedømsordinanser, er det som eldste David A. Bednar har sagt, å misbruke Guds navn.¹⁸ Hvis man er uverdigg, bør man trekke seg fra å forrette i prestedømsordinanser og ydmykt snakke med biskopen som et første trinn til å omvende seg og vende tilbake til å holde budene.

Ydmykhet

En annen ting vi vet, er at prestedømmets velsignelser finnes rikelig i familier der en rettferdig mor og far står sammen om å veilede sine barn. Men vi vet også at Gud gjerne gir

de samme velsignelser til personer i mange andre situasjoner.¹⁹

En mor som bærer byrden av å forsørge sin familie både åndelig og timeilig, forklarte med følelse at det å ringe hjemmelærerne og be dem velsigne et av hennes barn, krever ydmykhet av henne. Men hun la skarpsindig til at det ikke krever mer ydmykhet av henne enn av hjemmelærerne når de forbereder seg til å velsigne barnet hennes.²⁰

Prestedømmets nøkler

Vi vet at prestedømmets nøkler, som innehas av medlemmene av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum, leder Herrens verk på jorden. Bestemte prestedømsnøkler overdras til stavspresidenter og biskoper for deres geografiske ansvarsområder. Og de kaller menn og kvinner ved åpenbaring, og disse blir oppholdt og beskikket til å utøve delegert myndighet til å undervise og administrere.²¹

Selv om det er mange ting vi vet om prestedømmet, får vi ikke alltid en fullstendig forståelse av Guds handlemåte når vi ser gjennom jordiske briller. Hans milde påminnelse: “Mine tanker er ikke deres tanker, og deres veier er ikke mine veier,”²² forsikrer oss imidlertid om at med tid og evig perspektiv, vil vi se “tingene som de virkelig er”²³, og mer fullstendig forstå Hans fullkomne kjærlighet.

Vi tjener alle villig. Noen ganger kan vi synes at vårt kall er for lite, og ønsker at vi ble bedt om å gjøre mer. Andre ganger er vi takknemlige når det er tid for vår avløsning. Vi bestemmer ikke hvilke kall vi mottar.²⁴ Jeg lærte dette tidlig i mitt ekteskap. Som ungt ektepar bodde min hustru Kathy og jeg i Florida. En søndag forklarte en rådgiver i stavspresidentskapet for meg at de følte seg

tilskyndet til å kalle Kathy som lærer i morgenseminar.

“Hvordan skal vi få det til?” spurte jeg. “Vi har små barn, Seminar begynner kl 05.00, og jeg er Unge menns president i menigheten.”

Rådgiveren smilte og sa: “Det ordner seg, bror Andersen. Vi skal kalle henne, og vi skal avløse deg.”

Og det var det som skjedde.

Kvinnens bidrag

Å be og lytte oppriktig angående tanker og bekymringer som uttrykkes av kvinner, er viktig i livet, i ekteskapet og for å bygge Guds rike.

På generalkonferansen for 20 år siden fortalte eldste M. Russell Ballard om en samtale han hadde hatt med Hjelpeforeningens generalpresident. Det ble stilt spørsmål med hensyn til å styrke verdigheten til ungdom som forbereder seg til å reise på misjon. Søster Elaine Jack sa med et smil: “Eldste Ballard, Kirkens kvinner kan ha noen gode forslag... om de bare blir spurt. Vi er tross alt mødrene deres!”²⁵

President Thomas S. Monson har alltid hatt for vane å spørre om og svare på kvinners betenkeligheter. Kvinnen som har påvirket ham mest, er søster Frances Monson. Vi savner

henne veldig. Forrige tirsdag minnet president Monson også generalautoritetene på hvor mye han lærte som biskop for de 84 enkene i menigheten sin. De påvirket i stor grad hans tjeneste og hele hans liv.

Ikke overraskende, før president Monsons beslutning ved bønn om å senke alderskravet til misjonærtjeneste, var det mange samtaler med Hjelpeforeningens, Unge kvinners og Primærs generalpresidentskap.

Biskoper, hvis dere følger president Monsons eksempel, vil dere føle Herrens veiledende hånd velsigne deres hellige arbeid i enda større grad.

Vi bodde flere år i Brasil. Like etter at vi kom dit, møtte jeg Adelson Parrella, en Sytti, og hans bror Adilson, som da var i stavspreidentskapet vårt. Senere møtte jeg deres bror Adalton,

Vany Parrella

som var stavspreidentskapet i Florianopolis, og en annen bror, Adelmo, som var biskop. Jeg ble imponert over disse brødrenes tro, og jeg spurte angående deres foreldre.

Familien ble døpt i Santos i Brasil for 42 år siden. Adilson Parrella sa: “I begynnelsen virket far veldig begeistret for å slutte seg til Kirken. Men [snart] ble han mindre aktiv og ba mor om ikke å gå i kirken.”

Adilson fortalte meg at hans mor sydde klær for naboene slik at barna kunne ta bussen til Kirken. De fire små guttene gikk sammen nesten to kilometer til en annen by, tok bussen i 45 minutter, for så å gå nye 20 minutter til møtehuset.

Selv om hun ikke kunne gå i Kirken sammen med barna, leste søster Parrella Skriftene med sine sønner og døtre, underviste dem i evangeliet og ba sammen med dem. Deres beskjedne hjem var fylt med de rike velsignelsene av prestedømmets kraft. De små guttene vokste opp, reiste på misjon, tok utdanning og giftet seg i templet. Prestedømmets velsignelser fylte deres hjem.

Mange år senere, som enslig søster, gikk Vany Parrella i templet for sin egen begavelse, og enda senere

utførte hun tre misjoner i Brasil. Hun er nå 84 år gammel, og hennes tro fortsetter å velsigne de generasjoner som har fulgt henne.

Vitesbyrd og løfte

Kraften i Guds hellige prestedømme finnes på jorden i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vitner om at når dere verdig deltar i prestedømmets ordinanser, vil Herren gi dere større styrke, fred og evig perspektiv. Uansett situasjon, vil deres hjem bli "velsignet av prestedømmets store kraft", og menneskene rundt dere vil få et sterkere ønske om disse velsignelsene for seg selv.

Som menn og kvinner, søstre og brødre, sønner og døtre av Gud, går vi videre sammen. Dette er vår mulighet, vårt ansvar og vår velsignelse. Dette er vår oppgave – å forberede Guds rike

til Frelserens gjenkomst. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. "Her fins kjærlighet," *Barnas sangbok*, 102–03.
2. Personlig e-post, 5. august 2013.
3. Lære og pakter 84:20.
4. Se Lære og pakter 138:37, 51.
5. Se Lære og pakter 84:35; 109:22.
6. 1 Nephi 11:16–17.
7. 2 Nephi 26:33.
8. Se "Familien – En erklæring til verden," *Liahona*, nov. 2010, 129.
9. *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Joseph Smith* (2007), 104; se også Lære og pakter 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, "Lærdom fra Eva," *Lys over Norge*, jan. 1988, 80.
10. Johannes 15:16.
11. Se Joseph Smith – Historie 1:72; se også Lære og pakter 13; 27.
12. Se M. Russell Ballard, "Let Us Think Straight" (andakt ved BYU, 20. aug. 2013); speeches.byu.edu. Eldste Ballard har sagt: "Hvorfor blir menn ordinert til prestedøms-embeder, og ikke kvinner? President Gordon B. Hinckley forklarte at det var Herren, ikke et menneske, 'som bestemte at

menn i hans kirke skulle ha prestedømmet', og at det også var Herren som utrustet kvinner med 'evner som utfyller denne store og vidunderlige organisasjonen, som er Kirken og Guds rike' ("Kirkens kvinner," *Lys over Norge*, jan. 1997, 64). Når alt kommer til alt, har ikke Herren åpenbart hvorfor han har organisert sin kirke slik han har."

13. Moroni 10:8.
14. Linda K. Burton, "Priesthood: 'A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children'" (Brigham Young University Women's Conference address, 3. mai 2013); ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf.
15. 3 Nephi 30:2.
16. Matteus 6:22–23.
17. Matteus 5:28; se også Alma 39:9. President Thomas S. Monson har sagt: "Pornografi er spesielt farlig og vanedannende. Nysgjerrig utforskning av pornografi kan bli en dominerende vane og føre til grovere materiale og seksuell overtredelse. Unngå pornografi for enhver pris" ("Forberedelse gir velsignelser," *Liahona*, mai 2010, 65).
 "[Det] er ekstremt skremmende [å høre] om de mange som bruker Internett til onde og nedverdiggende formål, og det å se pornografi er det mest utbredte av disse formålene. Mine brødre og søstre, å gjøre dette vil bokstavelig talt ødelegge vår ånd. Vær sterke. Vær rene. Unngå den slags nedverdiggende og ødeleggende innhold for enhver pris – hvor det enn måtte finnes! Jeg gir denne advarselen til alle, overalt" ("Til vi ses igjen," *Liahona*, mai 2009, 113).
 "Unngå alt som kan minne om pornografi. Det vil gjøre ånden følelsesløs og ødelegge samvittigheten. I Lære og pakter blir vi fortalt: 'Det som ikke oppbygger, er ikke av Gud, men er mørke' [Lære og pakter 50:23]" ("Tro mot pakten," *Liahona*, mai 2006, 18–19).
18. Se David A. Bednar, *Act in Doctrine* (2012), 53.
19. Se Dallin H. Oaks, "Prestedømsmyndighet i familien og i Kirken," *Liahona*, nov. 2005, 24–27.
20. Personlig e-post, 5. aug. 2013; se Jakobs brev 5:14.
21. Se Hebreerne 5:4.
22. Jesaja 55:8.
23. Jakobs bok 4:13.
24. Se Lære og pakter 81:4–5. President Gordon B. Hinckley har sagt: "Deres forpliktelse er like alvorlig i deres ansvarsområde som min i mitt område. Intet kall i denne kirken er lite eller av mindre betydning" ("Dette er Mesterens verk," *Lys over Norge*, juli 1995, 71).
25. M. Russell Ballard, "Styrke i råd," *Lys over Norge*, jan. 1994, 75.

Av David M. McConkie

Førsterådgiver i Søndagsskolens generalpresidentskap

Undervis med kraft og myndighet fra Gud

Herren har beredt veien så alle verdige siste-dagers-hellige kan undervise på Frelserens måte.

Vi er mer takknemlige enn ord kan uttrykke for lærere over hele Kirken. Vi er glad i dere og har stor tillit til dere. Dere er et av de store mirakler i det gjengitte evangelium.

Det finnes faktisk en hemmelighet for å bli en god lærer i evangeliet, for å undervise med kraft og myndighet fra Gud. Jeg bruker ordet *hemmelighet* fordi prinsippene for å bli en god lærer bare kan forstås av dem som har et vitnesbyrd om det som skjedde en klar og vakker morgen tidlig på våren i 1820.

Som svar på en 14 år gammel gutts ydmyke bønn, ble himmelen åpnet. Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus viste seg for og talte til Joseph Smith. Den lenge etterlengtede gjenopprettelsen av alle ting hadde begynt, og åpenbaringsens prinsipp ble for evig etablert i vår evangelieutdeling. Josephs budskap, og vårt budskap til verden, kan oppsummeres med to ord: "Gud taler." Han talte i oldtiden, han talte til Joseph, og han vil tale til dere. Det er dette som skiller dere ut fra alle andre lærere i verden. Det er derfor dere ikke kan mislykkes.

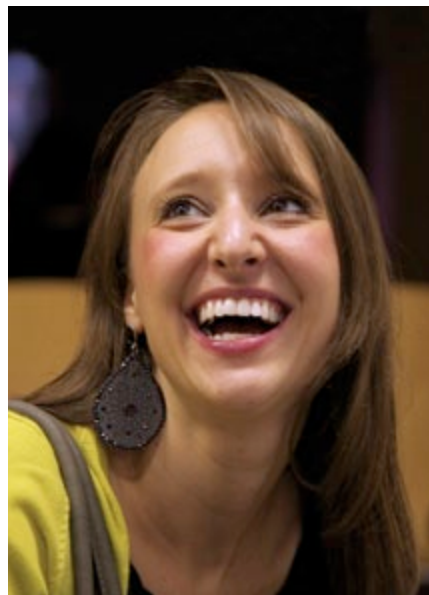
Dere har blitt kalt ved profetiens og åpenbaringsens ånd, og har blitt

beskikket ved prestedømmets myndighet. Hva betyr det?

For det første betyr det at dere går Herrens ærend. Dere er hans representanter, og dere er bemyndiget og utnevnt til å representere ham og handle på hans vegne. Som hans representanter, har dere rett til hans hjelp. Dere må spørre dere selv: "Hva ville Frelseren si om han underviste min klasse i dag, og hvordan ville han si det?" Så må dere gjøre det samme.

Dette ansvaret kan føre til at noen føler seg uskikket eller til og med litt

Roma, Italia

engstelig. Veien er ikke vanskelig. Herren har beredt veien så alle verdige siste-dagers-hellige kan undervise på Frelserens måte.

For det annet er dere kalt til å forkynne Jesu Kristi evangelium. Dere må ikke undervise i deres egne oppfatninger eller filosofier, selv om de er blandet med Skriftene. Evangeliet er "Guds kraft til frelse",¹ og det er bare gjennom evangeliet at vi blir frelst.

For det tredje er dere befalt å undervise i evangeliets prinsipper slik de finnes i Kirkens standardverker, å undervise i uttalelser fra vår tids apostler og profeter, og å undervise i det som Den hellige ånd lærer dere.

Hvor begynner vi?

Vårt første og fremste ansvar er å leve slik at vi kan ha Den hellige ånd som vår veileder og ledsager. Da Hyrum Smith ønsket å engasjere seg i dette siste-dagers-verk, sa Herren: "Se, dette er din gjerning – å holde mine bud, ja, av all makt, sinn og styrke."² Dette er utgangspunktet. Rådet Herren ga Hyrum, er det samme rådet han har gitt til de hellige i enhver tidsalder.

Det første presidentskap har uttalt følgende til lærere i dag: "Den viktigste delen av din tjeneste vil være din egen daglige åndelige forberedelse, inkludert bønn, skriftstudium og lydighet mot budene. Vi oppfordrer deg til å vie deg til å etterleve evangeliet med mer mål og mening enn noen gang før."³

Det er betegnende at Det første presidentskap ikke sa at den viktigste delen av tjenesten er å forberede leksjonen godt eller å mestre forskjellige undervisningsteknikker. Selvfølgelig må dere flittig forberede hver leksjon og forsøke å lære å undervise slik at dere kan hjelpe elevene å bruke sin handlefrihet og la evangeliet komme

Arraiján, Panama

inn i hjertet, men den første og viktigste delen av tjenesten er deres personlige, åndelig forberedelse. Hvis dere følger dette rådet, har Det første presidentskap lovet: “Den hellige ånd vil hjelpe deg å vite hva du skal gjøre. Ditt eget vitnesbyrd vil vokse, din omvendelse til evangeliet vil bli dypere, og du vil bli styrket for å møte livets utfordringer.”⁴

Hvilke større velsignelser kan en lærer ønske seg?

Dernest har Herren befalt at før vi søker å forkynne hans ord, må vi søke å erholde det.⁵ Dere må bli menn og kvinner med god forståelse ved flittig å granske Skriftene og ved å samle dem i hjertet. Når dere så ber om Herrens hjelp, vil han velsigne dere med sin Ånd og sine ord. Dere vil ha Guds kraft til å overbevise menneskene.

Paulus forteller oss at evangeliet kommer til menneskene på to måter, i ord og i kraft.⁶ Evangeliets ord er

skrevet i Skriftene, og vi kan erholde ordet ved å granske flittig. Kraften i evangeliet kommer til dem som lever slik at Den hellige ånd er deres ledsager, og som følger tilskyndelsene de mottar. Noen retter bare sin oppmerksomhet mot å erholde ordet, og de blir eksperter på å formidle informasjon. Andre forsømmer sine forberedelser og håper at Herren i sin godhet på en eller annen måte vil hjelpe dem gjennom klasseperioden. Dere kan ikke forvente at Ånden vil hjelpe dere å huske skriftstedene og prinsippene dere ikke har studert eller overveid. For å kunne undervise i evangeliet, må dere ha både ordet og kraften i evangeliet i deres liv.

Alma forsto disse prinsippene da han frydet seg over Mosiahs sønner og hvordan de underviste med kraft og myndighet fra Gud. Vi leser:

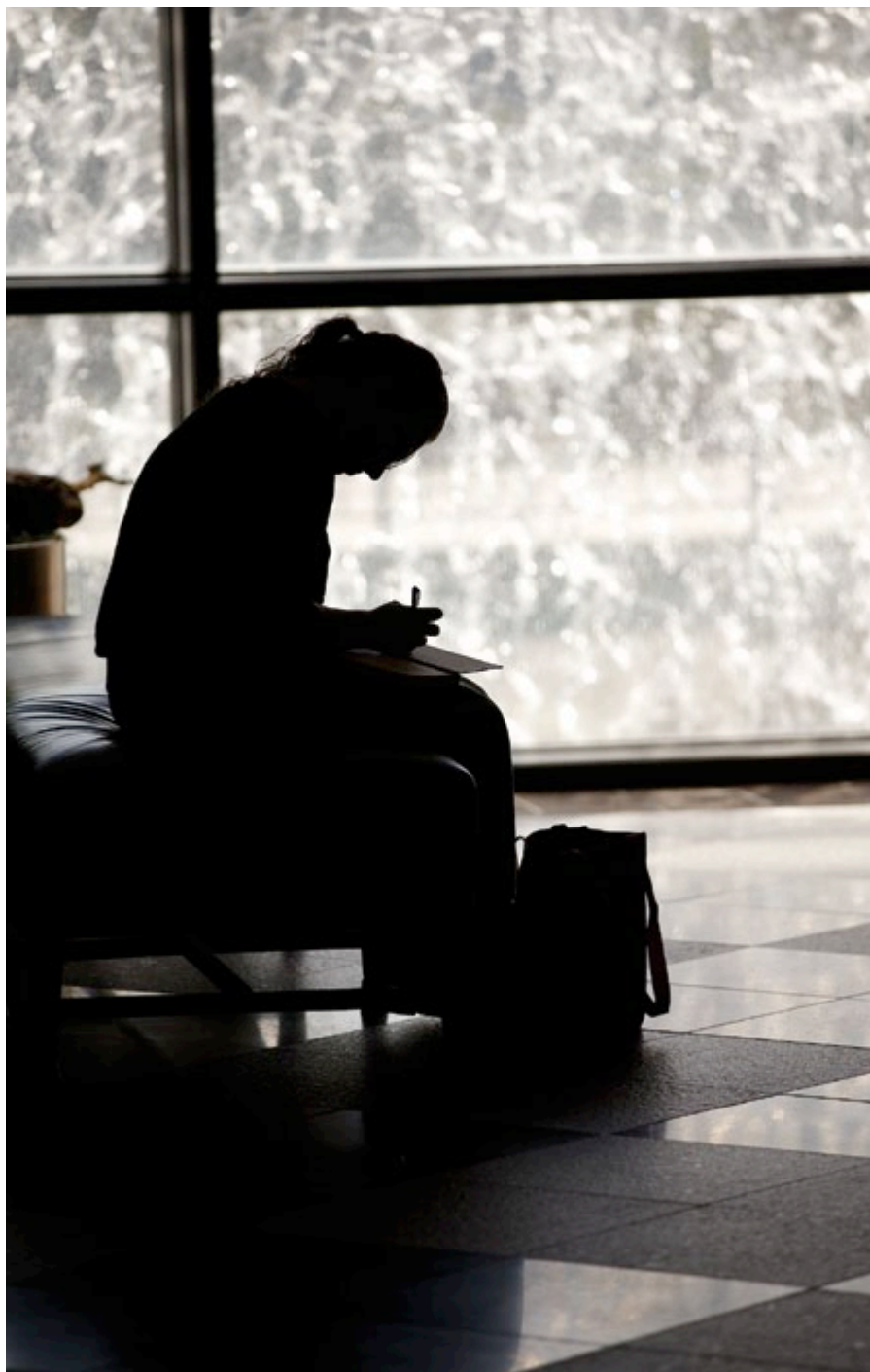
“De var menn med en sunn forståelse, og de hadde gransket Skriftene flittig så de kunne kjenne Guds ord.

Men dette er ikke alt. De hadde hengitt seg til mye bønn og faste, derfor hadde de ... åpenbaringsens ånd.”⁷

Deretter må dere lære å lytte. Eldste Jeffrey R. Holland underviste misjonærer om dette prinsippet. Jeg vil sitere fra eldste Hollands tale, men har tatt meg den frihet å erstatte ordene *misjonærer* og *undersøkere* med henholdsvis *lærere* og *elever*: “Kun underordnet ansvaret [lærere] har for å lytte til Ånden, er ansvaret de har for å lytte til [eleven]... Hvis vi vil lytte med åndelige ører, vil... [våre elever] fortelle oss hvilke lærdommer de trenger å høre!”

Eldste Holland fortsatte: “Det er en kjensgjerning at [lærere] fortsatt er altfor fokusert på å fremføre en komfortabel, ensformig leksjon istedenfor å fokusere på sine [elever] som enkeltpersoner.”⁸

Når dere har forberedt dere selv og leksjonen etter aller beste evne, må dere være villige til å slippe taket. Når

Den hellige ånds stille tilskyndelser kommer, må dere ha mot til å sette deres utkast og notater til side og gå dit disse tilskyndelsene fører dere. Når dere gjør dette, er det ikke lenger deres leksjon, men det blir Frelserens leksjon.

Når dere vier dere til å etterleve evangeliet med mer mål og mening enn noen gang tidligere, og gransker Skriftene og samler dem i hjertet, vil

den samme Hellige ånd som åpenbarte disse ordene til apostler og profeter i oldtiden, vitne for dere om at de er sanne. I bunn og grunn vil Den hellige ånd åpenbare dem på nytt for dere. Når dette skjer, er ikke lenger ordene dere leser, bare Nephis eller Paulus eller Almas ord, men de blir deres ord. Når dere så underviser, vil Den hellige ånd kunne minne dere om alt. Ja, "det skal bli gitt dere i samme

stund, ja, i samme øyeblikk, hva dere skal si."⁹ Når dette skjer, vil dere oppdage at dere sier noe som dere ikke hadde tenkt å si. Hvis dere så vil være oppmerksomme, vil dere lære noe av det dere sier når dere underviser. President Marion G. Romney sa: "Jeg vet alltid når jeg taler ved Den hellige ånds inspirasjon, for jeg lærer alltid noe av det jeg har sagt."¹⁰ Husk at en lærer også er en elev.

Til slutt må dere stå som et uavhengig vitne om det dere underviser, og ikke bare være et ekko av ordene i en håndbok eller andres tanker. Når dere nyter Kristi ord og forsøker å etterleve evangeliet med mer mål og mening enn noen gang før, vil Den hellige ånd tilkjenne for dere at de tingene dere underviser, er sanne. Dette er åpenbaringsens ånd, og denne samme ånd vil bringe budskapet inn i hjertet til dem som ønsker og er villige til å motta det.

La oss nå avslutte der vi begynte – i Den hellige lund. På grunn av det som skjedde denne vakre vårmorgen for ikke så lenge siden, har dere rett til å undervise med kraft og myndighet fra Gud. Om dette bærer jeg mitt høytidelige og uavhengige vitnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Romerne 1:16.
2. Lære og pakter 11:20.
3. Det første presidentskap, i *Undervisning i evangeliet på Frelserens måte: En veiledning til Kom, følg med meg: Læringsressurser for ungdom* (2012), 2.
4. Det første presidentskap, i *Undervisning i evangeliet på Frelserens måte*, 2.
5. Se Lære og pakter 11:21.
6. Se 1 Tessalonikerbrev 1:5.
7. Alma 17:2–3.
8. Jeffrey R. Holland, "The Divine Companionship" (tale under seminaret for nye misjonspresidentene, 26. juni 2009), 7, 8, Kirkens historiske bibliotek, Salt Lake City; uthevelse i originalen.
9. Lære og pakter 100:6.
10. Marion G. Romney, i Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), 304.

Av eldste Kevin S. Hamilton

i De sytti

Hold alltid fast

Måtte vi fortsette å holde fast i jernstangen som fører til vår himmelske Fader.

Min far kunne huske dagen, til og med timen, da hans familie – far, mor og fire barn – forlot Kirken, mange for aldri å komme tilbake igjen i dette liv. Han var 13 år gammel, diakon, og den gangen deltok familiene på Søndagsskolen om morgenen og deretter nadverdsmøtet om ettermiddagen. På en vakker vårdag, etter å ha kommet hjem fra Kirkens møter og under familiens måltid sammen, vendte hans mor seg til hans far og spurte rett og slett: “Vel, kjære, syns du vi skal gå på nadverdsmøtet i ettermiddag, eller skal vi ta en kjøretur ut på landet som familie?”

Tanken på at det var et alternativ til nadverdsmøtet hadde aldri streift min far, men han og hans tre tenårings-søsken rettet seg alle opp og fulgte med. Den kjøreturen ut på landet den søndags ettermiddagen var nok en hyggelig familieaktivitet, men denne lille beslutningen ble starten på en ny retning som til slutt førte familien hans bort fra Kirken og dens trygghet, sikkerhet og velsignelser, og inn på en annen vei.

Som en lærdom til dem av oss i vår tid som kan være fristet til å velge en annen vei, fortalte profeten Lehi i Mormons bok sin familie om et syn hvor han “så utallige folkeskarer,

hvorav mange strebet fremover for å komme inn på stien som førte til treet [han] sto ved.

Og... de gikk frem og begynte på stien som førte til treet.

Og... det la seg en mørk tåke... slik at de som hadde begynt på stien, gikk seg vill, tok feil av retningen og ble borte.”¹

Lehi så deretter en annen gruppe som “trengte seg frem, og de kom og grep fatt i enden av jernstangen, og trengte seg frem gjennom den mørke tåken mens de klamret seg til jernstangen helt til de kom frem og spiste av treets frukt”. Dessverre, “da de hadde spist av treets frukt, så de seg omkring som om de var skamfulle” på grunn av dem som var i “en stor og rommelig bygning”, som “hånte og pekte fingre mot dem som hadde kommet og som spiste av frukten”. Disse menneskene “falt fra, gikk inn på forbudte stier og ble borte”.² De var ute av stand til, eller kanskje uvillige til, å holde ut til enden.

Det var imidlertid en tredje gruppe som ikke bare klarte å nå frem til livets tre, men de falt heller ikke fra etter at de hadde gjort det. Om disse sier Skriftene at de trengte seg “frem, mens de hele tiden holdt fast i jernstangen til de kom frem, falt ned og spiste av treets frukt”.³ Jernstangen

representerte for denne gruppen den eneste trygghet og sikkerhet de kunne finne, og de holdt fast hele tiden. De nektet å slippe taket selv for noe så enkelt som en kjøretur ut på landet en søndag ettermiddag.

Om denne gruppen har eldste David A. Bednar sagt: “Nøkkelformuleringen i dette verset er ‘hele tiden holdt fast’ i jernstangen... Kanskje denne tredje gruppen *jevnlige* leste og studerte og gransket Kristi ord... Dette er den gruppen du og jeg skulle gjøre vårt ytterste for å tilhøre.”⁴

De av oss som er medlem av Guds kirke i dag, har inngått pakter om å følge Jesus Kristus og å adlyde Guds bud. Ved dåpen inngikk vi en pakt om å stå som et vitne om Frelseren,⁵ om å hjelpe de svake og trengende,⁶ om å holde Guds bud og

omvende oss etter behov, for som apostelen Paulus forkynte: “Alle har syndet og står uten ære for Gud.”⁷

Hver uke har vi anledning til å delta på et nadverdsmøte hvor vi kan fornye disse paktene ved å ta del i brødet og vannet i nadverdens ordinans. Ved denne enkle handlingen kan vi på ny forplikte oss til å følge Jesus Kristus og omvende oss når vi kommer til kort. Guds løfte til oss til gjengjeld er hans Ånd som veiledning og beskyttelse.

Fra Forkynn mitt evangelium underviser våre misjonærer at åpenbaring og vitnesbyrd kommer når vi deltar på våre søndagsmøter i Kirken: “Når vi er tilstede på Kirkens møter og tilber Gud sammen, styrker vi hverandre. Vi blir fornyet ved å være sammen med venner og familie. Vår tro blir styrket når vi studerer Skriftene og lærer mer om det gjengitte evangelium.”⁸

Man kan spørre seg hvorfor vi har tre separate møter på søndag og hvorfor vi behøver hvert av dem. La oss kort se på disse tre møtene:

- Nadverdsmøtet gir oss anledning til å delta i nadverdets ordinans. Vi fornyer våre pakter, mottar Ånden i større grad og blir ytterligere velsignet ved å bli undervist og oppbygget av Den hellige ånd.
- Søndagsskolen lar oss “lære hverandre rikets lære”⁹, så alle kan bli “oppbygget og [fryde] seg sammen”.¹⁰ Stor styrke og personlig fred kommer når vi forstår læresetningene i det gjengitte evangelium.
- Prestedømmesmøter er en tid for menn og unge menn til å “lære sin plikt”¹¹ og så de “mer fullkomment kan bli undervist”,¹² og Hjelpeforeningens møter gir Kirkens kvinner anledning til å “øke sin tro... styrke hjem og familie og hjelpe de trengende”.¹³

Likeledes har våre unge kvinner og barn sine egne møter og klasser hvor de blir undervist i evangeliet og forbereder seg til viktige oppgaver som vil komme til dem. På hvert av disse unike, men beslektede møtene, undervises vi i læren, føler Ånden

og tjener hverandre. Selv om det kan være unntak på grunn av avstand, reisekostnader eller helse, skulle vi prøve å delta på alle våre søndagsmøter. Jeg lover at velsignelser i form av stor glede og fred vil komme fra tilbudelse under vår tre timer lange møteplan på søndag.

Vår familie har bestemt seg for å være tilstede på alle våre søndagsmøter. Vi har sett at dette styrker vår tro og utdyper vår forståelse av evangeliet. Vi har oppdaget at vi føler godt for vår beslutning om å delta på våre møter, særlig når vi kommer hjem og fortsetter å helligholde sabbaten. Vi deltar også på alle våre søndagsmøter når vi er på ferie eller reise. En av våre døtre skrev nylig for å si at hun hadde vært i Kirken i en by hvor hun var på reise, og la så til: “Ja, pappa, jeg deltok på alle tre søndagsmøtene.” Vi vet at hun ble velsignet for denne riktige avgjørelsen.

Vi har alle mange valg å ta med hensyn til hvordan vi helligholder sabbaten. Det vil alltid være en eller annen “god” aktivitet som kan og bør

bli ofret for det bedre valget å delta på Kirkens møter. Dette er faktisk en av måtene motstanderen “bedrar [våre] sjeler og leder [oss] forsiktig” bort på.¹⁴ Han bruker “gode” aktiviteter som erstatning for “bedre” eller til og med de “beste” aktivitetene.¹⁵

Å alltid holde fast i jernstangen betyr at vi deltar på alle våre søndagsmøter så ofte det er mulig – nadverdsmøtet, Søndagsskolen og prestedømmets eller Hjelpeforeningens møter. Våre barn og unge deltar på sine respektive møter i Primær, Unge menn og Unge kvinner. Vi skulle aldri velge eller vrake hvilke møter vi deltar på. Vi holder ganske enkelt fast ved Guds ord ved å tilbe og delta på våre sabbatsmøter.

Å alltid holde fast i jernstangen betyr at vi bestreber oss på å holde alle Guds bud, å ha daglige bønner enkeltvis og som familie, og å studere Skriftene daglig.

Å alltid holde fast er en del av Kristi lære slik den er fremsatt i Mormons bok. Vi utøver tro på Jesus Kristus, omvender oss fra våre synder og forandrer vårt hjerte, for så å følge ham ned i dåpens vann og motta Den hellige ånds bekræftende gave, som er en veileder og trøster. Og som Nephi sa, strever vi så fremover og nyter Kristi ord helt til slutten av vårt liv.¹⁶

Mine brødre og søstre, vi er et paktsfolk. Frivillig inngår og holder vi pakter, og den lovede velsignelsen er at vi vil motta “alt som [Faderen] har”.¹⁷ Hvis vi alltid holder fast i jernstangen ved å holde våre pakter, vil vi bli styrket til å motstå verdens fristelser og farer. Vi vil være i stand til å navigere gjennom dette jordelivet med alle dets utfordringer, til vi faktisk når treet med frukten som er “meget verdifull og mer ønskelig enn all annen frukt”.¹⁸

Min far var så heldig å få gifte seg med en god kvinne som oppmuntret

ham til å komme tilbake til sin ungdoms kirke og begynne på nytt å gå videre langs stien. Deres trofaste liv har velsignet alle deres barn, neste generasjon av barnebarn og nå oldebarn.

Akkurat som den enkle beslutningen om å delta eller ikke delta på et av deres sabbatsmøter gjorde en betydelig forskjell for mine besteforeldres familie, vil våre daglige avgjørelser påvirke vårt liv på betydelige måter. En tilsynelatende liten avgjørelse som å delta på et nadverdsmøte eller ikke, kan få vidtrekkende, til og med evige konsekvenser.

Måtte vi velge å være flittige og oppnå de store velsignelser og den beskyttelse som kommer av å samles og holde pakter. Måtte vi fortsette å holde fast i jernstangen som fører til vår himmelske Faders nærhet.

Det ber jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 1 Nephi 8:21–23.
2. 1 Nephi 8:24–28.
3. 1 Nephi 8:30; uttalelse tilføyd.
4. David A. Bednar, “Et reservoar av levende vann” (tale på Kirkens skoleverks temakveld, 4. feb. 2007), 8–9; speeches.byu.edu.
5. Se Mosiah 18:9.
6. Se Lære og pakter 81:5.
7. Romerne 3:23.
8. *Forkynn mitt evangelium: En veiledning i misjonærarbeidet* (2004), 74.
9. Lære og pakter 88:77.
10. Lære og pakter 50:22.
11. Lære og pakter 107:99.
12. Lære og pakter 88:78.
13. *Håndbok 2: Kirkens administrasjon* (2010), 9.1.1.
14. 2 Nephi 28:21.
15. Se Dallin H. Oaks, “Bra, bedre, best,” *Liahona*, nov. 2007, 104–8.
16. 2 Nephi 31:20.
17. Lære og pakter 84:38.
18. 1 Nephi 15:36.

Av eldste Adrián Ochoa
i De sytti

Se opp

Tiden er inne til å se opp til Sannhetens kilde og sørge for at vårt vitnesbyrd er sterkt.

Da jeg var åtte år, ble to fettere og jeg sendt til en by i nærheten for å kjøpe dagligvarer for de neste 15 dagene. Når jeg tenker tilbake, er jeg forundret over hvor stor tillit min bestemor og min tante og onkel hadde til oss. Morgenhimmelen var klar og strålende da vi dro av sted i vår lille karavane av tre hester.

Midt ute på prærien fikk vi den geniale ideen at vi skulle gå av hesten og spille klinkekuler. Og det gjorde vi – en lang stund. Vi ble så oppslukt i spillet vårt at vi ikke så “tidenes tegn” over hodet på oss idet mørke skyer dekket himmelen. Da vi skjønnte hva som foregikk, hadde vi ikke engang tid til å sette oss på hestene. Det kraftige regnet traff oss så hardt, og haglet pisket oss i ansiktet, så vi visste ingen annen råd enn å sale av hestene og gå i dekning under salteppene.

Hesteløse, våte og kalde fortsatte vi vår reise, og nå prøvde vi å bevege oss så fort vi kunne. Da vi nærmet oss målet, så vi at den brede gaten som førte inn i byen, var oversvømt og var som en elv på vei mot oss. Nå var vårt eneste valg å slippe teppene vi hadde over hodet, og klatre over piggrådgerdet som omringet byen. Det var sent på kvelden da vi, slitne og såre og gjennomvåte, søkte ly i det første hjemmet vi så da vi kom inn

i byen. Den gode unge familien der tørket oss, ga oss deilige bønneburritos, og deretter la de oss på et rom for oss selv. Snart oppdaget vi at rommet hadde et flatt jordgulv, så vi fikk enda en genial idé. Vi tegnet en sirkel på gulvet og fortsatte å spille klinkekuler til vi falt om på gulvet og sovnet.

Som barn tenkte vi bare på oss selv. Vi tenkte aldri på våre kjære der hjemme som lette fortvilet etter oss. Hadde vi tenkt på dem, ville vi aldri ha utsatt reisen vår for en så unyttig aktivitet. Og hvis vi hadde vært klokere, ville vi ha sett opp på himmelen, oppdaget skyene som bygget seg opp, og skyn-det oss for å ligge i forkant av uværet. Nå som jeg har litt mer erfaring, tenker jeg alltid: “Ikke glem å se opp.”

Min opplevelse sammen med mine fettere lærte meg å ta hensyn til tidenes tegn. Vi lever i de stormfulle, farefulle tidene som Paulus beskrev: “Menneskene skal da være egenkjærlige... ulydige mot foreldre, utakk-nemlige, uten aktelse for det hellige... baktalende, umåtelige... slike som elsker sine lyster høyere enn Gud” (2 Timoteus 3:2–4).

Om denne tiden sa eldste Dallin H. Oaks: “Vi må forberede oss både time-lig og åndelig... Og den forberedelsen som mest sannsynlig blir forsømt, er den som er minst synlig og vanskeligst

– den åndelige” (“Forberedelse til det annet komme,” *Liahona*, mai 2004, 9). Med andre ord, glem ikke å se opp.

Gitt det presserende behovet for åndelig forberedelse i en tid med så stor fare, vil jeg gi en advarsel med hensyn til ett svært sterkt tegn i tiden. Mitt yrkesliv ga meg tilgang til den ypperste teknologi, så jeg ser dens verdi, spesielt innen kommunikasjon. Så mye av menneskets informasjon finnes nå ved våre fingertupper. Men Internett er også fullt av mye som er skittent og misvisende. Teknologi har utvidet vår ytringsfrihet, men den gir også en ukvalifisert blogger falsk troverdighet basert på antall seere. Derfor må vi nå, mer enn noensinne, huske dette evige prinsippet: “Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter” (Matteus 7:20).

Ikke minst advarer jeg mot å se skitne bilder eller vie deres oppmerksomhet til de falske anklagere av Kristus og profeten Joseph Smith. Begge handlinger gir samme resultat – at man mister Den hellige ånd og hans beskyttende, oppholdende kraft. Last og elendighet følger alltid.

Mine kjære brødre og søstre, hvis dere noen gang kommer over noe som får dere til å tvile på deres vitnesbyrd om evangeliet, ber jeg dere om å se opp. Se på kilden til all visdom og sannhet. Gi næring til deres tro og vitnesbyrd med Guds ord. Det finnes dem i verden som ønsker å undergrave deres tro ved å blande løgner med halvsannheter. Derfor er det helt avgjørende at dere alltid holder dere verdige til Ånden. Den hellige ånds veiledning er ikke bare en hyggelig bekvemmelighet – den er avgjørende for deres åndelige overlevelse. Hvis dere ikke vil samle Kristi ord og lytte nøye til Åndens tilskyndelser, vil dere bli bedratt (se Joseph Smith – Matteus 1:37). Vi må gjøre disse tingene.

Brasilia, Brasil

Jesus Kristus, som var fullkommen, og Joseph Smith, som selv innrømmet at han ikke var det, ble begge drept av falske anklagere som ikke ville akseptere vitnesbyrdet deres. Hvordan kan vi vite at deres vitnesbyrd er sant – at Jesus Kristus er Guds Sønn og Joseph Smith er en sann profet?

“Derfor skal dere kjenne dem på deres frukter.” Kan god frukt vokse på et dårlig tre? Jeg vet at min Forløser har tilgitt mine synder og frigjort meg fra mitt personlige åk, og bragt meg til en tilstand av lykke som jeg ikke visste fantes. Og jeg vet at Joseph Smith var en profet fordi jeg har anvendt det enkle løftet i Mormons bok: “Spør Gud, den evige Fader, i Kristi navn” (Moroni 10:4). For å si det enkelt: Se opp.

Noen vil kanskje hevde at man må ha fysiske bevis for å tro på Kristi oppstandelse eller sannhetsgehalten i hans gjengitte evangelium. For dem siterer jeg Almas ord til Korihor, som prøvde å overtale andre til ikke å tro: “Du har fått tegn nok. Vil du friste din Gud? Vil du si: Vis meg et tegn når du har vitnesbyrd fra alle disse

dine brødre og også fra alle de hellige profeter? Skriftene er lagt foran deg” (Alma 30:44).

Dere og jeg er levende bevis på Frelserens forløsende kraft. Vi er levende bevis på profeten Josephs tjenestegjerning og de tidlige helliges trofasthet, som holdt seg sterke i sitt vitnesbyrd. Jesu Kristi Kirke har nå spredt seg over hele verden og vokser som aldri før – med tilslutning, som på Kristi tid, av ydmyke mennesker som ikke trenger å se og røre ved for å tro.

Ingen vet når Herren vil komme igjen. Men de vanskelige tidene er nå over oss. Tiden er inne til å se opp til Sannhetens kilde og sørge for at vårt vitnesbyrd er sterkt.

Tilbake til min beretning: Mine fettere og jeg våknet om morgenen til strålende sol og en vakker himmel. En mann banket på døren på jakt etter de tre bortkomne guttene. Han satte oss på hester, og vi tok fatt på hjemveien gjennom den samme prærien. Jeg vil aldri glemme det vi så på vei hjem – en masse mennesker som hadde vært på leting etter oss natten gjennom, med traktorer og lastebiler

som satt fast i gjørmen. De hadde funnet en sal her og en hest der, og da de så oss komme hjem, kunne jeg føle deres lettelse og kjærlighet. Ved inngangen til byen var det mange som ventet på oss, og foran dem alle var min kjærlige bestemor og min onkel og tante. De omfavnet oss og gråt, overlykkelige over at de hadde funnet sine bortkomne barn. For en flott påminnelse dette er for meg om at vår kjærlige himmelske Fader er oppmerksom på oss. Han venter spent på at vi skal komme hjem.

Ja, det er tegn til at uvær bygger seg opp på alle kanter. La oss se opp og forberede oss. Det er trygghet i et sterkt vitnesbyrd. La oss verne om og styrke vårt vitnesbyrd hver dag.

Jeg vet at vi kan leve sammen som familier i evigheten, at vår kjærlige himmelske Fader venter på oss, sine barn, med utstrakte armer. Jeg vet at Jesus Kristus, vår Redningsmann, lever. I likhet med Peter, har ikke kjøtt og blod åpenbart det for meg, men min Fader i himmelen (se Matteus 16:15–19). I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Av eldste Terence M. Vinson
i De sytti

Kom nærmere Gud

Vår Frelser ønsker at vi virkelig skal elske ham, slik at vi ønsker å innrette vår vilje etter hans.

Vårt seks år gamle barnebarn, Oli, som kjærlig kaller meg “Poppy”, skulle hente noe i bilen. Faren hans sto inne i huset, og uten at Oli visste det, låste han opp bildøren med fjernkontrollen idet Oli nærmet seg, for så å låse den igjen da han var ferdig. Oli løp så inn med et stort smil!

Hele familien spurte ham: “Hvordan fikk du bildøren til å låse seg opp for deg, og så låse seg igjen?” Han bare smilte.

Vår datter, hans mor, sa: “Kanskje det er som når Poppy gjør det – kanskje du har magiske evner som ham!”

Da det skjedde en gang til noen minutter senere, var hans svar på ytterligere spørsmål om hans nyvunne evner: “Det er fantastisk! Jeg tror det er fordi Poppy er glad i meg og er en av mine beste venner, og han tar vare på meg!”

Jeg har blitt velsignet med kunnskap om virkelig mirakuløse ting som har skjedd i livet til trofaste hellige over hele Afrika, Papua Ny-Guinea, Australia, New Zealand og på øyene i Stillehavet. Jeg er enig med Oli – jeg tror det er fordi disse trofaste menneskene føler det samme for vår himmelske Fader og Frelseren som Oli føler for meg. De elsker Gud som en nær venn, og han tar seg av dem.

Medlemmer av denne kirken har krav på, og mange mottar, et åndelig vitnesbyrd, og de inngår hellige pakter om å følge Herren. Men til tross for dette, er det noen som beveger seg mot ham, mens andre ikke gjør det. I hvilken kategori er du?

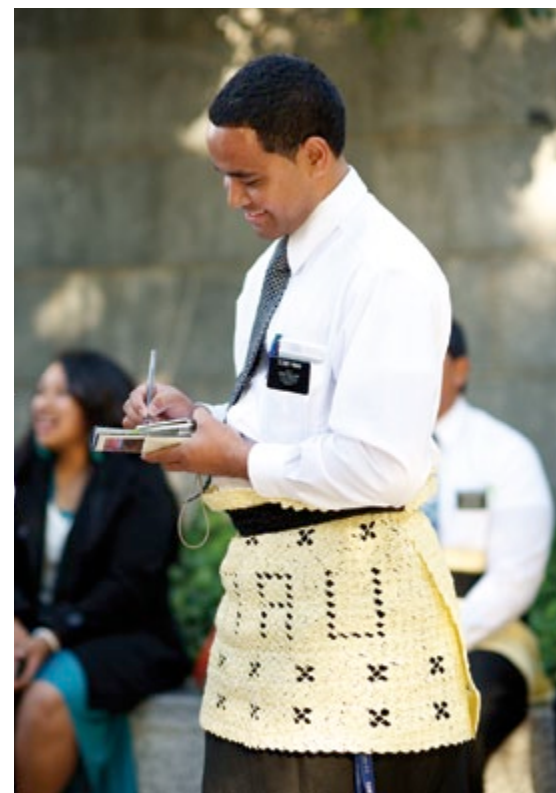
Gud skulle være sentrum av vårt univers – bokstavelig talt vårt fokuspunkt. Er han det? Eller er han noen ganger langt fra våre tanker og vårt hjertes hensikter? (se Mosiah 5:13). Legg merke til at det ikke bare er vårt hjertes tanker som er viktige, men våre “hensikter”. Hvordan gjenspeiler vår adferd og handlinger våre hensikter?

Da vår sønn Ben var 16 og holdt tale på stavskonferansen, stilte han spørsmålet: “Hva ville dere føle hvis noen lovet dere noe hver uke og aldri holdt løftet?” Han fortsatte: “Tar vi på alvor løftet vi gir når vi tar del i nadverden og slutter en pakt om å holde hans bud og alltid minnes ham?”

Herren gir oss måter å hjelpe oss å huske ham og hans oppholdende kraft. Et av dem er den felles lodd vi alle deler – motgang (se Alma 32:6). Når jeg tenker tilbake på prøvelsene jeg har opplevd, er det klart at de har gitt meg vekst, forståelse og empati. De har trukket meg nærmere min himmelske Fader og hans Sønn med erfaringer og foredling risset inn i mitt hjerte.

Herrens veiledning og undervisning er helt nødvendig. Han hjalp Jareds trofaste bror ved å løse en av de to utfordringene hans da han fortalte ham hvordan han skulle få frisk luft inn i farkostene som trofast var blitt bygget (se Ether 2:20). Men demonstrativt lot ikke Herren bare midlertidig utfordringen med å skaffe lys forbli uløst, men han gjorde det klart at han, Herren, ville tillate de tuktelser og prøvelser som gjorde det nødvendig å løse den utfordringen. Det var han som ville sende ut vindene, regnet og flommene (se Ether 2:23–24).

Hvorfor ville han gjøre det? Og hvorfor advarer han noen av oss og ber oss fjerne oss fra en farekilde når han ganske enkelt kunne ha hindret faren i å oppstå? President Wilford Woodruff fortalte historien om da han ble åndelig varslet om å flytte vognen som han, hans hustru og barn sov i, bare for å oppdage at en virvelvind kort tid senere rykket opp et stort tre med roten og slapp det akkurat

der vognen tidligere hadde stått (se *Læresetninger fra Kirkens presidenter – Wilford Woodruff* [2004], 47).

I begge disse tilfellene kunne været ha blitt justert for å eliminere farene. Men her er poenget – istedenfor å løse problemet selv, ønsker Herren at vi skal utvikle tro som vil hjelpe oss å stole på ham når vi løser våre problemer. Da kan vi føle hans kjærlighet oftere, sterkere, tydeligere og mer personlig. Vi blir ett med ham, og vi kan bli som ham. Det er hans mål at vi skal bli som ham. Faktisk er det hans herlighet, så vel som hans gjerning (se Moses 1:39).

En ung gutt prøvde å jevne ut det jorddekte området bak huset slik at han kunne leke med bilene sine der. En stor stein var i veien for ham. Gutten dyttet og dro av alle krefter, men uansett hvor hardt han prøvde, rikket ikke steinen seg.

Faren hans så på en stund, og kom så til sønnen og sa: “Du må bruke alle krefter for å flytte en så stor stein.”

Gutten svarte: “Jeg har brukt alle krefter!”

Faren korrigerer ham: “Nei, det har du ikke. Du har ikke fått min hjelp ennå!”

Så bøyde de seg ned sammen og flyttet steinen lett.

Far til min venn Vaiba Roma, Papua Ny-Guineas første stavsprezident, ble også lært at han kunne vende seg til sin Fader i himmelen i vanskelige stunder. Han og de andre landsbyboerne kunne bare overleve ved hjelp av avlingene de dyrket. En dag startet han en brann for å rydde sin del av landsbyens jordbruksland for planting. Det hadde imidlertid vært en lang varmeperiode før brannen, og vegetasjonen var veldig tørr. Brannen hans ble derfor lik den president Monson selv beskrev på forrige generalkonferanse (se “Lyddighet gir velsignelser,”

Colleyville, Texas

Liahona, mai 2013, 89–90). Den begynte å spre seg til gressletter og busker, og som sønnen hans sa det, ble det “et stort monster av en brann”. Han fryktet for de andre landsbyboerne og mulig tap av deres avlinger. Hvis de ble ødelagt, ville han måtte stå til ansvar for landsbyen. Ute av stand til å slukke brannen, kom han til å tenke på Herren.

Jeg siterer nå fra hans sønn, min venn: “Han knelte i buskene på bakketoppen og begynte å be til vår himmelske Fader om å stoppe brannen. Plutselig kom det en stor, svart sky over stedet der han ba, og det regnet voldsomt – men bare der det brant. Da han så seg rundt, var det klar himmel overalt, unntatt der flammene brant. Han kunne ikke tro at Herren ville svare en enkel mann som ham, og han knelte igjen ned og gråt som et barn. Han sa det var en fantastisk følelse” (se Alma 36:3).

Vår Frelser ønsker at vi virkelig skal elske ham, i den grad at vi ønsker å innrette vår vilje etter hans. Da kan vi føle hans kjærlighet og kjenne hans herlighet. Da kan han velsigne oss som han vil. Dette skjedde med Nephi, sønn av Helaman, som nådde det stadiet hvor Herren stolte ubetinget på ham, og derfor kunne velsigne ham med alt han ba om (se Helaman 10:4–5).

I *Life of Pi*, den skjønnlitterære boken av Yann Martel, uttrykker helten sine følelser for Kristus: “Jeg fikk ham ikke ut av tankene. Det gjør jeg fortsatt ikke. I tre hele dager tenkte jeg på ham. Jo mer han plaget meg, jo mindre kunne jeg glemme ham. Og jo mer jeg lærte om ham, jo mindre ønsket jeg å forlate ham” ([2001], 57).

Det er akkurat det jeg føler for Frelseren. Han er alltid i nærheten, særlig på hellige steder og i vanskelige stunder, og iblant, når jeg minst venter

det, føler jeg nesten at han klapper meg på skulderen for å la meg vite at han er glad i meg. Jeg kan gjengjelde den kjærligheten på min egen ufullkomne måte ved å gi ham mitt hjerte (se L&p 64:22, 34).

For bare noen måneder siden satt jeg sammen med eldste Jeffrey R. Holland mens han tildelte misjonærene deres misjon. Da vi skulle dra, ventet han på meg, og mens vi gikk, la han armen rundt skulderen min. Jeg nevnte at han hadde gjort det samme en gang før i Australia. Han sa: "Det er fordi jeg er glad i deg!" Og jeg visste at det var sant.

Jeg tror at hvis vi kunne få det privilegium å gå fysisk sammen med Frelseren, ville vi følt armen hans rundt skulderen på samme måte. I likhet med disiplene på vei til Emmaus, ville vårt hjerte "brenne i oss" (se Lukas 24:32). Dette er budskapet hans: "Kom og se" (Johannes 1:40). Det er noe personlig og innbydende som omfavner oss med hans invitasjon til å gå med hans arm rundt våre skuldre.

Måtte vi alle føle oss like sikre som Enos, som det fremkommer i siste vers i hans korte, men dyptpløyende bok: "Og jeg fryder meg over den dag da min dødelighet skal ikke seg udødelighet og skal stå for ham. Da skal jeg se hans ansikt med velbehag, og han vil si til meg: Kom til meg, du velsignede, det er en plass beredt for deg i min Faders boliger" (Enos 1:27).

På grunn av mangfoldet av opplevelser og den kraft som Ånden har vitnet for meg med, vitner jeg med absolutt sikkerhet om at Gud lever. Jeg føler hans kjærlighet. Det er en fantastisk følelse. Måtte vi gjøre det som trengs for å innrette vår vilje etter hans, og virkelig elske ham. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Russell M. Nelson
i De tolv apostlers quorum

Avgjørelser for evigheten

Klok bruk av deres frihet til å ta egne avgjørelser, er avgjørende for deres åndelige vekst, nå og for evig.

Mine kjære brødre og søstre, hver dag er en dag med avgjørelser. President Thomas S. Monson har sagt at "avgjørelser bestemmer vår fremtid".¹ Klok bruk av deres frihet til å ta egne avgjørelser, er avgjørende for deres åndelige vekst, nå og for evig. Dere er aldri for unge til å lære, aldri for gamle til å forandre dere. Deres iver etter å lære og forandre dere kommer av en guddommelig innpodet streben etter evig fremgang.² Hver dag bringer mulighet til avgjørelser for evigheten.

Vi er evige personer – åndebarn av himmelske foreldre. Bibelen forteller oss at "Gud skapte mennesket i sitt eget bilde... til mann og kvinne skapte han dem."³ Jeg hørte nylig et barnekor synge den avholdte sangen "Jeg er Guds kjære barn."⁴ Jeg tenkte: "Hvorfor har jeg ikke hørt den sangen fremført oftere av syngende mødre eller trofaste fedre?" Er vi ikke *alle* Guds barn? I sannhet kan ingen av oss *noen gang slutte* å være et Guds barn!

Som Guds barn, skulle vi elske ham av hele vårt hjerte og hele vår sjel, enda høyere enn vi elsker våre jordiske foreldre.⁵ Vi skulle elske vår neste som brødre og søstre. Ingen

andre bud er større enn disse.⁶ Og vi skulle alltid holde menneskelivets verdi i ære, gjennom hvert av dets mange stadier.

Skriftene lærer oss at kroppen og ånden er menneskets sjel.⁷ Som en tosidig person, kan hver av dere takke Gud for hans uvurderlige gaver som deres kropp og ånd er.

Menneskekroppen

Mine yrkesaktive år som lege, ga meg dyp respekt for menneskekroppen. Den er skapt av Gud som en gave til dere, og den er helt fantastisk! Tenk på deres øyne som ser, ører som hører, og fingre som føler alle de vidunderlige tingene rundt dere. Hjernen lar dere lære, tenke og resonnerer. Hjertet pumper utrettelig dag og natt, nesten uten at vi merker det.⁸

Kroppen beskytter seg selv. Smerte kommer som en advarsel om at noe er galt og trenger oppmerksomhet. Smittsomme sykdommer rammer fra tid til annen, og når de gjør det, dannes antistoffer som øker deres motstandskraft mot senere smitte.

Kroppen reparerer seg selv. Kutt og blåmerker leges. Brukne ben heles og bli sterke igjen. Jeg har nevnt bare et

disse avgjørelsene vil bestemme deres fremtid. Hvordan kan dette ha seg? Fordi kroppen er åndens tempel. Og hvordan dere bruker kroppen, påvirker ånden. Noen avgjørelser som vil bestemme deres evige fremtid, er:

- Hvordan vil dere velge å ta vare på og bruke kroppen?
- Hvilke åndelige egenskaper vil dere velge å utvikle?

Menneskets ånd

Deres ånd er en evig enhet. Herren sa til sin profet Abraham: "Du var utvalgt før du ble født."¹⁵ Herren sa noe lignende om Jeremia¹⁶ og mange andre.¹⁷ Han sa det til og med om dere.¹⁸

Deres himmelske Fader har kjent dere i svært lang tid. Dere, som hans sønn eller datter, ble valgt av ham til å komme til jorden akkurat nå, for å være ledere i hans store verk på jorden.¹⁹ Dere ble *ikke* valgt for deres kroppslige kjennetegn, men for deres *åndelige* egenskaper, slik som tapperhet, mot, integritet, tørst etter sannhet, hunger etter visdom og et ønske om å tjene andre.

Dere utviklet noen av disse egenskapene før dere kom til jorden. Andre kan dere utvikle her på jorden²⁰ hvis dere stadig etterstreber dem.²¹

En sentral åndelig egenskap er selvbeherskelse – styrke til å sette fornuft foran lyst. Selvbeherskelse bygger en sterk samvittighet. Og deres samvittighet bestemmer deres moralske reaksjoner i vanskelige, fristende og prøvende situasjoner. Faste hjelper ånden å utvikle dominans over deres fysiske lyster. Faste øker også deres tilgang til hjelp fra himmelen, ettersom det forsterker deres bønner. Hvorfor trenger vi selvbeherskelse? Gud innpodet en sterk trang i oss til næring

lite utvalg av kroppens mange fantastiske, Gud-gitte egenskaper.

Likevel virker det som at det i hver familie, om ikke i hver enkelt person, finnes en eller annen fysisk skavank som krever spesiell oppmerksomhet.⁹ Et mønster for å takle en slik utfordring er gitt oss av Herren. Han sa: "Jeg gir menneskene svakhet så de kan være ydmyke... for hvis de ydmyker seg... og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem."¹⁰

Fremragende ånder er ofte plassert i en ufullkommen kropp.¹¹ Den gave en slik kropp er, kan faktisk styrke en familie når foreldre og søsken villig bygger sitt liv omkring barnet som er født med spesielle behov.

Aldringsprosessen er også en gave fra Gud, og det samme er døden. At deres jordiske legeme til slutt dør, er nødvendig for Guds store plan for lykke.¹² Hvorfor? Fordi døden vil tillate deres ånd å komme hjem til ham.¹³ I et evig perspektiv kommer døden bare for tidlig for dem som ikke er beredt til å møte Gud.

Når kroppen er en så viktig del av Guds evige plan, er det ikke rart at apostelen Paulus beskrev den som et "Guds tempel".¹⁴ Hver gang dere ser i speilet, se kroppen som deres tempel. Denne sannheten – fornyet med takknemlighet hver dag – kan positivt påvirke deres avgjørelser om hvordan dere skal ta vare på kroppen og hvordan dere vil bruke den. Og

og kjærlighet, avgjørende for at den menneskelige familie skal bestå.²² Når vi blir herre over våre lyster innenfor rammene av Guds lover, kan vi nyte lengre levetid, større kjærlighet og fullkommen glede.²³

Da er det ikke til å undre seg over at de fleste fristelser til å avvike fra Guds plan for lykke, kommer gjennom misbruk av disse uunnværlige, Gud-gitte lystene. Det er ikke alltid lett å styre våre lyster. Ikke én av oss takler dem fullkomment.²⁴ Villfarelser forekommer. Feil gjøres. Synder begås. Hva kan vi gjøre da? Vi kan lære av dem. Og vi kan oppriktig omvende oss.²⁵

Vi kan forandre adferd. Til og med våre ønsker kan endre seg. Hvordan? Det er bare én måte. Virkelig forandring – permanent forandring – kan bare komme gjennom den helbredende, rensende og styrkende kraft i Jesu Kristi forsoning.²⁶ Han elsker dere – hver og en av dere!²⁷ Han lar dere få tilgang til hans kraft når dere holder hans bud, ivrig, oppriktig og nøyaktig. Det er så enkelt og sikkert. Jesu Kristi evangelium *handler om* forandring!²⁸

En sterk menneskelig ånd, med kontroll over kjødets lyster, er herre over følelser og lidenskaper, ikke slave for dem. Den slags frihet er like viktig for ånden som oksygen er for

kroppen! Frihet fra selvslaveri er sann befrielse!²⁹

Vi er “fri til å velge frihet og evig liv... eller til å velge fangenskap og død”.³⁰ Når vi velger den høyere veien til frihet og evig liv, omfatter den veien ekteskap.³¹ Siste-dagers-hellige erklærer at “ekteskap mellom mann og kvinne er innstiftet av Gud, og at familien står sentralt i Skaperens plan for hans barns evige fremtid”. Vi vet også at “kjønn er en grunnleggende del av enkeltmenneskets førjordiske, jordiske og evige identitet og hensikt”.³²

Ekteskap mellom en mann og en kvinne er grunnleggende i Herrens lære og avgjørende for Guds evige plan. Ekteskap mellom en mann og en kvinne er Guds mønster for en fylde av liv på jorden og i himmelen. Guds mønster for ekteskap kan ikke misbrukes, misforstås eller feiltolkes.³³ Ikke hvis dere vil ha ekte glede. Guds mønster for ekteskap beskytter formeringsevnenes hellige kraft og gleden ved sann ekteskapeleg intimitet.³⁴ Vi vet at Adam og Eva ble viet av Gud før de noensinne opplevde gleden av å komme sammen som mann og hustru.³⁵

I vår tid har sivile myndigheter egeninteresse av å beskytte ekteskapet

fordi sterke familier utgjør den beste måten å sørge for helse, utdanning, velferd og velstand for oppvoksende generasjoner.³⁶ Sivile myndigheter er imidlertid sterkt påvirket av sosiale trender og verdslige filosofier når de skriver, omskriver og håndhever lover. Uansett hvilken sivil lovgivning som måtte bli vedtatt, *kan ikke* Herrens lære med hensyn til ekteskap og moral endres.³⁷ Husk at selv om synd legaliseres av mennesker, er det fortsatt synd i Guds øyne!

Selv om vi skal etterligne vår Frelsers godhet og medfølelse, og selv om vi skal verdsette alle Guds barns rettigheter og følelser, kan vi ikke forandre hans lære. Det er ikke opp til oss å forandre den. Det er opp til oss å studere hans lære, og forstå og støtte den.

Frelserens levemåte er god. Hans måte omfatter kyskheter før ekteskapet og fullstendig troskap innenfor ekteskapet.³⁸ Herrens måte er den eneste måten vi kan oppleve varig lykke på. Hans måte bringer vedvarende velvære til vår sjel og uopphørlig fred til vårt hjem. Og best av alt, hans måte leder oss hjem til ham og vår himmelske Fader, til evig liv og opphøyelse.³⁹ Dette er selve kjernen i Guds gjerning og herlighet.⁴⁰

Mine kjære brødre og søstre, hver dag er en dag med avgjørelser, og våre avgjørelser bestemmer vår fremtid. En dag skal vi alle stå foran Herren for å dømmes.⁴¹ Vi vil alle ha et personlig intervju med Jesus Kristus.⁴² Vi vil redegjøre for avgjørelser vi har tatt om vår kropp, våre åndelige egenskaper og hvordan vi fulgte Guds mønster for ekteskap og familie. Måtte vi ta hver dags avgjørelser for evigheten med omhu. Det ber jeg inderlig om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, "Avgjørelser bestemmer vår fremtid" (Kirkens skoleverks temakveld, 6. nov. 2005), 3; speeches.byu.edu.
2. Prinsippet evig fremgang er godt beskrevet av W. W. Phelps i hans tekst til salmen "If You Could Hie to Kolob" (*Hymns*, nr. 284). Vers 4 lyder: "Det er ingen ende på dyd, / Det er ingen ende på makt, / Det er ingen ende på visdom; / Det er ingen ende på lys. / Det er ingen ende på fellesskap; / Det er ingen ende på ungdom, / Det er ingen ende på prestedømme, / Det er ingen ende på sannhet." Vers 5 konkluderer: "Det er ingen ende på herlighet, / Det er ingen ende på kjærlighet, / Det er ingen ende på tilværelsen; / Det er ingen død i det høye."
3. 1 Mosebok 1:27; se også Kolosserne 3:10; Alma 18:34; Ether 3:15; Moses 6:9.
4. "Jeg er Guds kjære barn," *Salmer*, nr. 187.
5. Se Matteus 10:37.
6. Se Markus 12:30–31.
7. Se Lære og pakter 88:15.
8. Andre gudgitte mekanismer er også i sving i kroppen din. Elementer som natrium, kalium og kalsium, og forbindelser som vann, glukose og proteiner, er nødvendige for å overleve. Kroppen håndterer gasser som oksygen og karbondioksid. Den lager hormoner som insulin, adrenalin og tyroksin. Nivåene av hver av disse og mange andre bestanddeler i kroppen blir automatisk regulert innenfor visse grenser. Servoregulatoriske forbindelser finnes mellom kjertlene i kroppen. For eksempel avgir hypofysen i bunnen av hjernen et hormon for å stimulere binyrebarken til å produsere binyrebark-hormoner. Økende nivåer av binyrebark-hormoner hemmer i sin tur hypofysens utskillelse av det stimulerende hormonet og omvendt. Kroppstemperaturen holdes på et normalt nivå på 98,6 °F eller 37 °C, enten du er ved ekvator eller på Nordpolen.
9. Noen tilstander er lett gjenkjennelige, andre er latente. Noen er familiære, andre er det ikke. Noen er disponert for kreft, andre har allergier og så videre. Vi kan alle være oppmerksomme på vårt eget svake område og ydmykt lære det Herren vil lære oss, slik at svakheten kan bli til styrke.
10. Ether 12:27.
11. Noen tilstander vil ikke bli fullstendig korrigeret før oppstandelsen, da "alle ting skal føres tilbake til sin rette og fullkomne skikkelse" (Alma 40:23).
12. Se Alma 42:8.
13. Salmisten skrev: "Dyrebar i Herrens øyne er hans frommes død" (Salmene 116:15). Døden er dyrebar fordi det er en "hjemkomst" til Herren for de hellige.
14. 1 Korinterbrev 3:16; se også 6:19.
15. Abraham 3:23.
16. Se Jeremia 1:5.
17. Se Alma 13:2–3.
18. Se Lære og pakter 138:55–56.
19. Se Alma 13:2–3; Lære og pakter 138:38–57.
20. Egenskaper som "tro, dyd, kunnskap, måtehold, tålmodighet, broderlig vennlighet, gudfryktighet, kjærlighet, ydmykhet og flid" (Lære og pakter 4:6), er blant de åndelige gaver vi kan utvikle og bli gitt. Takknemlighet er en annen åndelig egenskap som kan utvikles. Takknemlighet former humør og produktivitet. Og når du har blitt "åndelig født av Gud", kan du takknemlig motta hans bilde i ditt ansikt (se Alma 5:14).
21. Se 1 Korinterbrev 12; 14:1–12; Moroni 10:8–19; Lære og pakter 46:10–29.
22. Noen blir fristet til å spise for mye. "Fedme har nådd epidemiske proporsjoner på verdensbasis, med minst 2,8 millioner mennesker som dør hvert år som følge av overvekt" ("10 Facts on Obesity," World Health Organization, mars 2013, www.who.int/features/factfiles/obesity/en). Andre blir fristet til å spise for lite. Anoreksi og bulimi ødelegger mange liv, ekteskap og familier. Og noen blir fristet av seksuelle lyster som forbyes av vår Skaper. En presisering finnes i *Håndbok 2: Kirkens administrasjon*, som lyder: "Herrens kyskhetslov er avholdenhet fra seksuell omgang utenfor et lovlig inngått ekteskap og trofasthet innenfor ekteskapets bånd ... Hor i og utenfor ekteskap, homofile eller lesbiske forhold og enhver annen vanhelig, unaturlig og uren praksis er synd." Jeg siterer fortsatt fra håndboken: "Homoseksuell adferd er brudd på Guds bud, det strider mot formålet med menneskets kjønnsinndeling og berøver mennesker de velsignelser som kan oppleves ved familieliv og evangeliets frelsende ordinanser ... Selv om Kirken er imot homoseksuell adferd, strekker den seg ut med forståelse og respekt for personer som er tiltrukket av samme kjønn" ([2010], 21.4.5; 21.4.6).
23. Se 1 Korinterbrev 6:9–20; Jakobs brev 1:25–27; Lære og pakter 130:20–21. Og vi skulle alltid huske at "mennesket er til for å kunne ha glede" (2 Nephi 2:25).
24. Jordelivet er en periode med prøvelser, som forklart i Skriftene: "Vi vil prøve dem ved dette for å se om de vil gjøre alt som Herren deres Gud befaler dem" (Abraham 3:25).
25. Se Mosiah 4:10; Alma 39:9; Helaman 15:7. *Håndbok 2* inneholder dette budskapet: "Homoseksuell adferd kan tilgis ved oppriktig omvendelse" (21.4.6).
26. Gjennom Jesu Kristi forsoning og ved lydighet til evangeliets prinsipper, kan alle mennesker bli frelst (se Lære og pakter 138:4; 3. trosartikkel).
27. Se Ether 12:33–34; Moroni 8:17.
28. Se Mosiah 5:2; Alma 5:12–14.
29. Se Romerne 8:13–17; Galaterne 5:13–25; Lære og pakter 88:86.
30. 2 Nephi 2:27.
31. Se Lære og pakter 131:1–4.
32. "Familien – En erklæring til verden," *Liahona*, nov. 2010, 129.
33. Se Matteus 19:4–6; Mosiah 29:26–27; Helaman 5:2.
34. Enhver er født med en unik identitet, kromosomer og DNA (deoksyribonukleinsyre). DNA er et molekyl som koder genetiske instruksjoner som brukes i levende cellers utvikling og funksjon. Hver persons DNA skapes når DNA fra en far og en mor kombineres for å lage DNA i en ny kropp – et partnerskap mellom far, mor og barn.
35. Se 1 Mosebok 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Dr. Patrick F. Fagan skrev: "Den uunnværlige byggestein som økonomiske formuer avhenger av, er husstanden med gifte foreldre – særlig den barnerike familien som dyrker sin Gud ukentlig ... Ethvert ekteskap skaper en ny husstand, en selvstendig økonomisk enhet som genererer inntekter, forbrucker, sparer og investerer" ("The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy," *The Family in America*, årg. 24, nr. 2 [våren 2010], 136).
37. Se 2 Mosebok 20:14; 3 Mosebok 18:22; 20:13; 5 Mosebok 5:18; Matteus 5:27–28; Markus 10:19; Lukas 18:20; Romerne 1:26–27; 13:9; Mosiah 13:22; 3 Nephi 12:27–28; Lære og pakter 42:24; 59:6.
38. Se Gordon B. Hinckley, "Det er jo ikke skjedd i en avkrok," *Lys over Norge*, jan. 1997, 45.
39. Se Lære og pakter 14:7.
40. Se Moses 1:39.
41. Se 2 Nephi 9:41, 46; Mosiah 16:10.
42. Vi vil bli dømt etter våre gjerninger og vårt hjertes ønsker (se Lære og pakter 137:9; se også Hebreerne 4:12; Alma 18:32; Lære og pakter 6:16; 88:109).

Av president Thomas S. Monson

Til vi ses igjen

Måtte vi vise mer vennlighet overfor hverandre, og måtte vi alltid være opptatt med Herrens arbeid.

Mine brødre og søstre, mitt hjerte er fylt til randen når vi nå skal avslutte denne storartede generalkonferansen. Vi har fått åndelig næring ved å lytte til råd og vitnesbyrd fra dem som har deltatt på hvert møte.

Vi har vært velsignet med å møtes her i det praktfulle Konferansesenteret i fred og sikkerhet. Vi har hatt større dekning av konferansen enn noen sinne, og strukket oss ut over kontinentene til mennesker overalt. Selv

om vi fysisk er langt borte fra mange av dere, føler vi deres ånd.

Til våre brødre som har blitt avløst på denne konferansen, vil jeg uttrykke hele Kirkens oppriktige takknemlighet for deres mange år med trofast tjeneste. Utallige er de som har blitt velsignet ved deres bidrag til Herrens verk.

Jeg vil uttrykke takknemlighet til Tabernakelkoret og til de andre korene som deltok på denne konferansen. Musikken har vært vakker og

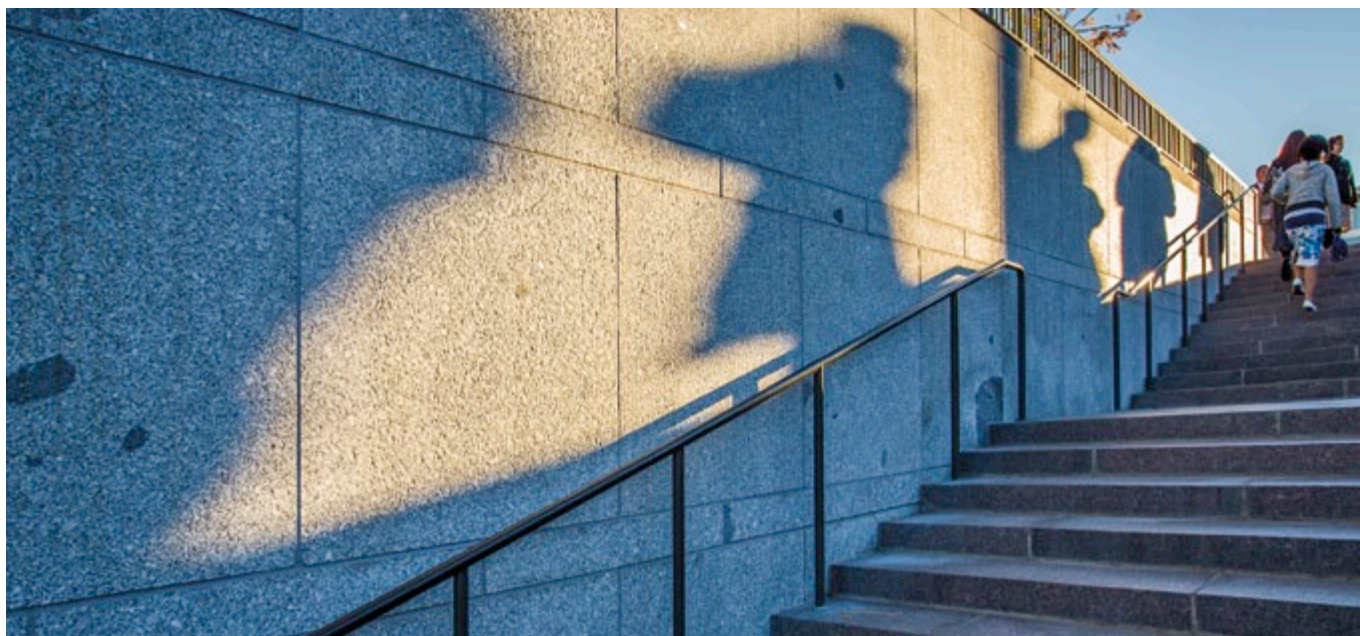
har i stor grad styrket den Ånd vi har følt på hvert møte.

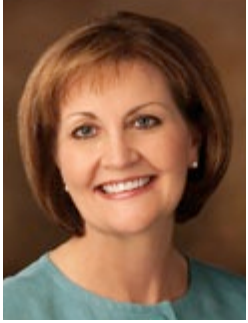
Takk for deres bønner på mine vegne, og på vegne av alle Kirkens generalautoriteter og ledende funksjonærer. Vi blir styrket av dem.

Måtte himmelens velsignelser være med dere. Måtte deres hjem være fylt med kjærlighet og høflighet og med Herrens ånd. Måtte dere stadig gi næring til deres vitnesbyrd om evangeliet, slik at det kan beskytte dere mot Satans tuktelse.

Konferansen er nå over. Måtte vi komme hjem i trygghet. Måtte den ånd vi har følt her, være med oss når vi går tilbake til våre hverdags-sysler. Måtte vi vise mer vennlighet overfor hverandre, og måtte vi alltid være opptatt med Herrens arbeid.

Mine brødre og søstre, måtte Gud velsigne dere. Måtte hans lovede fred være med dere nå og alltid. Jeg byr dere farvel til vi ses igjen om seks måneder. I vår Frelser, Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av Linda K. Burton
Hjelpeforeningens generalpresident

Kraft, glede og kjærlighet ved å holde pakter

Jeg håper vi alle vil overveie hvor høyt vi elsker Frelseren, ved å vurdere hvor mye vi gleder oss over å holde våre pakter.

Jeg vil gjerne begynne med å fortelle en historie som rører mitt hjerte.

En kveld ropte en mann på sine fem sauer for å få dem i ly for natten. Familien hans fulgte interessert med da han bare ropte "Kom an", og straks løftet alle fem hodene seg og vendte seg i hans retning. Fire sauer la på sprang mot ham. Med kjærlig omtanke klappet han hver av de fire forsiktig på hodet. Sauene kjente stemmen hans og elsket ham.

Men den femte sauen kom ikke løpende. Hun var en stor søye som noen uker tidligere hadde blitt gitt bort av sin eier, som fortalte at hun var vill, egensindig og alltid ledet de andre sauene på avveier. Den nye eieren tok imot sauen og bandt henne til en påle på sitt eget jorde i et par dager, så hun kunne lære å bli der. Han lærte henne tålmodig å bli glad i ham og de andre sauene, til hun til slutt bare hadde et kort tau rundt halsen, men ikke lenger var bundet fast.

Den kvelden, mens familien hans fulgte med, nærmet mannen seg søyen i enden av jordet, og igjen sa han mildt: "Kom an. Du er ikke bundet fast lenger. Du er fri." Så strakte han seg kjærlig mot henne, la hånden på hodet hennes og gikk tilbake med henne og de andre sauene til fjøset.¹

I samme ånd som denne historien, ber jeg om at Den hellige ånd i kveld vil hjelpe oss å lære noe sammen om å holde pakter. Å inngå og holde pakter innebærer å velge å knytte oss til vår himmelske Fader og Jesus Kristus. Det er å bestemme seg for å følge Frelseren. Det er å stole på ham og ønske å vise vår takknemlighet for den prisen han betalte for å sette oss fri ved forsoningens altomfattende gave.

Eldste Jeffrey R. Holland forklarte at "en pakt er en bindende åndelig kontrakt, et høytidelig løfte til Gud vår Fader om at vi vil leve, tenke og handle på en bestemt måte – på den måten hans Sønn, vår Herre Jesus

Kristus har lært oss. Til gjengjeld lover Faderen, Sønnen og Den hellige ånd oss evig liv i all dets prakt."² I denne bindende kontrakten setter Herren betingelsene, og vi samtykker i å holde dem. Å inngå og holde våre pakter er et uttrykk for vår beslutning om å bli som Frelseren.³ Idealet er å strebe etter den holdning som best uttrykkes med noen få linjer av en kjær salme: "Jeg går hvor *du* leder meg hen... [Jeg vil] si alt *du* ønsker av meg... Jeg vil være *deg* til behag."⁴

Hvorfor inngå og holde pakter?

1. Å holde pakter styrker, utvikler og beskytter.

Nephi så i et syn de betydelige velsignelser Herren skjenker dem som holder pakter: "Og det skjedde at jeg, Nephi, så at Guds Lams kraft falt... på Herrens pakts folk... og de var væpnet med rettskaffenhet og med Guds kraft i stor herlighet."⁵

Jeg møtte nylig en kjær ny venn. Hun vitnet om at etter at hun hadde mottatt sin tempelbegavelse, følte hun seg styrket med kraft til å motstå fristelser hun tidligere hadde strevd med.

Når vi holder våre pakter, får vi også mot og styrke til å hjelpe oss å bære hverandres byrder. En dypt ulykkelig søster hadde en sønn som opplevde en vanskelig og dødelig utfordring. På grunn av sin tro på hennes søstre i Hjelpeforeningen som paktens voktere, ba hun dem tappert om å faste og be for hennes sønn. En annen søster uttrykte at hun ønsket at hun hadde bedt om lignende bønner fra sine søstre. Mange år tidligere strevde hennes egen sønn. Hun ønsket at hun hadde bedt dem hjelpe hennes familie å bære denne byrden. Frelseren sa: "Av dette skal alle kjenne at dere er mine disipler, om dere har kjærlighet til hverandre."⁶

Søstre, vi har alle byrder å bære og byrder å dele! En oppfordring til å bære hverandres byrder er en oppfordring til å holde våre pakter. Lucy Mack Smiths råd til de første søstrene i Hjelpeforeningen er mer relevant i dag enn noen gang før: "Vi må verdsette hverandre, våke over hverandre, trøste hverandre og motta lærdom så vi alle kan sitte ned i himmelen sammen."⁷ Dette er paktsoverholdelse og besøkende lærerinner på sitt beste!

Mormons bok minner oss på at til og med profeten Alma måtte bære byrden av å ha en opprørsk sønn. Alma var imidlertid velsignet med paktslojale brødre og søstre i

evangeliet som var dypt omvendt til Herren og hadde lært hva det vil si å bære hverandres byrder. Vi kjenner verset i Mosiah som omhandler den store troen i Almas bønner på vegne av sin sønn. Men opptegnelsen forteller at "Herren [hørte] *sitt folks* bønner og sin tjener Almas ... bønner også."⁸

Vi vet at Herren alltid gleder seg "over den sjel som omvender seg",⁹ men vi ønsker først og fremst at våre barn skal følge rådet fra president Henry B. Eyring: "Begynn tidlig og vær standhaftig" med hensyn til å inngå og holde pakter.¹⁰ For ikke lenge siden ble et tankevekkende og oppriktig spørsmål stilt i et råd

av ledere i prestedømmet og hjelpeorganisasjonene: Forventer vi egentlig at 8-åringene skal holde sine pakter? Mens vi rådførte oss med hverandre, ble det foreslått at en måte å forberede barn til å inngå og holde hellige dåpspakter på, er å hjelpe dem å lære å avlegge og holde et enkelt løfte.

Trofaste foreldre har rett til å få vite hvordan de best kan undervise for å ivareta sine barns behov. Når foreldre søker og følger personlig åpenbaring, rådfører seg med hverandre og anvender og underviser i evangeliets enkle prinsipper, vil de kunne styrke og beskytte sin familie. Andre familiemedlemmer kan også hjelpe. Min søte bestefar lærte oss viktigheten av å holde løfter ved hjelp av en enkel sang. Den lød omtrent slik: "Før du gir et løfte, tenk nøye gjennom dets betydning. Når det så er gitt, gravér det på ditt hjerte. Gravér det på ditt hjerte." Denne lille sangen ble undervist med kjærlighet, overbevisning og kraft fordi bestefar graverte sine egne løfter på sitt hjerte.

En klok mor jeg kjenner, involverer bevisst sine barn i sine anstrengelser for å holde sine pakter. Hun bærer med glede byrdene til naboer, venner og medlemmer av menigheten – og trøster dem som trenger trøst. Det var ikke overraskende da hennes unge datter nylig kom og ba om hjelp til å vite hvordan hun best kunne trøste sin venn hvis far nettopp hadde gått bort. Det var en perfekt anledning til å lære henne at hennes ønske om å trøste sin venn, var én måte å holde sin dåpspakt på. Hvordan kan vi forvente at barn inngår og holder templets pakter hvis vi ikke forventer at de skal holde sin første pakt – sin dåpspakt?

Eldste Richard G. Scott har sagt: "En av de største velsignelser vi kan tilby verden, er kraften av et Kristus-sentrert hjem der evangeliet blir undervist,

pakter holdes og kjærlighet finnes i overflod.”¹¹ Hvordan kan vi skape et hjem hvor vi forbereder våre barn til å inngå og holde templets pakter?

- Vi kan sammen finne ut hva det innebærer å være verdig til en tempelanbefaling.
- Vi kan sammen finne ut hvordan vi lytter til Den hellige ånd. Ettersom tempelbegavelsen mottas ved åpning, må vi lære denne viktige ferdigheten.
- Vi kan sammen finne ut hvordan vi kan lære ved hjelp av symboler, først ved hjelp av de hellige symbolene dåp og nadverd.
- Vi kan sammen finne ut hvorfor kroppen er hellig, hvorfor den noen ganger kalles et tempel, og hvordan sømmelig påkledning og personlige pleie angår den hellige tempelkledningen.
- Vi kan oppdage lykkens plan i Skriftene. Jo bedre kjent vi er med vår himmelske Faders plan og forsoningen i Skriftene, jo mer meningsfylt vil tempelarbeidet være.
- Vi kan lære historiene om våre forfedre sammen, drive slektsforskning, kartotekføre og utføre stedfortredende tempelarbeid for avdøde slektninger.
- Vi kan sammen finne betydningen av begreper som *begavelse*, *ordinans*, *besegling*, *prestedømmet*, *nøkler* og andre ord med tilknytning til templet.
- Vi kan forklare at vi drar til templet for å inngå pakter med vår himmelske Fader – og vi drar hjem for å holde dem!¹²

La oss huske prinsippet “bra, bedre og best” når vi underviser.¹³ Det er bra å undervise våre barn om templet. Det er bedre å forberede dem til og

forvente at de inngår og holder pakter. Det er best å vise dem ved eksempel at vi med glede holder våre egne dåps- og tempelpakter! Søstre, er vi klar over vår viktige rolle i arbeidet med å frelse sjeler når vi oppfostrer, underviser og forbereder barn til å gå videre langs paktens vei? Evnen til å gjøre dette vil komme når vi hedrer og holder våre pakter.

2. Å holde pakter er avgjørende for sann lykke.

President Thomas S. Monson har sagt: “Hellige pakter skulle holdes i ære av oss, og trofasthet mot dem er en forutsetning for lykke.”¹⁴ I 2 Nephi leser vi: “Og det skjedde at vi levde på en måte som bragte lykke.”¹⁵ Tidligere i dette samme kapitlet lærer vi at Nephi og hans folk nettopp hadde bygget et tempel. De holdt ganske sikkert sine pakter med glede! Og i Alma leser vi: “Men se, siden Nephis dager har det aldri vært noen lykkeligere tid blant Nephis folk enn i Moronis dager.”¹⁶ Hvorfor? Igjen lærer vi i et tidligere vers at de “var trofaste i å holde Herrens befalinger”.¹⁷ De som holder pakter, holder budene!

Jeg elsker skriftstedet som lyder: “Og nå, da folket hadde hørt disse ord [ordene som beskrev dåpspakten], klappet de i hendene av glede og utbrøt: Dette ønsker vi av hele vårt hjerte.”¹⁸ Jeg elsker deres hjertes ønske. De ville så gjerne inngå og holde sine pakter!

En søndag utbrøt en ung søster i glede: “Jeg får ta nadverden i dag!” Når jublet vi sist over dette privilegiet? Og hvordan viser vi det? Vi gjør dette ved *alltid* å minnes Frelseren og *alltid* holde hans bud, herunder å holde sabbatsdagen hellig. Vi gjør det ved *alltid* å minnes ham ved at vi *alltid* har våre personlige bønner og familiebønner, daglig skriftstudium og ukentlige familiens hjemmeaftener.

Og når vi blir distraherert eller tar lett på disse viktige tingene, omvender vi oss og begynner på nytt.

Å inngå og med glede holde våre pakter gir gyldighet og kraft til de avgjørende hellige og frelsende ordnanser vi trenger å motta for å oppnå “alt som [vår] Fader har”.¹⁹ Ordinanser og pakter er de “åndelige milepæler” president Henry B. Eyring siktet til da han sa: “De siste-dagers-hellige er et paktsfolk. Fra vår dåpsdag gjennom de åndelige milepæler i vårt liv, gir vi Gud løfter, og han gir oss løfter. Han holder *alltid* løftene han har gitt gjennom sine bemyndigede tjenere, men den avgjørende prøve i vårt liv er å se om *vi* vil inngå og holde våre pakter med ham.”²⁰

3. Å holde våre pakter viser vår kjærlighet til Frelseren og vår Fader i himmelen.

Av alle grunnene til at vi burde være mer flittige i vår paktsoverholdelse, er denne grunnen mer uimotstøelig enn alle – kjærlighet. Et vers i

bundet fast lenger. Du er fri.” Frelseren sa: “Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene.”²⁶ Han kan si det fordi han holdt sine pakter med kjærlighet. Spørsmålet er da: Vil vi? Måtte vi gå frem med tro, friskt mot og et sterkt ønske om å holde våre pakter. Det er slik vi viser vår kjærlighet til vår himmelske Fader og vår Frelser. Jeg vitner om begge med stor kjærlighet, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se D. Todd Christofferson, “Du er fri,” *Liahona*, mars 2013, 16, 18.
2. Jeffrey R. Holland, “Å holde pakter: Et budskap til dem som skal på misjon,” *Liahona*, jan. 2012, 49.
3. Se “Forståelse av våre pakter med Gud,” *Liahona*, juli 2012, 23.
4. “Kan hende det er på fjellets sti,” *Salmer*, nr. 165; uthevelse tilføyd.
5. 1 Nephi 14:14.
6. Johannes 13:35.
7. Lucy Mack Smith, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 25.
8. Mosiah 27:14; uthevelse tilføyd.
9. Lære og pakter 18:13.
10. Se Henry B. Eyring, “Åndelig forberedelse: Begynn tidlig og vær standhaftig,” *Liahona*, nov. 2005, 37–40.
11. Richard G. Scott, “For fred i hjemmet,” *Liahona*, mai 2013, 30.
12. Se D. Todd Christofferson, “Evangeliet besvarer livets problemer og utfordringer” (verdensomspennende opplæringsmøte for ledere, feb. 2012); lds.org/broadcasts.
13. Se Dallin H. Oaks, “Bra, bedre, best,” *Liahona*, nov. 2007, 104.
14. Thomas S. Monson, “Lykke – den universelle søken,” *Lys over Norge*, mars 1996, 2.
15. 2 Nephi 5:27.
16. Alma 50:23.
17. Alma 50:22.
18. Mosiah 18:11.
19. Lære og pakter 84:38.
20. Henry B. Eyring, “Witnesses for God,” *Ensign*, nov. 1996, 30; uthevelse tilføyd.
21. 1 Mosebok 29:20.
22. Johannes 3:16.
23. Joseph Fielding Smith, “Importance of the Sacrament Meeting,” *Relief Society Magazine*, okt. 1943, 592.
24. Jeffrey R. Holland, “Det første og største bud,” *Liahona*, nov. 2012, 84.
25. Johannes 14:21.
26. Johannes 10:11.

Det gamle testamente gjør inntrykk på meg når vi overveier kjærlighetens prinsipp. Hvem av oss blir ikke rørt av Jakob og Rakels bibelske kjærlighets-historie når vi leser: “Så tjente Jakob i sju år for Rakel, og tiden syntes ham som noen få dager, fordi han elsket henne?”²¹ Søstre, holder vi våre pakter med den slags dyp og hengiven kjærlighet?

Hvorfor var Frelseren villig til å holde sin pakt med Faderen og utføre sin guddommelige misjon for å sone for verdens synder? Det var hans kjærlighet til sin Fader og hans kjærlighet til oss. Hvorfor var Faderen villig til å la sin enbårne og fullkomne Sønn lide smerte hinsides beskrivelse for å bære verdens synder, hjertesorg, sykdommer og svakheter, og alt som er urettferdig i dette livet? Vi finner svaret i disse ordene: “For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne.”²²

“Hvis vi fullt ut verdsatte de mange velsignelser som er våre på grunn av forløsningen som ble utført for oss, ville det ikke ha vært noe Herren kunne ha bedt oss om som vi ikke

med glede ville ha gjort.”²³ Ifølge denne uttalelsen av president Joseph Fielding Smith, er det å holde pakter en måte å uttrykke vår kjærlighet for vår Frelser og Forløserens uforståelige, uendelige forsoning og vår himmelske Faders fullkomne kjærlighet.

Eldste Holland sa så rørende: “Jeg vet ikke nøyaktig hva vår opplevelse vil være på dommens dag, men jeg vil bli svært overrasket om ikke Gud på et eller annet tidspunkt spør oss det Kristus spurte Peter: ‘Elsker du meg?’”²⁴ I kveld håper jeg vi alle vil overveie hvor høyt vi elsker Frelseren, ved å vurdere hvor mye vi gleder oss over å holde våre pakter. Frelseren sa: “Den som har mine bud og holder dem, han er den som elsker meg. Og den som elsker meg, skal bli elsket av min Far. Og jeg skal elske ham og åpenbare meg for ham.”²⁵ Vi trenger alle at Frelseren regelmessig åpenbarer seg for oss i hverdagen!

La oss huske at selv de som tidligere har vært på avveier eller som for tiden strever, kan føle Den gode hyrdes hånd på sitt hode og høre hans røst som sier: “Kom an. Du er ikke

Av Carole M. Stephens

Førsterådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Vi har grunn til å glede oss

Når dere elsker, våker over og tjener andre på små og enkle måter, deltar dere aktivt i arbeidet med å frelse sjeler.

Da min svigerfar gikk bort, samlet familien seg for å ta imot andre som kom for å vise sin respekt. I løpet av kvelden da jeg snakket med familie og venner, la jeg ofte merke til vårt 10-år gamle barnebarn, Porter, som sto i nærheten av min svigermor – hans oldemor. Noen ganger sto han bak henne og passet på henne. En gang så jeg at de sto arm i arm. Jeg så ham stryke hendene hennes, gi henne små klemmer og stå ved siden av henne.

I flere dager etter denne opplevelsen, fikk jeg ikke dette bildet ut av

hodet. Jeg ble tilskyndet til å sende Porter en melding for å fortelle ham hva jeg hadde sett. Jeg sendte e-post til ham og fortalte ham hva jeg hadde sett og følt. Jeg minnet Porter på den pakt han hadde inngått da han ble døpt, og siterte Almas ord i Mosiah kapittel 18:

“Og nå, ettersom dere ønsker å komme inn i Guds hjord og kalles hans folk, og er villige til å bære hverandres byrder, så de kan være lette, ja, og er villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som

trenger trøst, og stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder dere måtte være, like til døden... så dere kan få evig liv.

...Hvis dette er deres hjertes ønske, hva har dere så imot å bli døpt i Herrens navn for å bekrefte for ham at dere har inngått en pakt med ham om at dere er villige til å tjene ham og holde hans bud, så han kan utøse sin Ånd over dere i enda rikere grad?”¹

Jeg forklarte for Porter at Alma forkynte at de som ønsker å bli døpt, må være villige til å tjene Herren ved å tjene andre – hele livet! Jeg sa: “Jeg vet ikke om du visste det, men måten du viste kjærlighet og omsorg for oldemor på, var å holde din pakt. Vi holder våre pakter hver dag når vi er vennlige, viser kjærlighet og tar vare på hverandre. Jeg vil bare du skal vite at jeg er stolt av deg fordi du holder din pakt! Når du holder pakten du inngikk da du ble døpt, vil du være beredt til å bli ordinert til prest. Denne ytterligere pakten vil gi deg flere muligheter til å velsigne og tjene andre, og hjelpe deg å forberede deg for de pakter du vil inngå i templet. Takk for at du er et så godt eksempel for meg! Takk for at du viser meg hva det vil si å holde mine pakter!”

Porter svarte: “Bestemor, takk for meldingen. Hver gang jeg klemte oldemor, visste jeg ikke at det var å holde pakten min, men jeg følte meg varm i hjertet, og det føltes veldig godt. Jeg vet at det var Den hellige ånd i mitt hjerte.”

Jeg ble også varm i hjertet da jeg skjønnte at Porter hadde forbundet det å holde sine pakter, med løftet om at “hans Ånd alltid kan være hos [oss]”² – et løfte som muliggjøres ved å motta Den hellige ånds gave.

Søstre, når jeg har besøkt dere over hele verden, har jeg sett at mange av dere er som Porter. Dere

Porter (th) sammen med sin oldemor.

står i stillhet som vitner for Gud, sørger med dem som sørger, og trøster dem som trenger trøst, uten å innse at dere holder deres pakter – de pakter dere inngikk i dåpens vann og i templet. Når dere viser kjærlighet, våker over og tjener andre på små og enkle måter, deltar dere aktivt i arbeidet med å frelse sjeler, Guds arbeid for “å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv”.³

Som “døtre i [Herrens] rike”,⁴ har vi inngått hellige pakter. Vi går på det Nephi kalte den “snevre og smale sti som fører til evig liv”.⁵ Vi er alle på forskjellige steder på veien. Men vi kan samarbeide og hjelpe hverandre å “streve fremover med standhaftighet i Kristus og ha et fullkomment, klart håp og kjærlighet til Gud og alle mennesker”.⁶

Jeanne er Unge kvinners veileder. For noen måneder siden fikk hun vite om en kommende aktivitet for ungdom i menigheten – en fottur til et sted som heter Malan's Peak. Hun gledet seg fordi hun nylig hadde satt seg som mål å ta den turen.

Da hun kom til begynnelsen av stien, kom hennes gode venn Ashley bort til henne. Hun tok Jeanne's arm, tilbød seg å gå sammen med henne og sa: “Jeg går sammen med deg.” Ashley, som var 16 år gammel da, hadde noen fysiske utfordringer som gjorde det vanskelig for henne å klatre særlig fort. Så hun og Jeanne gikk sakte og la merke til vår himmelske Faders skaperverk: klippene på fjelltoppen ovenfor dem og blomstene rundt dem. Jeanne sa senere: “Det tok ikke lang tid å glemme mitt mål om å nå toppen, for det ble snart et annet slags eventyr – hvor hensikten var å se alt det vakre langs stien, som jeg i mange tilfeller ville ha gått glipp av om jeg bare hadde gått for å nå målet som var Malan's Peak.”

Jeanne og Ashley fortsatte å gå langt bak resten av gruppen, da de fikk selskap av Emma, en annen ung kvinne som hadde bestemt seg for å vente og gå sammen med dem. Emma gjorde turen enda mer fornøyet. Hun lærte dem en sang og ga dem ekstra støtte og oppmuntring. Jeanne fortalte: “Vi satt og hvilte, vi sang, vi snakket sammen, og vi lo. Jeg ble kjent med Ashley og Emma på en måte som jeg ellers ikke kunne ha blitt. Det handlet ikke om fjellet den kvelden – det handlet om mye, mye mer. Det handlet om å hjelpe hverandre videre, ett skritt av gangen.”

Da Jeanne, Ashley og Emma gikk og sang og hvilte og lo sammen, tenkte de sannsynligvis ikke: “Nå holder vi paktene våre.” Men de holdt sine pakter. De betjente hverandre med kjærlighet, medfølelse og engasjement. De styrket hverandres tro da de oppmuntret og hjalp hverandre.

Eldste Russell M. Nelson har sagt: “Når vi innser at vi er paktens barn, vet vi hvem vi er og hva Gud forventer av oss. Hans lov er skrevet i vårt hjerte.”⁷

Maria Kuzina er en Guds datter i paktens som vet hvem hun er og hva Gud forventer av henne. Da hun tok imot meg i sitt hjem i Omsk i Russland, trodde jeg at jeg var der for å hjelpe henne, men jeg skjønnte snart at jeg var der for å lære av henne. Som konvertitt til Kirken følger Maria rettleidingen i Lukas 22: “Når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre.”⁸ Hun har tro på vår levende profet, president Thomas S. Monsons ord:

“Nå er tiden inne for medlemmer og misjonærer til å komme sammen, til å samarbeide, til å arbeide i Herrens vingård for å bringe sjeler til ham...

...Når vi handler i tro, vil Herren vise oss hvordan vi kan styrke hans

kirke i menighetene og grenene der vi bor. Han vil være med oss, og vil bli en aktiv medarbeider i vårt misjonærarbeid.

...Utøv deres tro... når dere ydmykt overveier hvilke av deres familiemedlemmer, venner, naboer og bekjente dere vil invitere hjem til dere for å møte misjonærene, slik at de kan få høre gjenopprettelsens budskap.”⁹

Maria følger dette rådet ved å våke over og hjelpe søstrene hun er besøkende lærerinne for, men hun gjør også mer. Hun har mange venner som er mindre aktive, eller som ennå ikke har hørt budskapet om Jesu Kristi gjengitte evangelium. Hver dag utøver hun sin tro og ber om å få vite hvem som trenger hennes hjelp, og så følger hun tilskyndelsene hun mottar. Hun ringer for å uttrykke sin kjærlighet og fortelle sine venner: “Vi trenger deg.” Hun har familiens hjemmeaften i leiligheten sin hver uke, og inviterer naboer, medlemmer og misjonærer – og hun gir dem mat. Hun inviterer dem til å komme til kirken, ser etter dem og sitter sammen med dem når de kommer.

Maria forstår eldste Jeffrey R. Hollands påminnelse nylig om at “en invitasjon som kommer av vår kjærlighet til andre og til vår Herre Jesus Kristus... aldri vil bli oppfattet som støtende eller fordømmende”.¹⁰ Hun har en liste over personer som sier de har blitt fornærmet, og hun fortsetter å betjene dem. Fordi de vet at hun er glad i dem, kan hun si: “Ikke vær fornærmet. Det er tullet!”

Maria er en paktslojal Jesu Kristi disippel. Selv om hun ikke har en prestedømsbærer i sitt hjem, føler hun Guds kraft hver dag som oppfyllelse av sine tempelpakter, idet hun strever fremad på veien, holder ut til enden og hjelper andre å delta i arbeidet med å frelse sjeler underveis.

Kunne dere se dere selv i arbeidet med å frelse sjeler da jeg fortalte om disse erfaringene? Ta dere tid til å tenke på en annen datter av Gud som trenger oppmuntring til å komme tilbake på paktens vei, eller som trenger litt hjelp til å holde seg på veien. Spør deres Fader i himmelen angående henne. Hun er hans datter. Han kjenner henne ved navn. Han kjenner også dere, og han vil fortelle dere hva hun trenger. Vær tålmodig, og fortsett i tro og bønn for henne, og følg tilskyndelsene dere mottar. Når dere følger disse tilskyndelsene, vil Ånden bekrefte at offeret er akseptabelt for Herren.

“Søster Eliza R. Snow takket for søstrenes innsats for å styrke hverandre... Hun fortalte dem at selv om Kirken ikke førte en opptegnelse over ethvert bidrag de gjorde for å hjelpe de trengende, førte Herren en fullkommen opptegnelse over deres frelsende arbeid:

‘...President Joseph Smith sa at denne forening ble organisert for å

frelse sjeler. Hva gjør [vi] for å vinne tilbake de villfarne? For å varme hjertet til de medlemmer som har blitt kalde i evangeliet? En annen bok blir ført om deres tro, deres gode gjerninger og deres ord. En annen opptegnelse blir ført. Ingenting blir glemt.”¹¹

I Mormons bok snakker Ammon om den store grunn vi har til å glede oss. Han sier: “Og nå spør jeg: Hvilke store velsignelser har [Gud] gitt oss? Kan dere si det?”

I sin begeistring venter ikke Ammon på svar. Han sier: “Se, jeg svarer for dere... Dette er den velsignelse som er gitt oss, at vi har fått være redskaper i Guds hånd til å utføre dette store verk.”¹²

Vi er paktens døtre i Herrens rike, og vi har muligheten til å være redskaper i hans hender. Når vi deltar i arbeidet med å frelse sjeler på små og enkle måter hver dag – våker over, styrker og underviser hverandre – vil vi kunne slutte oss til Ammon, som erklærte:

“Se, min glede er fullkommen, ja, mitt hjerte er fylt av glede, og jeg vil fryde meg i min Gud.

Ja, jeg vet at jeg ikke er noe. Hva min egen styrke angår, er jeg svak. Derfor vil jeg ikke rose meg selv, men jeg vil rose meg i min Gud, for i hans styrke kan jeg gjøre alle ting.”¹³

Dette er mitt vitnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mosiah 18:8–10.
2. Lære og pakter 20:77.
3. Moses 1:39.
4. Lære og pakter 25:1.
5. 2 Nephi 31:18.
6. 2 Nephi 31:20.
7. Russell M. Nelson, “Pakter,” *Liahona*, nov. 2011, 88.
8. Lukas 22:32.
9. Thomas S. Monson, “Tro i arbeidet med å frelse sjeler” (verdensomspennende opplæring for ledere, juni 2013), lds.org/broadcasts.
10. Jeffrey R. Holland, “Vårt ansvar for å invitere” (verdensomspennende opplæring for ledere, juni 2013), lds.org/broadcasts.
11. *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 83.
12. Alma 26:2–3.
13. Alma 26:11–12.

Av **Linda S. Reeves**

Annenrådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap

Gjør krav på velsignelsene ved dine pakter

Når vi fornyer og overholder våre pakter, kan våre byrder bli lettet og vi kan stadig bli rensset og styrket.

Søstre, det er så godt å være sammen med dere igjen. Jeg møtte nylig en kvinne som forberedte seg til å bli døpt. Den søndagen ankom hun Kirken etter å ha gått 3 km i dyp gjørme. Hun gikk umiddelbart inn på toalettet, tok av seg de gjørmete klærne, vasket seg og tok på seg rene søndagsklær. På Hjelpeforenings-møtet fortalte hun om sin omvendelse. Jeg ble rørt av hennes overveldende ønske om å bli vasket ren og ubesmittet gjennom omvendelse og Frelserens sonoffer, og hennes villighet til å gi opp sitt "gamle liv" for å inngå hellige pakter med vår Fader i himmelen. Hun hadde slått opp med kjæresten, var i ferd med å overvinne avhengighet for å etterleve Visdomsordet, sluttet i søndagsjobben og hadde mistet nære venner da hun fortalte at hun ville bli døpt. Hun var så ivrig etter å forsake alle sine synder så hun kunne bli vasket ren og føle Frelserens forløsende kjærlighet. Jeg ble inspirert den formiddagen av hennes ønske om å bli både fysisk og åndelig ren.

Vi vet at mange av dere har gjort lignende ofre når dere har følt Den hellige ånds vitnesbyrd og har lengtet etter å omvende dere, bli døpt og gjort ren. Kanskje ikke på noe annet tidspunkt føler vi Frelserens guddommelige kjærlighet i samme grad, som når vi omvender oss og føler hans kjærlige armer utstrakt for å omfavne oss og forsikre oss om hans kjærlighet og anerkjennelse.

Da jeg lyttet til nadverdsbønnen for noen søndager siden, ble jeg rørt over måten presten uttalte hvert ord med stor innlevelse. Senere ringte jeg denne presten for å takke ham for å ha bidratt til å gjøre nadverden til en dyp åndelig opplevelse for meg og forsamlingen. Han var ikke hjemme, men moren svarte: "Å, han vil bli så glad for at du ringte! Dette var første gang han holdt nadverdsbønnen, og vi har forberedt oss sammen og snakket om viktigheten av nadverden og at vi verdig fornyer våre dåpspakter med Frelseren." Jeg er så glad i denne kjære moren fordi hun underviser sin sønn om kraften i dåpspaktene og om hvordan han kan hjelpe medlemmene i menigheten å føle denne kraften.

En annen mor jeg vet om, har sittet alene i kirken i mange år sammen med sine fire små barn. Ettersom hun sjelden kunne konsentrere seg om Frelseren under nadverden, la hun en plan. Nå prøver hun å bruke tid hver lørdag til å gjennomgå uken og tenke på sine pakter og hva hun trenger å omvende seg fra. "Da," sier hun, "uansett hva slags opplevelse jeg har med barna på søndag, er jeg forberedt til å ta del i nadverden, fornye mine pakter og føle forsoningens rensende kraft."

Hvorfor legger Frelseren så stor vekt på nadverden, kjære søstre? Hvilken betydning har denne ukentlige fornyelsen av våre dåpspakter for oss? Forstår vi Frelserens evne til å rense oss fullstendig hver uke når vi verdig og ettertenksomt tar del i nadverden? President Boyd K. Packer har vitnet: "Dette er Jesu Kristi evangeliums og forsoningens løfte... På slutten av [vårt liv kan vi] gå gjennom sløret etter å ha omvendt [oss fra våre] synder og etter å ha blitt vasket rene ved Kristi blod."¹

Vårt presidentskap føler stor glede når våre søstre og deres familier inngår og holder pakter, men vårt hjerte verker for de av dere som opplever stor motgang i livet fordi noen av deres nærmeste bryter pakter. Profeten Jakob, Nephis bror, ble befalt av Herren å tale til sine brødre om de rettferdige kvinner og barn på deres tid. Jeg vitner om at hans ord har blitt bevart spesielt for vår tid. Han taler til oss som om Frelseren selv talte. Jakob var “tyngnet ned [og var] engstelig” da han vitnet for ektemenn og fedre:

“Det bedrøver meg også at jeg må tale så strengt om dere når deres hustruer og barn er tilstede, for mange av dem har overmåte ømme og dydige og sarte følelser...

...Deres hjertesukk stiger opp til Gud mot dere... [Mange hjerter er døde], gjennomboret av dype sår.”²

Til paktslojale kvinner og barn på hans og vår tid, gir Jakob dette løftet:

“Se hen til Gud med fast beslutsomhet, og be til ham med overmåte stor tro. Han vil trøste dere i deres plager...

...Løft deres hoder og motta Guds behagelige ord, og nyt av hans kjærlighet.”³

Søstre, jeg vitner om bønnens styrke og kraft når vi uttrykker våre dypeste smerter og ønsker til vår himmelske Fader, og svarene vi mottar når vi “nyter” Skriftene og de levende profeters ord.

For nesten tre år siden rampo- nerte en voldsom brann interiøret i det avholdte, historiske tabernaklet i Provo, Utah. Tapet ble ansett som en stor tragedie av både lokalsamfunnet og Kirkens medlemmer. Mange undret: “Hvorfor lot Herren dette skje? Han kunne da ha forhindret brannen eller stanset dens ødeleggelse.”

Ti måneder senere, under general- konferansen i oktober 2011, kunne man høre gispet i salen da president Thomas S. Monson bekjentgjorde at det nesten ødelagte tabernaklet skulle bli et helligt tempel – et Herrens hus! Plutselig kunne vi se det Herren alltid hadde visst! Han forårsaket ikke brannen, men han lot brannen fjerne interiøret. Han så tabernaklet som et

praktfullt tempel – et permanent hjem for å inngå hellige, evige pakter.⁴

Mine kjære søstre, Herren lar oss bli prøvet, noen ganger til grensen av det vi kan klare. Vi har sett noen vi er glad i – kanskje også oss selv – billedlig talt få livet brent til grunnen, og har lurt på hvorfor en kjærlig og omsorgsfull himmelsk Fader ville la noe slikt skje. Men han forlater oss ikke i asken – han står med åpne armer, og inviterer oss ivrig til å komme til ham. Han bygger våre liv til praktfulle templer hvor hans Ånd kan være for evig.

I Lære og pakter 58:3–4 forteller Herren oss:

“Dere kan ikke med deres naturlige øyne i øyeblikket se hvilken plan deres Gud har med det som skal komme heretter, og den herlighet som skal følge etter stor trengsel.

For etter stor trengsel kommer velsignelsene. Derfor kommer dagen da dere skal bli kronet med stor herlighet.”

Søstre, jeg vitner om at Herren har en plan for hver oss. Ingenting som skjer, er et sjokk eller en overraskelse

for ham. Han er allvitende og elsker alle. Han er ivrig etter å hjelpe oss, trøste oss og lindre vår smerte når vi setter vår lit til forsoningens kraft og overholder våre pakter. Prøvelser og trengsler vi opplever, kan være nettopp det som veileder oss til å komme til ham og holde oss til våre pakter, slik at vi kan vende tilbake til hans nærhet og motta alt som Faderen har.

Dette siste året har jeg trengt og ønsket å føle Herrens kjærlighet dypere, å motta personlig åpenbaring, å forstå mine tempelpakter bedre og å få mine byrder lettet. Når jeg har bedt spesielt om disse velsignelsene, har jeg følt Ånden lede meg til å dra til templet og lytte mer nøye til hvert ord av velsignelsene som uttales over meg. Jeg vitner om at når jeg har lyttet mer oppmerksomt og forsøkt å utøve min tro, har Herren vært barmhjertig mot meg og hjulpet med å gjøre mine byrder lettere. Han har hjulpet meg å

føle stor fred med hensyn til bønner som ennå ikke er besvart. Vi binder Herren til å holde sine løfter når vi holder våre pakter og utøver vår tro.⁵ Kom til templet, kjære søstre, og gjør krav på deres velsignelser!

Jeg vil nevne en annen måte som kan gi oss frimodighet og tro. Som kvinner har vi noen ganger en tendens til å være svært kritiske til oss selv. I slike stunder trenger vi å søke Ånden og spørre: "Er det dette Herren vil at jeg skal tenke om meg selv, eller prøver Satan å knuge meg ned?" Husk at vår himmelske Faders kjærlighet er fullkommen og uendelig.⁶ Han ønsker å bygge oss opp, ikke rive oss ned.

Som medlemmer av Kirken, kan vi noen ganger føle at vi trenger å tilhøre en "perfekt kirkefamilie" for å bli akseptert av Herren. Vi føler ofte at vi er "mindre enn" eller mislykket i riket dersom vi føler at vi ikke passer inn i det bildet. Kjære søstre, når alt er sagt

og gjort, vil det som betyr noe for vår himmelske Fader, være hvor godt vi har holdt våre pakter og i hvilken grad vi har forsøkt å følge vår Frelser Jesu Kristi eksempel.

Jeg vitner om at Jesus Kristus er vår Frelser og Forløser. På grunn av hans sonoffer kan vi bli vasket rene ukjentlig når vi verdig tar del i hans nadverd. Når vi fornyer og overholder våre pakter, kan våre byrder bli lettet, og vi kan stadig bli renset og styrket slik at vi på slutten av vårt liv vil være verdig til å motta opphøvelse og evig liv. Jeg bærer vitnesbyrd om dette i vår elskede Frelser Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, "Forsoningen," *Liahona*, nov. 2012, 77.
2. Jakobs bok 2:3, 7, 35.
3. Jakobs bok 3:1-2.
4. Se Mosiah 23:21-22.
5. Se Lære og pakter 82:10.
6. Se Russell M. Nelson, "Guddommelig kjærlighet," *Liahona*, feb. 2003, 12-17.

Av president Thomas S. Monson

Vi går aldri alene

Dere vil en dag stå på sidelinjen og se på deres vanskelige stunder, og dere vil innse at han alltid var der ved siden av dere.

Mine kjære søstre, den ånd vi føler i kveld, gjenspeiler deres styrke, deres hengivenhet og deres godhet. For å sitere Mesteren: "Dere er jordens salt... Dere er verdens lys."¹

Når jeg har tenkt på denne anledningen til å tale til dere, har jeg blitt minnet om den kjærlighet min kjære hustru Frances hadde til Hjelpeforeningen. I løpet av sitt liv hadde hun mange stillinger i Hjelpeforeningen. Da hun og jeg begge var bare 31 år gamle, ble jeg kalt som president for den kanadiske misjon. I løpet av de tre årene vi hadde denne oppgaven, presiderte Frances over alle Hjelpeforeninger i dette enorme området, som omfattet provinsene Ontario og Quebec. Noen av hennes nærmeste vennskap kom som et resultat av dette oppdraget, samt av de mange kall hun senere hadde i Hjelpeforeningen i vår egen menighet. Hun var en trofast datter av vår himmelske Fader, min kjære livsledsager og min beste venn. Jeg savner henne mer enn ord kan uttrykke.

Jeg elsker også Hjelpeforeningen. Jeg vitner om at den ble organisert ved inspirasjon og er en viktig del av Herrens kirke her på jorden. Det ville vært umulig å forutse alt det gode som

har kommet av denne organisasjonen, og de mange liv som har blitt velsignet på grunn av den.

Hjelpeforeningen består av mange forskjellige kvinner. Noen av dere er enslige – kanskje på skole, kanskje i arbeid – men dere skaper et fullverdigg og rikt liv. Noen av dere er travle mødre til voksende barn. Atter andre av dere har mistet ektemenn på grunn av skilsmisse eller død, og strever med å oppdra deres barn uten hjelp av en ektemann og far. Noen av dere har oppdratt deres barn, men har innsett at de fortsatt trenger deres hjelp. Det er mange av dere som har aldrende foreldre som trenger den kjærlige omsorg bare dere kan gi.

Uansett hvor vi er i livet, er det tider da vi alle har utfordringer og kamper. Selv om de er forskjellige for hver enkelt, er de felles for alle.

Mange av utfordringene vi står overfor, finnes fordi vi lever på denne jorden, som er befolket av alle slags mennesker. Til tider spør vi i fortvilelse: "Hvordan kan jeg ha blikket godt festet på den celestiale, mens jeg navigerer gjennom denne telestiale verden?"

I perioder vil dere gå på en vei som er strødd med torner og preget av anstrengelse. Det kan hende at dere

føler dere adskilt – til og med isolert – fra Giveren av enhver god gave. Dere er bekymret for at dere går alene. Frykt erstatter tro.

Når dere befinner dere i slike omstendigheter, ber jeg dere innstendig om å huske bønn. Jeg elsker president Ezra Taft Bensons ord om bønn. Han sa:

"Gjennom hele mitt liv har rådet om å stole på bønn blitt verdsatt høyere enn nesten alle andre råd jeg har... mottatt. Det har blitt en integrert del av meg – et anker, en konstant kilde til styrke og grunnlaget for min kunnskap om det guddommelige..."

...Selv om tilbakeslag kommer, kan vi finne trygghet i bønn, for Gud taler fred til sjelen. Denne freden og roen er livets største velsignelse."²

Apostelen Paulus formante:

"La i alle ting deres bønneemner komme fram for Gud.

Og Guds fred, som overgår all forstand, skal bevare deres hjerter og deres tanker i Kristus Jesus."³

Hvilket strålende løfte! Fred er det vi søker, det vi lengter etter.

Vi ble ikke satt på denne jorden for å gå alene. For en fantastisk kilde til kraft, styrke og trygghet som er tilgjengelig for hver av oss. Han som kjenner oss bedre enn vi kjenner oss selv, Han som ser det større bildet og som kjenner enden fra begynnelsen, har forsikret oss om at han vil være der for oss og hjelpe oss om vi bare spør. Vi har løftet: "Be alltid og ha tro, og alle ting skal tjene dere til det gode."⁴

Når våre bønner stiger mot himmelen, la oss ikke glemme ordene Frelseren lærte oss. Da han sto overfor den uutholdelige smerten i Getsemane og på korset, ba han til Faderen: "La ikke min vilje skje, bare din."⁵ Så vanskelig som det enn kan være til tider, trenger vi også å stole på at vår himmelske Fader vet best hvordan og når og på

hvilken måte han vil gi den hjelpen vi søker.

Jeg verdsetter poetens ord:

*Jeg vet ikke hva som skjer i lønn,
men dette vet jeg, Gud svarer bønn.
Jeg vet han har gitt sitt ord,
om at bønner høres og setter varig spor;
de besvares i Hans egen tid,
så jeg ber og handler med flid.
Jeg vet ikke om Gud svarer min bønn
slik jeg forestilte meg i lønn,
men jeg legger den hos min Far
hvis visdom alltid gir rett svar,
han vil enten mitt ønske hedre,
eller sende et svar som er mye bedre.⁶*

Bønn er naturligvis ikke bare for vanskelige tider. Vi blir fortalt gjentatte ganger i Skriftene at vi skulle "be alltid"⁷ og ha en bønn i vårt hjerte.⁸ Ordene i en kjent og kjær salme stiller et spørsmål som vi alle ville gjøre lurt i å stille oss daglig: "Har du husket å be?"⁹

Sammen med bønn, kan skriftstudium hjelpe oss å håndtere vår ofte vanskelige verden. Den sannhet og

inspirasjon som finnes i våre fire standardverker, er dyrebare eiendeler for meg. Jeg går aldri lei av å lese dem. Jeg blir åndelig oppløftet hver gang jeg gransker Skriftene. Disse hellige ord av sannhet og kjærlighet gir veiledning til mitt liv og viser veien til evig fullkommenhet.

Når vi leser og grunner på Skriftene, vil vi oppleve Åndens velgjørende hvisken til vår sjel. Vi kan finne svar på våre spørsmål. Vi lærer om de velsignelser som kommer ved å holde Guds bud. Vi får et sikkert vitnesbyrd om vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus, og om deres kjærlighet til oss. Når skriftstudium kombineres med våre bønner, kan vi med sikkerhet vite at Jesu Kristi evangelium er sant.

President Gordon B. Hinckley sa: "Herren velsigne hver enkelt av oss med å nyte hans hellige [ord] og hente fra [dem] den styrke, fred og kunnskap 'som overgår all forstand' (Filipperne 4:7)."¹⁰

Når vi husker bønn og tar oss tid

til å vende oss til Skriftene, vil vårt liv være uendelig mye mer velsignet, og våre byrder vil bli gjort lettere.

Jeg vil dele med dere beretningen om hvordan vår himmelske Fader besvarte én kvinnes bønner og ga henne den fred og trygghet hun så fortvilet søkte.

Tiffanys vanskeligheter begynte i fjor, da hun hadde gjester hjemme hos seg til taksgiving og deretter til jul. Hennes mann var nyutdannet lege, og var nå inne i sitt andre år som turnuslege. På grunn av de lange arbeidstidene som krevdes av ham, var han ikke i stand til å hjelpe henne så mye som de begge skulle ønske, og det meste av det som måtte gjøres i løpet av denne høytiden, i tillegg til omsorgen for deres fire små barn, falt på Tiffany. Hun begynte å bli overveldet, og så fikk hun vite at en som sto henne nær, hadde fått diagnosen kreft. Stresset og bekymringen begynte for alvor å røyne på, og hun gled inn i en periode med motløshet og depresjon. Hun søkte medisinsk hjelp, men ingenting forandret seg. Hun mistet appetitten og begynte å gå ned i vekt, noe den lille kroppen slett ikke trengte. Hun søkte fred i Skriftene og ba om befrielse fra mørket som omsluttet henne. Da hverken fred eller hjelp syntes å komme, begynte hun å føle seg forlatt av Gud. Hennes familie og venner ba for henne og prøvde fortvilet å hjelpe. De kom med favorittmaten hennes i et forsøk på å holde henne fysisk frisk, men hun fikk bare ned noen få biter før hun ikke klarte å spise mer.

På en særdeles vanskelig dag forsøkte en venn forgjeves å lokke henne med mat hun alltid hadde elsket. Da ingenting virket, sa vennen: "Det må da være noe som høres godt ut for deg."

Tiffany tenkte seg om et øyeblikk og sa: "Det eneste jeg kan komme på som høres godt ut, er hjemmebakkt brød."

Men det var ikke tilgjengelig.

Den ettermiddagen ringte det på døren hos Tiffany. Hennes mann var tilfeldigvis hjemme, og åpnet. Da han kom tilbake, hadde han med seg et hjemmebakkt brød. Tiffany ble forbausset da han fortalte henne at det hadde kommet fra en kvinne ved navn Sherrie, som de knapt kjente. Hun var en venn av Tiffanys søster Nicole, som bodde i Denver, Colorado. Sherrie hadde blitt presentert for Tiffany og hennes ektemann flere måneder tidligere, da Nicole og hennes familie bodde hos Tiffany på thanksgiving. Sherrie, som bodde i Omaha, hadde kommet hjem til Tiffany for å snakke med Nicole.

Nå, flere måneder senere, med det deilige brødet i hånden, ringte Tiffany sin søster Nicole for å takke henne for at hun hadde sendt Sherrie på dette barmhjertighetsærendet. I stedet fant hun ut at Nicole ikke hadde tatt initiativ til besøket, og heller ikke visste noe om det.

Resten av historien utspilte seg da Nicole spurte venninnen Sherrie hva som hadde fått henne til å levere brødet. Det hun fant ut, var til inspirasjon for henne, for Tiffany, for Sherrie – og det er til inspirasjon for meg.

Den morgenen hun hadde levert brødet, hadde Sherrie blitt tilskyndet til å bake to brød i stedet for det ene hun hadde tenkt å bake. Hun sa hun følte seg tilskyndet til å ta det andre brødet med seg i bilen den dagen, selv om hun ikke visste hvorfor. Etter lunsj hjemme hos en venn, begynte hennes ett år gamle datter å gråte og trengte å bli kjørt hjem for å sove. Sherrie nøyte da den umiskjennelige følelsen kom over henne at hun

skulle levere det ekstra brødet til Nicoles søster Tiffany, som bodde 30 minutter unna på den andre siden av byen, og som hun knapt kjente. Hun prøvde å bortforklare tanken, ettersom hun ønsket få sin svært trøtte datter hjem, og følte det pinlig å levere et brød til noen som var nesten fremmede. Tilskyndelsen om å dra hjem til Tiffany var imidlertid så sterk at hun fulgte den.

Da hun kom dit, åpnet Tiffanys mann døren. Sherrie minnet ham på at hun var Nicoles venn som han hadde møtt en kort stund på thanksgiving, rakte ham brødet og gikk.

Slik sendte altså Herren en praktisk talt fremmed tvers over byen for å

levere ikke bare det ønskede hjemmebakke brødet, men også et klart budskap om kjærlighet til Tiffany. Det som skjedde med henne, kan ikke forklares på noen annen måte. Hun hadde et sterkt behov for å føle at hun ikke var alene – at Gud var oppmerksom på henne og ikke hadde forlatt henne. Brødet – akkurat det hun ønsket – ble levert til henne av en hun knapt kjente, en som ikke visste noe om behovet hennes, men som lyttet til Åndens tilskyndelse og fulgte den. Det ble et tydelig tegn til Tiffany om at hennes himmelske Fader var oppmerksom på hennes behov og elsket henne nok til å sende hjelp. Han hadde svart på hennes rop om hjelp.

Mine kjære søstre, deres himmelske Fader elsker dere – hver og en av dere. Denne kjærligheten forandrer seg aldri. Den blir ikke påvirket av deres utseende, av deres eiendeler eller av hvor mye penger dere har på kontoen. Den forandres ikke av deres talenter og evner. Den bare er der. Den er der for dere når dere er triste eller glade, motløse eller håpefulle. Guds kjærlighet er der for dere om dere føler at dere fortjener kjærlighet eller ikke. Den er rett og slett alltid der.

Når vi søker vår himmelske Fader gjennom inderlig og oppriktig bønn og alvorlig, trofast skriftstudium, vil vårt vitnesbyrd bli sterkt og dypt forankret. Vi vil vite om Guds kjærlighet til oss. Vi vil forstå at vi aldri noensinne går alene. Jeg lover dere at dere en dag vil stå på sidelinjen og se på deres vanskelige stunder, og dere vil innse at han alltid var der ved siden av dere. Jeg vet at dette er sant når det gjelder min evige ledsager, Frances Beverly Johnson Monsons bortgang.

Jeg gir dere min velsignelse. Jeg gir dere min takknemlighet for alt det gode dere gjør, og for det livet dere lever. Jeg ber om at dere må bli velsignet med enhver god gave, i vår Frelser og Forløser, Herren Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

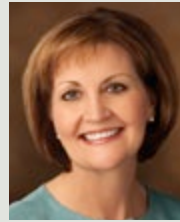
1. Matteus 5:13–14.
2. Ezra Taft Benson, "Pray Always," *Lys over Norge*, juni 1990, 4–5, 6.
3. Filippenerne 4:6–7.
4. Lære og pakter 90:24.
5. Lukas 22:42.
6. Eliza M. Hickok, "Prayer," i James Gilchrist Lawson, red., *The Best Loved Religious Poems* (1933), 160.
7. Lukas 21:36; se også 2 Nephi 32:9; 3 Nephi 18:15; Lære og pakter 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Se 3 Nephi 20:1.
9. "Da du styrket fra ditt leie" *Salmer*, nr. 58.
10. Gordon B. Hinckley, "Feasting upon the Scriptures," *Lys over Norge*, juni 1986, 4.

Hjelpeorganisasjonenes presidentskap på generalplan

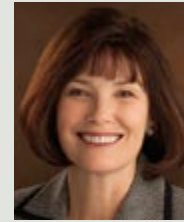
HJELPEFORENINGEN

Carole M. Stephens
Førsterådgiver

Linda K. Burton
President

Linda S. Reeves
Annenrådgiver

UNGE KVINNER

Carol F. McConkie
Førsterådgiver

Bonnie L. Oscarson
President

Neill F. Marriott
Annenrådgiver

PRIMÆR

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
President

Cheryl A. Esplin
Annenrådgiver

UNGE MENN

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
President

Randall L. Ridd
Annenrådgiver

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
President

Matthew O. Richardson
Annenrådgiver

Fortegnelse over historier

Følgende liste over utvalgte historier fra generalkonferansetaler kan brukes i personlig studium, på familiens hjemmefest og i annen undervisning. Talerne er oppført i alfabetisk rekkefølge, og sidetallet henviser til første side av talen.

TALER	HISTORIE
Neil L. Andersen	(92) En trofast brasiliansk mor som nektes å gå i kirken av sin mann, sender sine barn til kirken.
M. Russell Ballard	(43) En familie gleder seg over misjonærfremgang etter å ha tatt imot utfordringen om å fremskynde arbeidet med å frelse sjeler.
David A. Bednar	(17) Familien til Susan Bednar (da en ung kvinne) blir velsignet ved å etterleve tiendeloven.
Gérald Caussé	(49) Gérald Caussé og hans familie finner det lettere å bosette seg i en ny by på grunn av den varme mottakelsen fra de siste-dagers-hellige.
D. Todd Christofferson	(29) Anna Daines slutter seg til en frivillig gruppe og hjelper sitt lokalsamfunn å overvinne fordommer mot siste-dagers-hellige.
Quentin L. Cook	(88) Quentin L. Cook og andre advokater i firmaet hans bestemmer seg for å skape et familievennlig arbeidsmiljø.
Edward Dube	(15) Unge Edward Dubes mor ber ham se fremover, ikke bakover, når de arbeider sammen ute på en åker.
Timothy J. Dyches	(37) Corrie ten Boom tilgir en tidligere nazi-soldat som hadde vært en av hennes vakter i en konsentrasjonsleir.
Henry B. Eyring	(58) Unge Henry B. Eyring blir velsignet når han ledsager sin biskop på besøk til medlemmer i nød. (69) Mildred og Henry Eyring blir enige om å flytte tilbake til Utah, nærmere hennes familie.
Randy D. Funk	(52) Etter å ha hørt beretningen om Joseph Smith på et språk hun ikke kan forstå, ber en undersøker i India om å bli døpt.
Kevin S. Hamilton	(99) En familie begynner å forlate kirken med en beslutning om å ta en søndagstur istedenfor å delta på nadverdsmøtet.
Jeffrey R. Holland	(40) En søster finner mening som mor, etter å ha blitt alvorlig skadet i en flyulykke.
Richard J. Maynes	(79) Oldefaren til Richard J. Maynes dør av hjerteinfarkt mens han er på misjon.
Thomas S. Monson	(61) En trofast hjemmelærer blir fylt med takknemlighet når en han har besøkt i mange år, slutter seg til Kirken. (85) Thomas S. Monson gir en prestedømsvelsignelse til en eldre mann som ikke lenger kan se eller høre.
S. Gifford Nielsen	(33) En stavsprezident får en god misjonærs utslitte sko bronsefarget.
Adrián Ochoa	(102) Familiemedlemmer blir glade når unge Adrián Ochoa og to fettere kommer hjem etter et voldsomt uvær.
Bonnie L. Oscarson	(76) Agnes Hoggan nekter å la sin 16 år gamle datter bli adoptert inn i en familie som ikke er medlem av Kirken.
Boyd K. Packer	(26) Boyd K. Packer blir rådet til å oppfordre medlemmene av en vanskeligstilt stav til å lese Skriftene.
L. Tom Perry	(46) Som gutt drar L. Tom Perry og andre Primær-barn på fottur til et yndlingssted i fjellet sammen med læreren sin.
Linda S. Reeves	(118) En kvinne som ønsker å bli døpt, går 3 km i gjørme for å komme til kirken.
Ulisses Soares	(9) Moses Mahlangu og andre i Syd-Afrika sitter utenfor et møtehus og lytter til møtene gjennom et vindu.
Carole M. Stephens	(12) Trofaste søstre i Honduras får prestedømsvelsignelser av sine ledere i Kirken. (115) En 10 år gammel gutt holder sin pakt om å sørge med andre når han trøster sin oldemor som er enke.
Dieter F. Uchtdorf	(21) En mann har en drøm der et siste-dagers-hellig ektepar forklarer anledninger til tjeneste i Kirken. (55) Dieter F. Uchtdorf faller når han står på ski, og har problemer med å komme seg opp, helt til hans barnebarn hjelper ham.
Arnulfo Valenzuela	(35) En mindre aktiv søster vender tilbake til kirken etter å ha følt Den hellige ånd mens hun sang en salme sammen med sine besøkende lærerinner.
Terence M. Vinson	(104) En bønn fra et trofast medlem av Kirken i Papua Ny-Guinea blir besvart når regnet plutselig slukker en brann som truer landsbyens avlinger.

Vekst i medlemstall og antall misjonærer bekjentgjort under generalkonferansen

Antall medlemmer av Kirken har nådd 15 millioner, bekjentgjorde president Thomas S. Monson under åpningsmøtet av den 183. halvårlige generalkonferanse 5. oktober 2013. Han bekjentgjorde også at siden senkningen av alderskravet til misjonærtjeneste i oktober 2012, har antall heltidsmisjonærer over hele verden økt sterkt – fra 58 500 til 80 333.

“Kirken fortsetter å vokse jevnt og trutt, og å endre stadig flere menneskers liv hvert år,” sa president Monson. “Den sprer seg over hele jorden etter hvert som vår misjonærstyrke oppsøker dem som leter etter sannheten.”

Han oppfordret medlemmer og misjonærer til stå sammen om å dele evangeliet med andre. “Nå er tiden inne for medlemmer og misjonærer til å komme sammen, til å samarbeide, til å arbeide i Herrens vingård for å bringe sjeler til ham,” sa president Monson, som har vært apostel i 50 år.

På møtet lørdag ettermiddag ble tre medlemmer av De syttis første quorum – eldstene John B. Dickson, Paul E. Koelliker og F. Michael Watson – avløst med ære og gitt emeritusstatus,

og eldste Kent D. Watson i De syttis annet quorum ble også avløst med ære. Julio A. Angulo, 45, fra Bogotá, Colombia; Peter F. Evans, 54, fra Salt Lake City, Utah, USA og Gennady N. Podvodov, 47, fra Donetsk, Ukraina,

ble oppholdt som områdesyttier. Det ble bekjentgjort at César H. Hooker og Craig T. Wright hadde blitt avløst som områdesyttier.

Millioner over hele verden fulgte konferansen via TV-, Internett-, radio- og satellitt-sendinger. For første gang var prestedømmsmøtet lørdag kveld tilgjengelig på kringkastet fjernsyn og direkte via Internett. Mer enn 100 000 mennesker var tilstede på de fem møtene i Konferansesenteret i Salt Lake City 5. og 6. oktober. Konferansen var også tilgjengelig gjennom ulike medier på 95 språk og ble overført til 197 land og territorier.

President Monson avsluttet med en appell om at Kirkens medlemmer måtte vise mer vennlighet overfor hverandre og “alltid være opptatt med Herrens arbeid”. ■

PRESIDENT MONSON, APOSTEL I 50 ÅR

Ved den halvårlige generalkonferansen i oktober 2013 var det 50 år siden president Thomas S. Monson ble kalt til De tolv apostlers quorum. Han ble oppholdt som apostel den 4. oktober 1963, i en alder av 36. ■

Thomas S. Monson i Tabernaklet på Temple Square i 1963, kort tid før han ble oppholdt som generalautoritet.

Sosiale mediesider opprettet for Kirkens ledere

Av Eric Murdock

Nyheter og begivenheter fra LDS.org

Kirken har opprettet offisielle sosiale mediesider for medlemmer av Det første presidentskap og De tolv apostlers quorum på Facebook og Google Plus. Disse sidene vil fungere som en offisiell tilstedeværelse på sosiale medier for hver av Brødrene, som vil lede sidene som blir drevet av Kirken på deres vegne.

De offisielle Facebook- og Google Plus-kontoene kan finnes ved å søke på facebook.com/lds og plus.google.com. For å vite hvorvidt et sosialt media-nettsted eller en side er offisiell, kan du se etter Kirkens logo.

De som følger disse sidene, vil motta regelmessige oppdateringer

om hver av brødrenes tjenestegjering. “Kirken vil legge ut koblinger til taler, artikler, videoer og annet relevant innhold på deres vegne,” sier Dale Jones, en talsperson for Kirken.

Disse sidene vil gjøre det enklere å finne levende profeters ord, og ved å “like” sidene, vil innhold fra dem finnes i Facebook-feeden til dem som liker, hvor det lett kan sees og deles med andre.

Ved å opprette offisielle sider, blir det lettere for medlemmene å vite hvilke sider som vedlikeholdes av Kirken, og den enkelte beskyttes mot falske sider. ■

FOTO: NICOLAS CARRASCO, GJENGITT MED TILLATELSE FRA CHURCH NEWS

Tempelnytt

Første spadestikk tatt for tempel i Connecticut

Oppføringen av Kirkens første tempel i Connecticut, USA har begynt, etter spadestikkseremonier ledet av president Thomas S. Monson i Hartford lørdag 17. august. Hartford Connecticut tempel vil bli nummer to i New England (det andre ligger i Boston, Massachusetts) og ett av Kirkens 170 templer i bruk, under oppføring eller planlegging rundt om i verden.

Tempel nummer to i Colorado

Lørdag 24. august ledet eldste Ronald A. Rasband i De syttis presidentskap spadestikkseremonier for Fort Collins Colorado tempel, tempel nummer to i Colorado, USA. Det andre templet ligger i Denver, ca 95 km syd for Fort Collins. ■

Staver organisert i Roma og Paris

Eldste Dallin H. Oaks og eldste M. Russell Ballard i De tolv apostlers quorum organiserte den andre staven i Roma, Italia, og den tredje staven i Paris, Frankrike under et besøk i september 2013, som også omfattet møter i Leeds og Manchester, England, og Madrid, Spania. Et tempel er under oppføring i Roma, og det vil snart bli bygget et i Paris.

“Kirken lever i beste velgående og utvikler seg på imponerende vis i Europa,” sa eldste Oaks. Eldste Ballard fortalte de europeiske medlemmene at Kirken skulle “være klar over at Herren fremskynder sitt frelsesverk, og at vi alle må engasjere oss”. ■

Undervisning for vår tid

Fra oktober 2013 til og med mars 2014 skulle leksjonene i Det melkisedekske prestedømme og Hjelpeforeningen den fjerde søndagen i måneden, utarbeides fra en eller flere taler som ble holdt på generalkonferansen i oktober 2013. I april 2014 kan det velges taler fra enten konferansen i oktober 2013 eller konferansen i april 2014. Stavs- og distriktspresidentene skulle velge ut de taler som skal brukes i deres område, eller de kan overlate dette ansvaret til biskopene og grensresidentene.

Lær mer ved å gjennomgå artikkelen “Undervisning for vår tid” i mai 2013-nummeret av *Liahona* eller *Ensign*. ■

Randall L. Ridd

*Ny annenrådgiver
i Unge menns
generalpresidentskap*

Som sønn av en byggmester, lærte Randall L. Ridd tidlig betydningen av å gjøre en jobb på riktig måte. Ved flere anledninger kunne unge Randall fullføre en oppgave, bare for å høre sin far, Leon Ridd, erklære: “Du er ikke ferdig ennå.”

Den slags nøyaktighet gjorde varig inntrykk på mannen som nå er annenrådgiver i Unge menns generalpresidentskap. Til denne dag hører han noen ganger sin fars bestemte, men kjærlige ord når han utfører sine oppgaver i sitt yrke, sin familie og i Kirken: “Du er ikke ferdig ennå, gjør det riktig.”

Bror Ridd sier at familiens arbeidsmoral har vært til velsignelse for ham. Det samme har veiledere og prestedømsledere som noen ganger har dyttet ham videre på evangeliets vei. Mens mange av hans klassekamerater fra videregående tok imot misjonskall da de var 19, valgte Randall å begynne på universitetet og verve seg i Hæren. Han arbeidet senere som røntgentekniker mens han fortsatte sine studier ved University of Utah. Noen kloke menn var frimodige nok til å fortelle ham at han hørte hjemme på misjonsmarken. Han fulgte deres rettleiding og sendte inn søknaden. Snart delte han evangeliet med andre i Mexico nord misjon. “Jeg kan ikke forestille meg hvordan livet mitt ville vært om jeg ikke hadde reist på misjon,” sier han.

Han kom hjem, fortsatte sin utdanning og ble viet til Tamina Roark i Salt Lake tempel i 1975. Bror og søster Ridd oppdro fire barn mens bror Ridd utviklet sin yrkeskarriere innen næringseiendom og andre foretak.

Hans kjærlighet til misjonærarbeid er fortsatt like stor. Han presiderte over Ecuador Guayaquil nord misjon fra 2005 til 2008, og ble igjen vitne til den forandring en hel-tidsmisjon kan medføre i livet til en ung mann eller ung kvinne.

Bror Ridd var medlem av Unge menns generalutvalg da han ble kalt til Unge menns generalpresidentskap i mai 2013. ■

Et fredfylt hjerte, av Michael T. Malm

“Og Ånden gir lys til hvert menneske som kommer til verden, og Ånden opplyser hvert menneske i verden som lytter til Åndens røst” (L&p 84:46).

“Måtte vi alltid strebe etter å være nær vår himmelske Fader,” sa president Thomas S. Monson under møtet søndag formiddag av den 183. halvårlige generalkonferanse i Kirken. “For å gjøre dette, må vi be til ham og lytte til ham hver dag. Vi trenger ham virkelig hver stund, enten det er solskinn eller regn. Måtte hans løfte alltid være vår leveregel: ‘Jeg vil ikke slippe deg og ikke forlate deg’.”

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE